Horia Tecuceanu

Căpitanul Apostolescu anchetează

BIBLIOTECA ALEPH

Editura militară

Horia
Tecuceanu

Căpitanul Apostolescu anchetează

Editura
militară
București 1969

Coperta : VAL MUNTEANU

Notă : Întrucît această lucrare este, în exclusivitate, o ficțiune, orice asemănare cu situații, persoane sau nume reale este cu totul întîmplătoare.

Această carte este dedicată
lucrătorilor din Miliția Judiciară

Căpitanul Apostolescu anchetează

Cap. I
Prima victimă

Simţind umezeala care venea dinspre mare pătrunzîndu-i în oase, subofiţerul de miliţie Găman Ilie îşi înfundă mai adînc mîinile în buzunarele mantalei de ploaie.

În timp ce-şi continua patrularea cu paşi rari, apăsaţi, care răsunau ritmic pe asfaltul bulevardului, se gîndea la influenţa pe care anotimpul o exercita asupra dispoziţiei sale. Vara, toate staţiunile de pe litoral clocoteau de agitaţia turiştilor. Evident, exodul acestor oameni veniţi să-şi petreacă din plin concediul avea urmări directe şi asupra vieţii nocturne a portului Constanţa. Veselia şi exuberanţa vizitatorilor devenea molipsitoare, iar orele de serviciu — în care niciodată nu se întîmpla ceva interesant — treceau pe nesimţite.

Acum, însă, în această noapte de martie, deşi era încă devreme — abia zece, fără un sfert — străzile erau pustii. Din cînd în cînd, doar lumina fulgerătoare a troleibuzelor ce se retrăgeau dinspre gară spre depou.

În timp ce-şi scotea din buzunar pachetul de ţigări, atenţia îi fu atrasă de o umbră ce ieşea din aleea care conducea la blocurile 93 şi 95, îndreptîndu-se grăbită

spre gară. Privirile sale urmăriră, numai o fracțiune de secundă, silueta bărbatului ; era poate vreun întîrziat, care vroia să prindă troleibuzul.

După alți cîțiva pași — depășise aleea din care ieșise cu puțin timp mai înainte întîrziatul ce-i reținuse atenția — se opri pentru a-și aprinde țigara. Dar în clipa în care scăpără chibritul un țipăt de femeie străpunse liniștea nopții.

Aruncînd bățul de chibrit ce-i ardea în mînă, se îndreptă cu pași repezi spre locul de unde venise apelul.

Din fugă, deschise cu mîna dreaptă tocul pistolului, iar cu stînga scoase lanterna.

După ce străbătu nu mai mult de zece metri, văzu apărînd din aleea cufundată în întuneric, sub fasciculul luminos al lanternei, o femeie pe al cărei chip se întipărise groaza ; întindea spre el mîinile înroșite de sînge.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă milițianul. Dar văzînd că femeia era prea înspăimîntată pentru a-i putea răspunde, nu mai zăbovi, scoase pistolul din toc și luminîndu-și calea cu lanterna începu să înainteze cu prudență.

Mai străbătu vreo 15-20 metri pe alee și zări un om răsturnat cu fața în jos, într-o băltoacă de apă. Înțelese că la picioarele sale se afla un bărbat mort. Rana mare de la cap, prin care sîngele continua să se scurgă, înroșind băltoaca în care zăcea, îi pricinuise fără îndoială moartea.

Sergentul băgă pistolul în toc și, scoțînd fluierul, dădu alarma.

După cîteva minute sosi un coleg al său, care, pus la curent cu cele întîmplate, se îndreptă spre un telefon și anunță secția de miliție.

Un sfert de oră mai tîrziu apărură două mașini din care coborîră cîțiva ofițeri de miliție judiciară, printre care maiorul Călărașu Grigore, precum și procurorul de serviciu Lupu Mihail și medicul legist Capolide Ioan. Aproape în același timp sosi și secția criminalistică a Inspectoratului județean de miliție.

Din documentele găsite asupra victimei ancheta stabili că este vorba de Barbu Gheorghe, în vîrstă de 38 de ani, născut în Slobozia, domiciliat în Strada Mică nr. 7,

care lucra pe post de magazioner șef la Fabrica de produse chimice „Avîntul“ din localitate.

La lumina unor reflectoare mobile, doctorul Capolide Ioan constată că moartea survenise de aproximativ 20 de minute, datorită unei răni cauzate de o armă de foc. Glonțul intrase în tîmpla dreaptă și ieșise prin cea stîngă, moartea fiind fulgerătoare.

Ceea ce surprinsese însă din primul moment pe anchetatori era natura rănii. Deși toți erau oameni cu experiență, nu puteau să-și explice nici puterea de pătrundere a proiectilului și nici dimensiunile foarte mari ale rănii ; tîmpla dreaptă prezenta un orificiu cu un diametru de circa 15 milimetri, iar stînga, unul de aproape 30.

După părerea doctorului Capolide, numai o pușcă de vînătoare de calibrul 16, încărcată cu cartușe pentru mistreți, ar fi putut provoca o astfel de rană.

Între timp corpul fu ridicat și depus la morgă, rămînînd ca doctorul Capolide să-și trimită de îndată raportul.

Maiorul Călărașu ceru subofițerului Găman să-i raporteze împrejurările în care a fost descoperit cadavrul. Află astfel de femeia care dăduse alarma ; deși erau aproape orele unsprezece, ea se mai afla acolo, într-un grup de cetățeni care se adunaseră pentru a comenta evenimentul.

Femeia declară că se numește Tănase Olga, că are 45 de ani și că se întorcea dintr-o vizită la fiica ei, care locuia în blocul 93, la etajul 7 ; stătuse acolo s-o aștepte pînă se înapoiase cu soțul ei de la cinematograf. Ieșind din bloc și mergînd pe alee, se împiedicase de ceva și căzuse. Încercînd să se ridice, și-a dat seama că obstacolul era un trup omenesc.

Crezuse mai întîi că era vreun marinar străin care se îmbătase. Gîndindu-se că ar putea răci, încercase să-l trezească, scuturîndu-l de umeri și punîndu-i mîna pe cap ; în clipa aceea a simțit pe mîini un lichid cald, vîscos. Dîndu-și seama că e sînge, și-a pierdut cumpătul și a început să țipe, ceea ce a avut drept urmare intervenția milițianului de serviciu. La urmă, mai precizează că nu cunoaște victima.

În timpul cît martora fusese chestionată, lucrătorii miliției judiciare și cei ai secției criminalistice terminaseră cercetarea terenului dintre cele două blocuri, fără a putea găsi vreun indiciu folositor.

Ținînd seama că era trecut de miezul nopții și că nu mai puteau fi interogați alți martori, fu decisă suspendarea cercetărilor pînă a doua zi.

Cap. II
Planul de acțiune

În ziua următoare, pe la opt și jumătate, în biroul colonelului Lăzărescu George, șeful secției judiciare, se aflau convocați, printre alți ofițeri de miliție, maiorul Călărașu, procurorul Lupu Mihail și medicul legist Capolide Ioan.

— Din discuția pe care am avut-o pînă acum, spuse colonelul Lăzărescu, au rezultat următoarele :

Spațiul verde situat între blocurile 93 și 95 este închis din trei laturi. Singurele posibilități de acces către exterior sînt : poteca deschisă către bulevardul Republicii și Scara A a blocului 95, din partea dreaptă. Latura stîngă și fundul acestui părculeț sînt închise de Policlinica nr. 2, care nu are intrare spre parc. Deci asasinul putea veni sau pleca ori pe Scara A a blocului 95, ori prin bulevardul Republicii. Apoi, din procesul verbal prezentat astăzi de doctorul Capolide, reiese că moartea a survenit cu aproximativ douăzeci de minute înainte de examinarea victimei. Întrucît constatarea decesului s-a făcut la zece, rezultă că asasinarea a avut loc în jurul orei zece fără un sfert. Acest moment coincide și cu declarația martorei Tănase Olga, care a plecat la aceeași oră de la fiica ei. Dacă stabilirea momentului în care s-a petrecut crima am putut-o face cu multă precizie, datorită unor circumstanțe favorabile, continuă colonelul Lăzărescu, în schimb nu putem explica cum de

nu a fost auzit focul de armă. Ținînd seama de ora la care s-a petrecut faptul, putem considera că în momentul crimei, atît tovarășa Tănase, cît și sergentul Găman se aflau la extremitățile aleii, la vreo 20 de metri de victimă. Ei bine, de ce n-a auzit nimeni împușcătura?

— Tovarășe colonel, interveni maiorul Călărașu, poate că totuși tovarășa Tănase se mai afla în lift cînd s-a tras focul de armă. Este de reținut că o coborîre de la etajul 7, cu liftul, durează aproape un minut. Această ipoteză ar putea explica de ce n-a auzit împușcătura.

— S-ar putea să ai dreptate, îl întrerupse Lăzărescu. Dar cum îți explici că nici sergentul Găman n-a auzit-o, deși se afla în imediata apropiere a locului unde s-a făptuit crima? În sfîrșit, să lăsăm deoparte supozițiile și să trecem la extinderea investigațiilor. Tovarășul maior Călărașu va continua cercetările la locul crimei, depistînd pe cei care ne pot da relații suplimentare. Va căuta de asemenea să stabilească la cine a fost victima în blocul 95; n-ar fi exclus ca, aflînd acest lucru, să găsim foarte repede criminalul. Tovarășul maior Mihăilă se va duce la fabrica „Avîntul", pentru a cerceta dosarul lui Barbu Gheorghe și pentru a lua legătura cu colegii lui apropiați, iar dumneata, locotenent Marinescu, vei căuta să obții informații de la vecinii lui Barbu în legătură cu relațiile acestuia.

După ce termină expunerea planului de bătaie, colonelul Lăzărescu se sculă în picioare. Discuția se încheiase.

Cap. III
Cercetările maiorului Călărașu

Maiorul Călărașu luă cu el pe locotenentul Adam, care participase la ședința operativă de la colonelul Lăzărescu, și ceru șoferului mașinii de serviciu să-i ducă în Bulevardul Republicii, 95. În timp ce mașina se îndrepta spre locul crimei, maiorul Călărașu îi spunea lui Adam

că, după părerea lui, punctul cel mai tenebros din această afacere rămînea faptul că nici unul dintre cei doi martori nu auzise împușcătura.

— În ceea ce o privește pe tovarășa Tănase ar mai putea exista o explicație, dar sergentul Găman...? E posibil să te afli la circa 20 de metri și să nu auzi detunătura unei puști de vînătoare?

— Tovarășe maior, n-ar fi oare posibil ca Găman să nu se fi aflat chiar atît de aproape de victimă? întrebă Adam. Știți... este un băiat tînăr, poate că stătea de vorbă cu vreo fată în holul unuia dintre blocurile din împrejurimi. Și, chiar dacă a auzit împușcătura, a confundat-o poate cu rateul unui motor de automobil.

— Într-adevăr, nu este exclus ca Găman să fi auzit împușcătura, dar, fiind distrat, să nu mai rețină acest lucru, încuviință gînditor Călărașu.

Cînd coborîră din mașină, îi întîmpină sergentul Găman. Împreună inspectară terenul la lumina zilei. Acesta avea vreo 20 metri lățime și circa 40 metri lungime, iar ferestrele de la parterul blocurilor, care înconjurau parcul, se aflau, toate, la o înălțime de 4 metri de la sol.

— Putem trece la interogarea locatarilor, spuse Călărașu și se îndreptă spre intrarea blocului.

Între intrare și lift se afla un birou a cărui ușă era deschisă. Înăuntru, în fața unei mese, ședea un bărbat de vreo șaizeci de ani, care completa niște situații.

— Bună ziua! spuse Călărașu. Sîntem de la miliția judiciară și am vrea unele relații în legătură cu crima comisă azi-noapte în fața imobilului dumneavoastră.

— Cu multă plăcere! răspunse acesta. Mă numesc Constantinescu Tudor și sînt portarul acestui bloc. La întrebarea milițianului, precizează că tot el a fost de serviciu și în noaptea precedentă.

Călărașu rămase plăcut impresionat de înfățișarea și figura inteligentă a interlocutorului său. Nu se putu abține să nu-l întrebe unde a lucrat mai înainte de a fi portar.

— Pînă acum patru ani, cînd am ieșit la pensie, am fost grefier la tribunal. De atunci sînt portarul acestui bloc. Dacă țineți seama de faptul că, pe lîngă pensie,

am atît leafa de portar cît și o locuință frumoasă, veți fi de acord că am toate motivele să fiu mulțumit de situația mea. Dar n-aș vrea să vă răpesc timpul, spuneți-mi cu ce vă pot fi de folos ?

— Tovarășe Constantinescu, aceasta este victima, spuse Călărașu, arătînd o legitimație cu fotografia lui Barbu, o cunoașteți ?

Portarul luă legitimația, examină îndelung fotografia și răspunse scurt :

— Nu-l cunosc.

— L-ați văzut intrînd vreodată în acest bloc ?

— Nu ! răspunse cu aceeași promptitudine portarul.

— Ce ați făcut azi-noapte în jurul orei zece ?

— Ca de obicei, am încuiat ușa de la intrare la nouă jumătate și am continuat să lucrez pînă la unsprezece, cînd am stins lumina în hol și m-am culcat.

— După poziția biroului dumneavoastră am impresia că nimeni nu poate să urce sau să coboare din bloc fără să-l vedeți ? spuse Călărașu.

— Așa este ! răspunse portarul. Mai cu seamă că azi-noapte urmăream întoarcerea acasă a unor chiriași care au întîrziat plata întreținerii.

— Atunci, vă rog să-mi spuneți cine a ieșit sau a intrat în bloc între orele nouă jumătate și zece ? întrebă Călărașu.

— Este foarte simplu. La orele nouă și treizeci și cinci de minute a ieșit doctorul Săndulescu.

— De unde știți atît de bine ora ? întrebă locotenentul Adam.

— Cînd l-am văzut ieșind, m-am uitat la ceas, să văd dacă nu este ora de închidere a ușii de la intrare.

— Ce oră indică ceasul dumneavoastră ? întrebă Călărașu.

— Zece și douăzeci și șapte !

— Perfect ! spuse Călărașu după ce-și controlă și el ceasul de la mînă. Ceasul dumneavoastră merge exact. Vă rog să continuați. Cine a mai ieșit după doctorul Săndulescu ?

— La zece fără un sfert a ieșit doamna Tănase, care fusese în vizită la fiica ei, locatară la etajul 7. Văzînd că locotenentul Adam vrea să întrebe ceva, i-o luă

înainte : știți tocmai încuiasem ușa și mă îndreptam către birou, cînd a apărut doamna Tănase, care m-a rugat să-i descui ușa. I-am atras atenția că este zece fără un sfert și am întrebat-o ce ar fi făcut dacă nu eram acolo. A răspuns că am scutit-o să mai urce din nou, după cheie, pînă la fiica ei. După ce a plecat, am încuiat ușa și mă întorceam spre birou, cînd am auzit un țipăt. Mi-am spus că trebuie să fie niște haimanale de copii care or fi văzut vreun film cu cow-boys și-i imită pe eroi. Imediat au urmat niște fluierături, ceea ce mi-a întărit presupunerile că se joacă de-a indienii, și am continuat să-mi văd de treburile mele.

— Asta este tot ce s-a întîmplat între orele nouă jumătate și zece ? întrebă Călărașu.

— Da, asta este tot ! răspunse portarul, plin de siguranță.

— Ați uitat să ne vorbiți totuși despre împușcătură ! adăugă Călărașu.

— Care împușcătură ?

Cei doi milițieni se uitară descumpăniți unul la celălalt.

— Cum, tovarășe Constantinescu, n-ați auzit nici o împușcătură în jurul orei zece fără un sfert ? întrebă Adam.

— Nu, bineînțeles, altfel vă spuneam !

— În sfîrșit, puteți să ne spuneți cine a intrat în bloc după ce ați încuiat ușa ? întrebă Călărașu.

— Cît am stat eu în birou, pînă la ora unsprezece, n-a mai intrat nimeni !

— Tovarășe Constantinescu, deocamdată am terminat și vă mulțumim pentru ajutorul dat ; dar, pentru a scăpa de noi, vă rugăm să ne conduceți la apartamentele situate în centrul imobilului. Cred că ne putem mulțumi cu cele de la etajele I și II. Ce părere ai, Adam?

— Aveți dreptate, tovarășe maior, sînt cele mai apropiate de locul unde a fost ucisă persoana ! răspunse Adam.

În timp ce urcau spre etajul I, Adam întrebă pe portar dacă policlinica de peste drum este deschisă și noaptea. Răspunsul fu negativ.

Ajungînd în dreptul apartamentului 15, portarul precizează :

— Aici locuiește familia profesorului Teodorescu, compusă din tată, mamă și doi copii gemeni.

Sunară. Le deschise o doamnă de vreo patruzeci de ani, purtînd un capot peste care legase un șorț de bucătărie. Arătînd scopul venirii lor, milițienii fură poftiți în casă și rugați să ia loc în hol.

— Doamnă, spuse Călărașu, vă rog să ne iertați că vă deranjăm de la treburile dumneavoastră. Pentru a nu vă reține prea mult, o să vă rugăm să ne răspundeți la cîteva întrebări. Ce știți în legătură cu cele petrecute azi-noapte sub ferestrele dumneavoastră ?

— Soțul meu se așezase în pat, iar eu tocmai voiam să închid geamurile, cînd am auzit țipete de femeie. M-am aplecat peste fereastră și am văzut o umbră care înainta șovăind pe aleea cufundată în întuneric...

— Știți, aleea nu este luminată de cîteva zile, datorită unor reparații pe rețea, interveni portarul.

— Imediat, continuă doamna Teodorescu, am văzut un milițian care a întîmpinat-o și apoi a intrat în alee cu lanterna aprinsă. Am văzut și eu o formă omenească întinsă pe pavaj, dar bănuind că este vorba de un bețiv, am închis fereastra și m-am dus la culcare. Soțul meu nici nu s-a deranjat din pat.

— Ați auzit vreo împușcătură ?

— Nu !

— Îl cunoașteți pe acest om ? întrebă Adam, și-i arătă legitimația lui Barbu.

— Nu, nu-l cunosc.

— Doamnă, vă mulțumim și vă rugăm să ne iertați de deranj, spuse Călărașu. Apoi, urmat de ceilalți, se îndreptă spre ușă.

Ajunși pe palier, trecură la apartamentul 16 ; aici, după spusele portarului, locuiau doi pensionari.

Sunară și le deschise o femeie în vîrstă. După ce portarul făcu prezentările, fură poftiți în casă, unde îi întîmpină un bătrînel de 70-75 de ani. Dar nu zăboviră mult acolo. Ambii locatari se culcaseră la nouă seara și abia a doua zi aflaseră ce s-a petrecut sub fereastra lor.

La etajul II, locatarii apartamentului 25 erau plecați de două zile din localitate.

La apartamentul 26 locuia familia Osman, compusă din tată, mamă și fiica lor, Nora, studentă. Tatăl era directorul fabricii de produse chimice „Avîntul", iar mama, profesoară.

Cînd sunară, le deschise o fată tînără, foarte drăguță, care, fără să-i mai întrebe ce doresc, îi pofti în casă.

— Ați cam întîrziat ! spuse ea fără altă introducere.

Cei doi milițieni se uitară surprinși unul la altul, neînțelegînd despre ce întîrziere putea fi vorba.

Văzîndu-le uimirea, fata își lăsă capul pe spate, începu să rîdă cu hohote, în timp ce locotenentul Adam se întreba ce trebuie să admire mai întîi, gropițele din obraz sau cele două șiraguri de perle dezvelite de buzele roșii, cărnoase. Dar pînă să-și poată răspunde, Nora continuă :

— Eu credeam că o să veniți chiar azi-noapte pentru informații și vă așteptam cu nerăbdare. Știți, am citit multe romane polițiste și, dacă nu s-ar fi opus părinții, mă înscriam la Drept, pentru a putea lucra, după terminarea facultății, la miliție. Pe tata am reușit să-l conving, dar cu mama nu mi-a mers și uite așa am ajuns la Politehnică...

Dacă ar fi fost după Adam, n-ar fi întrerupt-o probabil niciodată, dar maiorul Călărașu era mai direct.

— Ați spus că ne-ați așteptat, de ce ? întrebă Călărașu.

— Ei cum ! pentru crima din noaptea trecută !

— O ! Asta e foarte interesant. Și ce ne puteți spune ?

— Tot ce doriți ! veni ca un trăsnet răspunsul fetei.

Călărașu, care avea o tristă experiență în privința detectivilor amatori, știa că, pentru evitarea deziluziilor, trebuia în primul rînd să nu se entuziasmeze. De aceea, foarte calm, își începu interogatoriul :

— Unde erați și ce făceați între nouă jumătate și zece ?

— Sînt în perioada de examene și la ora șase după-amiază am început să învăț ; cînd m-am uitat la ceas era nouă. Dîndu-mi seama că nu-mi mai intră nimic în cap, m-am hotărît să fac o pauză. Tata și mama erau

plecați la o conferință în București și nu aveam cu cine sta de vorbă. Să mă fi dus la cinematograf era prea tîrziu. Să ies la plimbare, ideea nu-mi surîdea, așa că am preferat să stau la fereastră și să privesc cum plouă.

Nu știu cît am stat așa, dar am să vă spun ce am văzut : mai întîi a ieșit din blocul nostru un bărbat, cred că era doctorul Săndulescu...

— De ce credeți că era doctorul Săndulescu ? Fiind întuneric, nu i-ați putut deslușî figura, o întrerupse Călărașu.

Cu un zîmbet de superioritate, fata îi răspunse :

— Da, dar am putut să-l văd cînd s-a urcat în mașina lui, pe care o ține în bulevard. Deși bulevardul era luminat destul de slab, am văzut și altceva...

— Ce anume ? întrebă Călărașu, pe care vorbăria și felul flegmatic al fetei începuse să-l întărîte.

— La aproximativ cinci minute după ce mașina lui Săndulescu a demarat, au venit doi bărbați care au intrat pe aleea parcului nostru. Nu i-am putut urmări cu privirea, din cauza întunericului, dar i-am auzit discutînd sub fereastra mea. Unul ridicase tonul, iar celălalt încerca să-l tempereze. Apoi, o fracțiune de secundă, am văzut o lumină puternică...

— Iertați-mă, o întrerupse Adam, ați auzit vreun zgomot ?

— Da, ceva ca un strănut foarte discret.

— Vă rog să continuați, spuse Călărașu.

— Am auzit ușa de la blocul nostru deschizîndu-se și în același timp am văzut o umbră ieșind din alee și fugind spre gară. A urmat apoi o bufnitură și imediat am auzit țipete de femeie...

Fata făcu o scurtă pauză, încercînd probabil să retrăiască cele petrecute în noaptea precedentă.

Maiorul Călărașu — care urmărea cu o încordată atenție descrierea momentului crimei — o rugă să continue. Studenta reluă :

— Au răsunat apoi pași grăbiți pe alee și am văzut o femeie ieșind în bulevard, unde a întîmpinat-o un miliția. Acesta a intrat în alee cu lanterna aprinsă, ceea

ce mi-a permis să văd omul care zăcea într-o băltoacă sub fereastra mea și să presupun că este vorba de o crimă.

— Asta e tot ! După părerea mea, continuă fata, criminalul trebuie să fie bărbatul care a fugit spre gară...

— Domnișoară Osman, interveni Călărașu, vă rog să-mi mai răspundeți la cîteva întrebări :

— Spuneați că înainte de a vedea lumina aceea puternică unul dintre cei doi bărbați care intraseră pe alee a ridicat tonul, ați auzit cumva ce spunea ?

— Ceva cam în genul : „Nici nu mă gîndesc fără o indicație scrisă..“ Dar nu sînt sigură ! răspunse fata.

— Cunoașteți pe omul acesta ? și Călărașu îi arătă fotografia care se afla pe legitimația lui Barbu.

— Nu, nu-l cunosc ! Dar asta e legitimația fabricii „Avîntul“, unde tata este director !

— Cînd au plecat părinții dumneavostră din localitate ?

— Ieri seară la orele cinci, cu acceleratul de București.

— Știți cînd se vor înapoia ?

— Probabil mîine după-amiază, dacă nu cumva mai zăbovește mama cu cumpărăturile ei !

— Domnișoară Osman, vă mulțumesc pentru sprijinul acordat și vă rog să citiți mărturia pe care a scris-o colegul meu, Adam Victor. Dacă ea corespunde celor relatate de dumneavoastră, vă rog s-o semnați.

După ce fata semnă declarația, Călărașu își exprimă speranța că va fi tot atît de binevoitoare, dacă vor mai avea nevoie de ea, și ieșiră.

Cînd ușa apartamentului se închise după ei, portarul îl întrebă pe Călărașu dacă mai are nevoie de el. Primind un răspuns negativ, își luă rămas bun și plecă la treburile sale.

Rămași singuri, Călărașu îi dădu un ghiont prietenesc lui Adam și îi spuse, zîmbind complice :

— Se pare că nu-ți displăcea fata, așa-i ?

— Dacă ați remarcat asta, de ce trebuia să semneze imediat mărturia ? Ce, n-o puteam aduce eu puțin mai tîrziu ?

— Ba da, dar m-am gîndit că este mai bine să te ocupi de fată după ce descurcăm ițele.

Ajungînd jos, sergentul Găman îl întîmpină pe Călărașu :

— Tovarășe maior, am uitat să vă raportez un lucru care ar putea să vă intereseze. Cînd am trecut prin fața aleii, am văzut un bărbat ieșind în fugă și îndreptîndu-se spre stația de troleibuz. Nu i-am dat importanță, gîndindu-mă că este un întîrziat, dar acum mă întreb de ce nu s-a împiedicat și el de corpul care zăcea de-a curmezișul aleii, ca tovarășa Tănase ? Cred că ori crima nu se comisese încă, ori el era criminalul.

— Tovarășe sergent, spuse Călărașu cu un glas tăios, pe viitor te rog să relatezi toate amănuntele, aprecierea importanței lor lăsînd-o în sarcina șefilor ierarhici. Și acum, continuă Călărașu cu un glas mai binevoitor, te rog să-l descrii pe „întîrziat".

— Tot ce pot să vă raportez este că avea o statură obișnuită, purta un „fîș-fîș" strîns cu un cordon și era cu capul descoperit. Mai mult n-am putut reține, pentru că strada era slab luminată.

Trebuind să se mulțumească și cu această vagă descriere, Călărașu mai cercetă o dată scuarul în care avusese loc crima, în speranța că va găsi arma care luase viața victimei, dar după o oră de cercetări minuțioase trebui să se resemneze.

Întorcîndu-se spre Adam, maiorul Călărașu spuse :

— E clar că asasinul n-a aruncat arma în parc, așa că singurul lucru care ne-a rămas de făcut este să raportăm tovarășului colonel Lăzărescu ce am aflat.

În mașina care îi ducea spre miliție, Adam deschise discuția :

— Tovarășe maior, acum sîntem lămuriți de ce n-a auzit nimeni împușcătura ?

— Într-adevăr, este clar ! Ucigașul a folosit o armă cu amortizor.

Trecînd prin fața unui debit de tutun, Călărașu rugă pe șofer să oprească. După ce cumpără un pachet de țigări, se urcă în mașină și, pînă la inspectorat, nu mai discutară nimic.

Cap. IV
Cercetările maiorului Mihăilă

Maiorul Mihăilă se duse mai întîi la Serviciul personal, unde avu plăcuta surpriză să întîlnească pe fostul său coleg Enescu, cu care lucrase cîndva la miliția din Galați.

— Ce faci mă, Enescule ? îl interpelă Mihăilă, scuturîndu-i mîna bărbătește.

— Dar tu ce cauți în parohia mea ? îi răspunse acesta, plăcut surprins.

— Parohia ta ? De cînd lucrezi aici ?

— De șase ani, sau mai exact după afacerea cu contrabandiștii de tutun, cînd am fost împușcat în genunchi și mi-a rămas piciorul anchilozat. Dar pentru că nu mă puteam complace în situația de inactivitate a pensionarilor, am cerut de lucru și am fost repartizat aici ca șef al personalului.

— Dar tu ? Ce mai face soția ta, ce mai fac copiii ? întrebă Enescu.

— Eu, datoria. Nina s-a mai îngrășat puțin, deși ea susține contrariul...

— Și tu probabil că n-o contrazici ? spuse rîzînd Enescu.

— N-ar ajuta la nimic, cel mult aș da ocazie la discuții. În ceea ce privește copiii, unul termină anul acesta medicina, iar cel mic este în anul doi la Politehnică. Dar Mioara ce mai face ? Ai obținut dreptul să-i afumi cu țigări perdelele sau fumezi tot în bucătărie ?

— Da, dragul meu, s-a făcut o fată de zahăr. Închipuiește-ți că-mi cumpără chiar ea țigările ! Dar cu ce ocazie pe la mine ?

— Enescule, unul dintre oamenii din întreprinderea voastră a fost omorît azi-noapte, în condiții misterioase...

— Cine ? întrebă surprins acesta.

— Barbu Gheorghe !

— Barbu ? Dar nu este posibil, l-am văzut chiar ieri în fabrică ! Și cum a fost omorît ? Prin accident ?

— Nu, Enescule, a fost asasinat cu o armă de vînătoare, seara pe la ora zece. Eu am misiunea să verific ce fel de om era și să-i chestionez pe toți cei care-l cunoșteau mai îndeaproape.

— Eu l-am cunoscut bine pe Barbu. Era un om cinstit și capabil. S-a angajat la această fabrică în 1950, ca muncitor necalificat. Apoi, dînd dovadă de pricepere, a fost numit în urmă cu doi ani magazioner șef. Dacă la magazie se constatau înainte lipsuri destul de des, după numirea lui ele nu s-au mai repetat. Era apreciat și ca un bun coleg ; nu cred că ai putea găsi pe cineva care să fi avut vreodată discuții cu el. Ba nu ! Greșesc, există totuși o excepție : În urmă cu aproximativ un an, a primit o anonimă care-i aducea la cunoștință că soția lui întreține relații extraconjugale. Crezînd că este o glumă de prost gust, nu i-a dat importanță. Dar după cîteva zile a primit alta, prin care i se indicau ziua, ora și adresa unde putea s-o găsească pe soția lui.

Cred că ești de acord că puțini soți ar putea rezista unei astfel de ispite, iar Barbu făcea parte din cei mulți. S-a dus la locul indicat, unde, într-adevăr, a găsit-o pe soția sa, într-o situație fără echivoc, cu Marinache, adjunctul lui de la magazie.

A doua zi a venit la mine și m-a pus la curent cu cele întîmplate. Din discuția care a avut loc între noi, a rezultat că își iubește mult nevasta și că nu poate renunța la ea, mai cu seamă că și aceasta, după spusele sale, ținea la el și regreta sincer cele petrecute. Pentru a fi și eu mai bine edificat, își continuă Enescu povestirea, l-am rugat pe Barbu s-o trimită pe soția lui la mine. Barbu i-a dat telefon și ea a venit chiar în aceeași zi. Așa am aflat cum de ajunsese într-o situație atît de penibilă. În urmă cu cîteva luni, Marinache a venit la ea acasă, cînd Barbu era la fabrică, sub pretextul că l-a trimis șeful lui să-i ia o haină de ploaie. Odată intrat în casă, i-a declarat că o iubește de cînd a văzut-o, că nu mai poate să trăiască fără ea și că vrea s-o ia de

nevastă. Soţia lui Barbu, la început uimită, a încercat să-l pună la punct, dar... Marinache şi-a atins scopul folosind forţa. După aceea, şantajînd-o că-i va spune totul lui Barbu, o chema mereu la el acasă. Deşi a vrut să povestească soţului ei cele întîmplate, n-a avut niciodată suficient curaj pentru a o face.

În timp ce soţia lui se mai afla încă la mine, l-am chemat şi pe Barbu, şi-ţi mărturisesc că n-am întîmpinat prea multe greutăţi pentru a-i împăca ! Ce vrei, oamenii se iubeau, şi atunci cînd iubeşti, trebuie să ştii să ierţi, dacă nu vrei ca lucrurile să ia o întorsătură mult mai dureroasă.

După ce au plecat, continuă Enescu, am examinat dosarul lui Marinache şi am descoperit lucruri interesante. În urmă cu 8 ani a încercat să-şi omoare concubina cu un topor şi a scăpat de răspundere numai datorită unui certificat medical care atesta existenţa unei debilităţi mintale. S-a ales, însă, cu o internare de 8 luni, la spitalul de boli nervoase din Bucureşti. În dosar am mai găsit şi un mare număr de reclamaţii din partea vecinilor, privind comportarea lui huliganică din cartier. Am discutat acest caz cu preşedintele comitetului sindical, care, ţinînd seama de faptul că Marinache a avut unele tendinţe de violenţă chiar şi cu colegii săi de serviciu, a fost de acord să-i desfacem contractul de muncă...

— Unde lucrează acum Marinache ? îl întrerupse Mihăilă ?

— Nu ştiu ! Tot ce pot să-ţi spun este că, acum vreo două luni, Serviciul personal de la fabrica de pîine „Răsăritul“ a cerut informaţii despre el. Ulterior, continuă Enescu, Barbu mi-a povestit că Marinache îi dă mereu tîrcoale neveste-si şi că într-o zi, cînd soţia lui se întorcea de la piaţă, a oprit-o şi i-a spus că „îi va omorî bărbatul, deoarece din cauza lui a fost dat afară din fabrică“.

— Cum a reacţionat Barbu la această ameninţare ? întrebă Mihăilă.

— A rîs ! Ceea ce era şi firesc, deoarece era de două ori mai voinic ca Marinache ! Între timp am numit în

locul lui Marinache, la magazie, pe Rădulescu, care lucrase mai înainte la serviciul de vînzări, și toate lucrurile au revenit la normal.

— Dragă Enescule, spuse Mihăilă, relatarea ta este foarte interesantă și va trebui să-l cercetăm mai îndeaproape pe acest Marinache. Aș vrea acum să stau puțin de vorbă și cu oamenii care-i erau mai apropiați lui Barbu. Dar să nu uit, știi cumva unde este soția lui Barbu ? Oamenii noștri au încercat s-o anunțe de cele întîmplate dar n-au găsit-o acasă. Au aflat însă de la vecini că ar fi plecat azi-noapte cu două geamantane și nu s-a mai înapoiat...

— A plecat ieri dimineață la Predeal, îl întrerupse Enescu, cu bilete de odihnă date de întreprinderea noastră. Trebuia să meargă și Barbu cu ea, dar reținut de cîteva chestiuni profesionale și-a amînat plecarea pentru trenul următor, care părăsea Constanța la orele douăsprezece noaptea.

— Bine, spuse Mihăilă, acum am să te rog să chemi pe oamenii care l-au cunoscut mai bine pe Barbu.

Enescu puse mîna pe telefon, formă un număr și ceru ca tovarășul Airinei să fie trimis la Serviciul personal. Apoi se întoarse către Mihăilă și spuse :

— Cel care vine acuma este șeful serviciului de vînzări, de care aparține și magazia unde lucra Barbu. Barbu și Airinei au fost angajați odată și erau prieteni buni.

Se auzi o ciocănitură discretă, apoi ușa de deschise ; intră un bărbat de statură potrivită, cam rotofei și cu o figură radioasă :

— Bună ziua, tovarășe Enescu ! În sfîrșit v-ați hotărît să-mi aduceți un om în locul lui Rădulescu. Era și cazul ! L-ați luat pe Rădulescu spunînd că într-o săptămînă vine altcineva în locul lui și... a trecut aproape un an, fără să fi primit un alt om...

— Ușurel, îl întrerupse Enescu, chestia asta o s-o discutăm altă dată, acum te rog să faci cunoștință cu tovarășul maior Mihăilă, de la miliția judiciară.

Airinei îl privi surprins pe Mihăilă și întrebă :

— Ce naiba, iar s-au constatat lipsuri la magazie ?

— Nu, tovarășe Airinei, începu Mihăilă, o problemă cu mult mai gravă mă aduce aici. Vă rog să-mi spuneți, dacă știți, unde se află tovarășul Barbu ?

— Barbu, unde să fie ? E la Predeal, cu soția lui, cu Ileana !

— De unde știți ?

— De la el ! Aseară cînd ne-am despărțit...

— La ce oră v-ați despărțit ? îl întrerupse Mihăilă.

— Cred că nu era mai mult de nouă și un sfert !

— Unde anume a vut loc despărțirea ?

— În poarta uzinei !

— De ce v-ați despărțit, locuiți în direcții diferite ?

— Nu, locuim în același cartier, dar mi-a spus că înainte de a pleca cu trenul spre Predeal, trebuie să se mai vadă cu cineva.

— N-a spus cu cine anume se duce să se întîlnească ?

— Nu !

— N-ați remarcat nimic deosebit în comportarea sa ?

— Nu, dimpotrivă, părea foarte bine dispus și-mi spunea că abia așteaptă să ajungă la Predeal. Dar, spuneți-mi, ce s-a întîmplat ? A avut vreun accident ?

— A fost ucis în noaptea asta, la zece fără un sfert !

Airinei continua să-l privească pe Mihăilă, fără să priceapă bine ce i se spusese ; apoi, dezmeticindu-se, exclamă uimit :

— Dar nu se poate ! Cine putea omorî un om atît de bun ?

— Asta vrem și noi să aflăm, cunoașteți pe cineva care l-ar fi putut ucide ?

— Nu ! Adică da, zurbagiul de Marinache era destul de nebun pentru a comite o astfel de faptă...

— De ce credeți că Marinache ar fi putut să-l ucidă ?

— Cînd a venit să-și ia lichidarea, mi-a spus că Barbu nu va scăpa de mîna lui. Atunci am rîs, dar acum...

— În ultimul timp Barbu a avut discuții și cu altcineva ?

— Nu știu, tovarășe maior.

— Puteți să-mi spuneți cînd s-a făcut ultimul inventar la magazie și dacă au mai fost constatate lipsuri ?

— Ultimul inventar, răspunse Airinei, a fost făcut acum două zile, totul fiind în perfectă ordine.

— Vă mulțumesc, tovarășe Airinei, spuse Mihăilă întinzîndu-i mîna și vă rog să nu spuneți nimănui ce am discutat cu dumneavoastră.

Cînd Airinei părăsi biroul, Enescu, fără să comenteze discuția care avusese loc, puse din nou mîna pe telefon și-l chemă pe Rădulescu, precizînd lui Mihăilă :

— Acum vine ajutorul lui Barbu !

Se auzi o bătaie în ușă și la invitația lui Enescu intră în birou un bărbat înalt, cu alură de sportiv, în vîrstă de 45—50 de ani. Salută și, zîmbind lui Enescu, îi spuse pe un ton familiar :

— Știu de ce m-ați chemat ! A fost Airinei pe aici și v-a convins să mă dați înapoi la vînzări. Ei bine, dacă aveți impresia că mă voi opune unei astfel de hotărîri, o să fiți deziluzionat...

— Nu, tovarășe Rădulescu, te-am chemat pentru o chestiune cu mult mai gravă, îi stăvili Enescu peroraţia, tovarășul maior Mihăilă de la miliția judiciară te va pune la curent cu problema.

— Tovarășe Rădulescu, știți că Barbu, colegul dumneavoastră, a suferit un accident grav azi-noapte ?

— Ce fel de accident ? De cale ferată, probabil. Și este grav ?

— De ce v-ați gîndit numaidecît la un accident de cale ferată ? întrebă Mihăilă.

— Pentru că la orele douăsprezece noaptea trebuia să plece cu trenul, la Predeal.

— Nu, tovarășe Rădulescu, ți-am vorbit de un accident pentru a te pregăti sufletește, spuse Mihăilă schimbînd tactica. În realitate colegul dumneavoastră a fost ucis noaptea trecută cu un foc de armă. Puteți să ne spuneți cam cine ar fi fost interesat în uciderea sa ?

— Nu. Nu văd cine ar fi putut dori moartea unui astfel de om.

— Cînd l-aţi văzut pentru ultima oară şi unde ?

— Am lucrat împreună toată după-amiaza de ieri, trebuia să terminăm formele de expediere în Franţa a unor produse ale fabricii noastre. De altfel, din această cauză Barbu n-a putut s-o însoţească pe soţia lui la Predeal. Şi fiindcă se făcuse tîrziu iar treaba nu era încă terminată, l-am sfătuit să plece totuşi, rămînînd să rezolv singur ceea ce mai rămăsese de făcut.

— La ce oră a plecat ? întrebă Mihăilă.

— Cred că era nouă şi un sfert.

— Şi dumneavoastră pînă la ce oră aţi mai stat în fabrică ?

— Eu am mai rămas pînă la unsprezece şi jumătate, cînd am plecat acasă.

— Tovarăşe Rădulescu, cînd v-am întrebat despre presupuşii duşmani ai lui Barbu, nu l-aţi menţionat pe Marinache. De ce ? Nu cunoaşteţi conflictul care a avut loc între ei ?

— Probabil că vi s-a vorbit despre incidentul dintre Barbu şi Marinache ! Nu, tovarăşe maior, nu cred că Marinache l-a omorît pe Barbu. Într-adevăr, era el cam trăsnit, dar să meargă pînă la aşa faptă... nu, nu cred.

— Bine, tovarăşe Rădulescu, vă mulţumesc pentru informaţii, încheie Mihăilă, întinzîndu-i mîna.

După plecarea lui Rădulescu, Mihăilă îl rugă pe Enescu să verifice ce fişe au fost pontate după orele nouă seara.

Enescu dădu imediat telefon la poartă şi, după cîteva minute, preciză că după nouă n-au ieşit din fabrică decît trei oameni : Barbu şi Airinei la nouă şi un sfert, iar Rădulescu la unsprezece şi jumătate.

Socotind că a cuprins toate problemele care puteau lămuri „cazul Barbu“, Mihăilă îşi luă rămas bun de la Enescu.

Misiunea locotenentului Marinescu a fost mult mai uşoară decît cea a colegilor săi, Călăraşu şi Mihăilă.

Toți vecinii interogați au arătat că atît Barbu cît și soția sa erau oameni serioși și că se înțelegeau bine cu toată lumea. Cît privește relațiile cu prieteni din afară, vecinii au precizat că erau vizitați doar de familia Airinei.

Constatînd că această pistă nu-i poate ajuta în elucidarea cazului Barbu, locotenentul Marinescu nu mai zăbovi și plecă la Inspectorat pentru a raporta rezultatul anchetei sale.

Cap. V
Supoziții asupra armei

În jurul orei unu după-amiază, toți anchetatorii însărcinați cu rezolvarea afacerii Barbu se aflau convocați în biroul colonelului Lăzărescu. După ce fiecare raportă rezultatul investigațiilor întreprinse, luă cuvîntul colonelul Lăzărescu :

— Ținînd seama de concluziile doctorului Capolide, precum și din cele constatate de dumneavoastră, rezultă că victima a intrat în alee o dată cu asasinul și că în jurul orei zece fără un sfert, după aproximativ un minut, Barbu a fost împușcat, iar asasinul a fugit pe lîngă sergentul Găman. Aproape simultan cu uciderea lui Barbu, tovarășa Tănase iese din bloc și se lovește de corpul neînsuflețit al victimei. Urmează apoi țipetele martorei, care atrag atenția subofițerului Găman și constatarea omorului. În ce privește arma cu care a fost săvîrșită crima, se pare că avem de-a face cu o pușcă de vînătoare de calibrul 16, prevăzută cu un amortizor de zgomot...

— Tovarășe colonel, permiteți-mi să raportez, îl întrerupse Călărașu. Am cîteva elemente care infirmă faptul că arma folosită de criminal ar fi o pușcă de vînătoare...

Călărașu făcu o pauză, în timp ce colonelul Lăzărescu îl încurajă, făcîndu-i semn să continue.

— Ținînd seama de faptul că aleea pe care s-a comis crima are o lățime de doi metri, mărginită în ambele părți de boschete, și că asasinul și victima mergeau, după toate probabilitățile, cot la cot, mă întreb cum a putut criminalul să-l împuște pe Barbu cu o pușcă de vînătoare ?

— Fii mai explicit, te rog ! îl întrerupse colonelul Lăzărescu.

— Glonțul a perforat capul lui Barbu, intrînd prin temporalul din partea dreaptă și ieșind prin partea stîngă a parietalului ; dacă ambii mergeau împreună pe mijlocul aleii care, repet, nu avea decît doi metri, rezultă că criminalul avea la dispoziție numai un metru pentru a-și împușca victima.

După un moment de cugetare, Călărașu reluă argumentarea :

— O pușcă de vînătoare are o lungime de 120 cm, corpul asasinului circa 30 cm, iar conform raportului medico-legal distanța dintre rană și armă — după urmele pulberii — trebuie să fi fost de aproximativ 50 cm. Reunind aceste date reiese că asasinul avea nevoie, pentru a putea epola arma, de aproximativ doi metri, iar noi trebuie să admitem că nu a avut la dispoziție nici jumătate din această distanță...

— Tovarășe Călărașu, îl întrerupse colonelul Lăzărescu, mai sînt două posibilități pe care văd că le-ai omis : primo, asasinul nu a epolat arma, ci a tras de sub braț și, secundo, asasinul a rămas în spatele victimei la o distanță care să-i permită să epoleze arma...

— Tovarășe colonel, m-am gîndit și la aceste posibilități, spuse Călărașu, încălzit de teoria pe care o susținea, și am ajuns la concluzia că asemenea ipoteze pot fi înlăturate, deoarece, dacă asasinul trăgea cu arma de sub braț, traiectoria glonțului prin țeasta victimei trebuia să fie pronunțat ascendentă, iar buletinul medico-legal arată că traiectoria s-a abătut numai cu cîteva grade de la planul orizontal. În ceea ce privește posibilitatea rămînerii în urmă a asasinului, ea trebuie de asemenea înlăturată, deoarece în această situație glonțul trebuia să străbată în primul rînd osul occipital, și nu temporalul cum s-a constatat.

— Bine, Călăraşule, insistă colonelul Lăzărescu, dar dacă totuşi asasinul a rămas în urmă pentru a epola arma, iar victima a întors capul, vrînd să vadă unde-i este interlocutorul, şi în momentul acela a primit încărcătura mortală ?

— Tovarăşe colonel, am analizat şi această ipoteză, înlăturînd-o, deoarece, în întunericul care domnea la locul crimei, asasinul nu putea viza victima de la o distanţă de doi metri. Dacă direcţia de înaintare pe alee ar fi fost inversă, adică cu faţa spre singura sursă de lumină, bulevardul, asasinul ar fi putut să vadă conturul victimei, însă în situaţia în care era victima, orientată cu faţa spre fundul aleii — care era complet cufundată în întuneric — ochirea de la o distanţă mai mare ca un metru, nu era posibilă.

— Tovarăşe Călăraşu, admiţînd că ai dreptate, care este concluzia la care ai ajuns ? întrebă Lăzărescu.

— După părerea mea, asasinul nu s-a folosit de o armă de vînătoare ! De altfel sergentul Găman a văzut că asasinul purta un „fîş-fîş" strîns cu cordon. În cazul în care ar fi avut o armă de vînătoare pe sub haina de ploaie, acest lucru trebuia să-i atragă atenţia. Admiţînd faptul că imediat după crimă ar fi aruncat puşca, atunci am fi găsit-o în părculeţ cu ocazia cercetărilor făcute, ori, după cum ştiţi, nu s-a găsit nici o armă. În concluzie, asasinul a folosit, probabil, o armă de buzunar !

— Tovarăşe Călăraşu, interveni maiorul Mihăilă, ai văzut vreodată o armă de buzunar care să poată face o rană de 15 mm ?

— Nu, şi tocmai asta mă surprinde ! veni răspunsul lui Călăraşu.

— Tovarăşe colonel, de ce n-am admite că arma era o puşcă de vînătoare de calibrul 16, cum a presupus şi doctorul, dar cu ţeava şi patul retezate ? spune locotenentul Marinescu.

— Pînă la lămurirea acestei probleme, cred că putem lua drept bună presupunerea tovarăşului Marinescu, spuse Lăzărescu şi continuă : în ceea ce priveşte asasinul, din datele culese de dumneavoastră rezultă că toate bănuielile

se îndreaptă către Marinache, și chiar dacă nu el a comis această crimă, sînt sigur că ne poate furniza unele informații utile. De aceea îl rog pe tovarășul Călărașu să-l aducă pe Marinache, pentru a ne arăta cum și-a petrecut timpul azi-noapte, între orele nouă jumătate, zece jumătate, spuse Lăzărescu încheind discuția.

Cap. VI
Dispariția bănuitului

Chiar în aceeași după-amiază, pe la două și jumătate, maiorul Călărașu se duse la fabrica de pîine „Răsăritul", unde află că Marinache nu se prezentase în ziua aceea la lucru. La domiciliul acestuia, portăreasa îi spuse că Marinache plecase de acasă în noaptea precedentă, în jurul orei nouă și jumătate și că de atunci nu se mai înapoiase.

— Știți cumva dacă a ieșit din casă și în după-amiaza de ieri ?

— L-am văzut plecînd pe la opt, dar n-a stat mult, s-a întors cu cîteva minute înainte de ora nouă și a plecat din nou după cîteva minute. De atunci n-a mai venit.

Călărașu raportă telefonic lui Lăzărescu cele aflate.

— Așteaptă-mă în fața casei lui Marinache, îi răspunse acesta.

După un sfert de oră, colonelul Lăzărescu, însoțit de procurorul Lupu Mihail și de un lăcătuș, sosiră la domiciliul lui Marinache și forțară ușa.

Ceea ce le atrase în primul rînd atenția fu dezordinea care domnea în încăpere (uși deschise la garderob, sertare trase, haine aruncate pe jos, telefonul răsturnat pe studio). Toate acestea indicau o plecare precipitată.

Și deoarece fură găsite mai multe cartușe de vînătoare de calibrul 16, iar Marinache dispăruse într-un chip încă inexplicabil, fu emis un mandat de arestare pe numele lui.

Cap. VII
A doua victimă

La aproximativ o lună după asasinarea lui Barbu Gheorghe o echipă de muncitori descoperi într-o dimineață, în jurul orei șase, pe o alee din apropierea restaurantului cu autoservire de la Mamaia, un bărbat zăcînd într-un lac de sînge coagulat. Autoritățile constatară că era vorba de un tînăr de vreo 30 de ani, ucis cu un foc de armă.

Din raportul prezentat de medicul legist, rezulta că moartea survenise cu circa șapte ore înainte, datorită unui glonț care a perforat frontalul și a ieșit prin parietal. Raportul sublinia că rana era similară cu cea care luase viața lui Barbu Gheorghe. De asemenea, se menționa că împușcarea se făcuse de la o distanță de aproximativ 40 cm de capul victimei.

În biroul său colonelul Lăzărescu discuta cu maiorul Călărașu și cu locotenentul Adam.

— Ei bine ! începu colonelul Lăzărescu : ce părere aveți despre acest nou caz ?

— Tovarășe colonel, spuse Călărașu, raportul medico-legal precizează, fără echivoc, că rana victimei a fost făcută cu aceeași armă care l-a ucis pe Barbu. Deci presupusul criminal al lui Barbu, Marinache, va trebui să răspundă și de felul în care și-a petrecut timpul ieri în jurul orei douăsprezece noaptea. În ceea ce privește victima, încă n-am reușit să aflăm cine este, deoarece asasinul a luat toate actele și obiectele care ar fi putut conduce la identificarea sa. Totuși, în buzunarul drept al hainei victimei a fost găsită o bancnotă franțuzească de 5 franci, de care asasinul a uitat probabil în graba sa.

— Și ce supoziții faci în legătură cu această bancnotă ? Întrebă Lăzărescu.

— Ar fi două ipoteze, spuse Călărașu : sau victima făcea trafic de valută cu marinarii străini, sau este un străin în trecere prin portul Constanța. De altfel, pentru ultima ipoteză pledează și îmbrăcămintea victimei, care nu este de proveniență indigenă.

— Întrucît a doua ipoteză poate fi foarte uşor verificată, spuse Lăzărescu, urmează ca tovarăşul Adam să controleze ce vase străine au intrat în ultimele zile în port şi să stabilească dacă nu s-a semnalat vreo absenţă nemotivată. Este posibil ca, o dată cu identificarea victimei, să stabilim şi ce relaţii putea să aibă cu asasinul lui Barbu. De altfel această crimă demonstrează că Marinache se află încă în Constanţa şi cred că ar fi bine să dăm o nouă circulară posturilor de miliţie, pentru arestarea lui, care de altfel trenează de aproape o lună de zile. Iar dumneata, tovarăşe Călăraşu, în timp ce Adam se va ocupa de identificarea victimei, caută să discuţi cu personalul troleibuzelor care au circulat spre Mamaia ieri noapte, între orele unsprezece şi unu dimineaţa, poate că recunoaşte cineva victima şi ne poate furniza semnalmentele celui care l-a însoţit pe dispărut, hotărî Lăzărescu în încheiere.

Cap. VIII
Identificarea victimei

Locotenentul Adam se prezentă la căpităniа portului, unde i se dădu o listă cu cele 40 de vase care intraseră în port în ultima săptămînă. Din acestea, 30 plecaseră, 7 trebuiau să ridice ancora în acea zi, iar 3 urmau să mai rămînă în port pentru unele reparaţii.

Întrucît vasele plecate nu anunţaseră absenţe în echipajele lor, Adam îşi notă numele celor 10 vase care se mai aflau în port şi, împreună cu un funcţionar de la Căpităniе, începu să le verifice.

La cel de al şaselea vas — cargoul „Capitaine Leclerc“ sub pavilion francez — comandantul arătă că unul dintre mecanicii învoiţi în după-amiaza precedentă nu se prezentase la cartul de ora 6 dimineaţa. Cum vasul tre-

buia să ridice ancora în următoarele două ore, pentru a se înapoia în Franța, comandantul tocmai se pregătea să anunțe Căpitănia.

După ce Adam îi arătă una dintre fotografiile făcute victimei de către serviciul criminalistic, comandantul recunoscu imediat pe Paul Renard, mecanicul dispărut, iar ofițerul de miliție începu să-l chestioneze prin intermediul funcționarului de la Căpitănie, care-l însoțea :

— Domnule căpitan, vă rog să-mi spuneți cînd a sosit vasul dumneavoastră în Constanța și cînd a coborît mecanicul Renard pe țărm ?

— Vasul nostru a acostat ieri la ora 13 : Renard a coborît să-și ia țigări pe la ora cinci ; după mai puțin de o oră a revenit și a preluat cartul de la șase la zece noaptea. La terminarea serviciului m-a rugat să-l învoiesc pentru vreo două ore, deoarece trebuia să se întîlnească cu cineva. I-am dat voie și din acel moment nu l-am mai văzut.

— Puteți să-mi spuneți dacă a mai coborît cineva cu el la ora cinci ? întrebă Adam.

— Da, timonierul nostru... Petit !

— Puteți să-l chemați aici ?

— Desigur, numai un moment, vă rog ! Căpitanul deschise ușa și ordonă unui marinar să-l cheme pe Petit.

Acesta, parcă pentru a-și contrazice numele, avea înfățișarea unui uriaș, despre care nu se putea spune, în nici un caz, că are o figură prea inteligentă.

— Petit, spuse căpitanul, domnul este de la poliție și vrea să te întrebe ceva, te rog să-i răspunzi clar și precis. Ai înțeles ?

— Da ! răspunse acesta cu o voce alterată de băutură și tutun.

Adam își reluă interogatoriul :

— Domnule Petit, sînt informat că ați coborît pe țărm împreună cu mecanicul Renard, puteți să-mi spuneți unde ați fost ?

— Da ! Am fost la cîrciuma „Delfinul“ și am băut pînă m-au adus colegii pe vas.

— Renard a fost cu dumneata ?

— Da, a fost.

— Și ați stat împreună ?

— Nu, am băut numai cîte un păhărel, pentru că el avea treabă în oraș.

— Cînd și unde a plecat ?

— După ce a băut un păhărel, și-a amintit că are de făcut un comision și a plecat !

— Unde ? repetă Adam întrebarea.

— Nu știu. Adică da, m-a întrebat de o stradă, deoarece el n-a mai fost în Constanța.

— Ce stradă ? întrebă Adam.

— Nu știu, adică nu țin minte, dar am știut !

— N-ai putea să-ți amintești numele acestei străzi ?

— Nu, dar de fapt ce aveți cu el ? S-a bătut cu cineva ?

— Colegul dumitale a fost asasinat.

— Mon Dieu ! Cine putea să-l ucidă ?

— Asta vrem și noi să aflăm, spuse Adam, pentru a încheia o discuție care nu mai aduce nimic nou.

După plecarea lui Petit, Adam îl rugă pe comandant să-i spună, dacă știe, cine l-a însoțit pe Renard cînd a coborît a doua oară pe țărm.

— Dacă îmi amintesc bine, a coborît o dată cu radiotelegrafistul ; așteptați un moment să verific.

Ieși afară, strigă „Jean“ și imediat apăru un bărbat uscățiv, mic de statură, cu ochi vioi.

După ce căpitanul făcu prezentările și-l puse în temă cu uciderea colegului său, acesta începu să relateze :

— Am coborît cu Renard, eu mă duceam să-mi mai fac unele cumpărături pentru călătoria următoare, iar el s-a oprit în stația troleibuzului pentru Mamaia.

— V-a spus care este scopul deplasării sale la Mamaia ?

— Mi-a spus că trebuie să se întîlnească cu cineva într-o chestiune de afaceri. N-am mai insistat, am bănuit că este vorba de o fată.

— Încă o întrebare și am terminat, spuse Adam. Părea preocupat ?

— Dimpotrivă, părea foarte vesel. Asta, mai ales, m-a făcut să cred că se duce la întîlnire cu o fată.

După plecarea radiotelegrafistului, Adam îl invită pe comandantul cargoului „Capitaine Leclerc" să-l însoţească la morgă, pentru identificarea formală a victimei.

La morgă, recunoaşterea victimei dură cîteva minute şi fu luată hotărîrea ca rămăşiţele fostului mecanic Renard să fie transportate în patrie şi predate familiei.

Maiorul Călăraşu se interesă în primul rînd, la Întreprinderea de Transporturi Constanţa, ce şoferi şi taxatori lucraseră pe linia Constanţa-Mamaia în noaptea precedentă, între orele unsprezece şi unu dimineaţa. După ce alcătui o listă cu zece oameni, plecă în căutarea lor. Unii erau în cursă, alţii pe acasă, aşa că pierdu aproape patru ore cu găsirea şi chestionarea lor. Dintre toţi, numai taxatorul Grigorescu Ion îşi amintea că a luat din centru, pe la orele unsprezece şi jumătate, un străin care nu ştia românește. Datorită însă unui călător, care vorbea franceza, a aflat că străinul dorea să meargă la restaurantul cu autoservire de la Mamaia.

Taxatorul l-a rugat atunci pe călător să-i spună străinului că restaurantul este închis de aproape patru luni, o dată cu terminarea verii. Străinul a răspuns că asta n-are nici o importanţă, fiindcă de fapt nu la restaurant merge, ci ca să se întîlnească cu cineva. După ce au intrat în Mamaia, taxatorul, care rămăsese singur cu străinul în troleibuz, i-a făcut semn că au sosit la destinaţie, iar acesta, după ce i-a mulţumit, s-a îndreptat spre restaurant. De atunci nu l-a mai văzut.

Cînd Călăraşu îi arătă fotografia lui Renard, taxatorul recunoscu fără ezitare pe străinul de care vorbise.

Din discuţiile purtate cu ceilalţi taxatori şi şoferi care făcuseră cursa Constanţa-Mamaia în noaptea crimei, rezulta că nici un alt călător nu se mai urcase şi nu mai coborise la restaurantul respectiv. Situaţie normală, dacă se ţine seama că acea parte a staţiunii este pustie după plecarea vilegiaturiştilor.

Cap. IX
Se cere sprijinul IGM-ului

După ce ascultă rapoartele prezentate de Călărașu și Adam în legătură cu uciderea mecanicului de vas Renard, colonelul Lăzărescu încercă să sistematizeze elementele cunoscute :

— Deci și într-un caz și în celălalt asasinul își cunoștea victimele : pe Barbu îl însoțise la locul crimei, iar cu Renard avusese întîlnire. Dacă în cazul lui Barbu mobilul putea fi o crimă pasională, ce justificare exista în uciderea lui Renard ? Urmărind, de altfel, cele două curse pe care le-a făcut Renard în Constanța, putem deduce că prima oară s-a văzut cu criminalul în jurul orei cinci și au stabilit să se revadă la Mamaia în jurul orei douăsprezece noaptea, cînd a fost asasinat. Dacă Renard, care vorbea numai franțuzește, s-a putut înțelege cu criminalul, acesta nu putea fi Marinache...

Întîlnind privirile surprinse ale lui Adam, făcu o scurtă pauză și continuă :

— Foarte simplu. Marinache avea doar o pregătire elementară, nu cunoștea nici o limbă străină...

— Deci, tovarășe colonel, spuse Călărașu, dacă în cazul lui Renard criminalul nu poate fi Marinache, rezultă că ori sînt doi criminali care utilizează aceeași armă, ori este unul singur și acesta nu este Marinache. Atunci de ce se ascunde Marinache ? Și unde ? În tot cazul, concluzia este că doi oameni, fără nici o legătură aparentă între ei, sînt împușcați. Singura legătură între cele două crime este arma, puțin comună, cu care au fost uciși. Dacă în primul caz victima putea fi ucisă din gelozie, la Renard acest mobil pare fără sens. Deci, prin analogie, putem spune că nici în cazul lui Barbu criminalul încă nu este cunoscut. Și pentru că a trecut o lună de zile fără a fi putut aresta pe făptaș, vom trimite cele două dosare, al

lui Barbu și al lui Renard, la Inspectoratul general al miliției. Bineînțeles că asta nu vă absolvă de misiunea de a continua cercetările pentru descoperirea lui Marinache, spuse Lăzărescu în încheiere.

Cap. X
Căpitanul Apostolescu primește o misiune

Un tînăr de statură mijlocie, cu umeri lați, privea distrat, de la fereastra biroului său, cum zăpada care acoperea străzile Bucureștiului de aproape patru luni de zile se transforma, sub razele soarelui de primăvară, în șiroaie de apă ce alergau grăbite spre gurile de canalizare ale orașului.

Tocmai se pregătea să se îmbrace, cînd sună telefonul.

— Alo, cu tovarășul căpitan Apostolescu, vă rog...

— Căpitanul Apostolescu la aparat!

— Tovarășul colonel Gherasim vă roagă să poftiți imediat la dînsul.

— Am înțeles! răspunse, punînd în furcă receptorul.

Încuie ușa biroului și se îndreptă către cabinetul șefului, unde secretara care-l chemase îl pofti să intre imediat.

În cabinet colonelul Gherasim discuta cu maiorul Ciocîrdel, un bărbat de aproximativ 40 de ani. După ce-i făcu semn lui Apostolescu să ia loc, șeful continuă discuția:

— De două săptămîni sîntem sesizați sistematic, tovarășe Ciocîrdel, că pe liniile tramvaielor 13 și 14 operează o bandă de hoți de buzunare. De ce n-am reușit pînă acum să o stîrpim?

— Tovarășe colonel, încă de la primele reclamații mi-am repartizat oamenii pe tramvaiele acestor linii, dar, ca un făcut, nu izbutim să punem mîna pe ei.

— Cîte vagoane circulă între orele unu și patru după-amiaza, cînd furturile sînt cele mai frecvente? Și în cîte vagoane ai dumneata oameni? întrebă colonelul Gherasim?

— Tovarășe colonel, răspunse maiorul, în orele acestea sînt în circulație 40 de vagoane, iar efectivul meu poate asigura supravegherea numai în 11 vagoane!

— Și atunci ne mai mirăm că nu punem mîna pe hoți? Am să dau dispoziție să ți se detașeze oameni și de la alte servicii, așa încît, de mîine, fiecare vagon de tramvai să aibă doi oameni de-ai noștri pe platformele de la cele două extremități și, în momentul în care unul dintre călători constată un furt, să se blocheze ușile și să se facă imediat controlul de la capete spre centrul vagonului. În felul acesta hoțul o să fie prins ca într-un clește și dacă am pus mîna pe unul, îi înhățăm și pe ceilalți. Nu uita însă să dai oamenilor tăi să consulte colecția de fotografii ale hoților de buzunare. Cu asta am terminat și vreau ca în 48 ore să-mi raportezi că au fost arestați.

După ce maiorul ieși, colonelul Gherasim — un bărbat de aproximativ 55 de ani, înalt, bine legat, cu ochi negri, pătrunzători — se adresă zîmbind lui Apostolescu:

— Cum merge cu rugbi-ul, căpitane? Te mai ții de el?

— Merge, tovarășe colonel, de sportul ăsta te lași numai cînd ieși la pensie.

— Admițînd că te țin picioarele pînă atunci! îl completă rîzînd Gherasim, care avea o mare simpatie pentru Apostolescu; și el avusese în urmă cu 30 de ani două adevărate pasiuni: prinderea criminalilor și jocul cu balonul oval.

— Pentru că tot vorbim de rugbi, continuă Gherasim, hai să-ți povestesc o întîmplare nostimă. Prin 1938 aveam un „derbi", cu clubul „Viforul". Cine cîștiga, lua și campionatul din acel an. Toți eram nervoși, ajunsesem în minutul 70 și rezultatul continua să fie 6 la 6. Eu jucam în linia a treia și la o grămadă, în 22-ul advers, de-

mi-ul nostru se apleacă şi culege balonul talonat de noi ; dar chiar în acel moment este interceptat de demi-ul advers şi scapă balonul. Îl culeg eu şi încerc să ies pe partea deschisă, dar văd adversarul direct venind ca un bolid din faţă ! Mă întorc pe partea închisă şi reuşesc să mă strecor, depăşesc mele-ul care începuse să se ridice şi deschid, de la circa 20 metri, peste grămadă, spre coechipierul meu care juca pe post de centru ; acesta, lansat, culcă balonul dincolo de buturi. Încercarea este apoi transformată şi astfel meciul se termină cu 11 — 6 în favoarea noastră.

— Acum să-ţi spun în ce a constat nostimada, continuă Gherasim. În momentul în care-mi deschideam coechipierul, aripa adversă mă apucă de tricou, ţinîndumă strîns. Încercam din răsputeri să mă eliberez, cînd arbitrul Munteanu, văzînd obstrucţia, strigă la el : „Florescu de ce-l ţii ?“, la care interpelatul răspunse foarte candid : „De tricou, domnule arbitru !“

Gherasim îşi aminti deodată că nu pentru glume îl chemase pe Apostolescu şi reluă pe un ton mai oficial :

— Acum să revenim la problemele noastre. Inspectoratul judeţean al miliţiei Constanţa ne sesizează că în oraşul lor au fost săvîrşite două crime, care, deşi aparent n-au vreo legătură, au fost comise cu aceeaşi armă.

După ce colonelul Gherasim expuse pe scurt elementele cunoscute în afacerea Barbu-Renard, precizã :

— În concluzie eşti însărcinat să te ocupi de această treabă ; mîine vei pleca la Constanţa, unde vei prelua conducerea anchetei. Ai ceva de spus ?

— Nu, tovarăşe colonel, cazul mă interesează. Regret doar că am să pierd primele antrenamente de rugbi.

Apoi, strîngîndu-i mîna, Gherasim sublinie :

— Aş vrea să-ţi atrag atenţia că misiunea este dificilă. În cazul că vei avea greutăţi, să iei legătura cu mine fără nici o reţinere.

Astfel începu pentru căpitanul Apostolescu una dintre cele mai importante acţiuni din cariera sa.

Cap. XI
Întîmplarea își spune cuvîntul

După ce ieși din cabinetul colonelului Gherasim, se duse în biroul său, unde începu să studieze cu atenție dosarul pe care îl primise de la șeful direcției judiciare.

La terminarea programului, plecă acasă. Își schimbă uniforma cu nu pantalon ușor și o flanelă de lînă, peste care îmbrăcă o haină scurtă de piele. Puse echipamentul sportiv într-un sac și plecă spre stadion. Cînd termină antrenamentul, pe la orele șapte seara, se hotărî să meargă puțin pe jos, pentru relaxare.

În timp ce pașii îl purtau prin parcul Herăstrău, gîndurile sale zburau la elementele pe care colonelul Gherasim i le dăduse în legătură cu noua sa misiune.

Intră pe o alee pustie. Vru să-și aprindă o țigară, dar cum sacul de sport îl incomoda, se hotărî să se așeze pe o bancă, să fumeze liniștit.

Deodată atenția îi fu atrasă de o discuție ce se purta pe o bancă vecină, ascunsă privirilor sale de un boschet. Deși se vorbea în șoaptă, liniștea parcului și apropierea celor două bănci îi înlesniră ascultarea următorului dialog:

— De ce ai întîrziat, „Chiorule“ ?

— Ce era să fac ? A trebuit să-l aștept pe „Frumosul“ ! Nu putea să iasă iar la treabă cu buzunarele grele.

— Te rog să atragi atenția băieților, spuse prima voce, că eu pun mare accent pe punctualitate. Dacă pînă acum n-am fost înhățat, este tocmai pentru că „treaba“ se face după un program stabilit de mine. Dacă vor să ajungă să conducă mașinile pentru care strîng bani, atunci să nu forțeze nota ! Nici unul dintre ei n-are voie să iasă la treabă mai mult de două ori pe zi ! S-a înțeles ?

— Am înțeles, „Clănțăule“, dar știi cum sînt băieții, trag tare, să-și cumpere mai repede *Fiat*-urile...

— Tu atrage-le atenția, insistă prima voce, că dacă nu se potolesc ajung în „pensiunea statului“ și la terminarea „stagiului“ o să conducă, în loc de *Fiat*-uri proprii,

tractoare pe cîmp. Și dacă ar intra numai ei la gherlă, m-ar durea în coate, dar dacă ne trag și pe noi ? În sfîrșit, ce rețetă s-a făcut astăzi ?

A mers destul de slab, răspunse al doilea. „Frumosul“ a pescuit un portofel cu 20 de sute, iar ceilalți trei băieți au scos împreună doar 18 sute.

— Nu-i prea grozav, dar aproape patru miare într-o singură zi tot nu-i rău ! Dă-mi-i să-i bag în servietă !

După o scurtă pauză, prima voce continuă :

— Ce dracu, v-am spus să opriți numai banii și să aruncați portvizitele ! Vreți să fiți prinși cu corpul delict asupra voastră ? Și, pentru că veni vorba, atrage atenția băieților că de mîine trec de la traseul 13 și 14, la autobuzul 34.

— De ce, „Clănțăule“ ?

— Pentru că „curcanii“ nu sînt chiar așa de mocofani cum vă închipuiți voi. Văzînd că facem topeală sistematică în 13 și 14, o să umple tramvaiele cu oamenii lor și o să ne ia ca din oală.

Apostolescu se sculă și se apropie ușor de banca celor doi interlocutori. Furișîndu-se prin spatele boschetului care-i despărțea, putu să vadă un tînăr înalt cu alură de boxer, care băga cîteva portofele de piele în servieta unui bărbat între două vîrste și foarte elegant.

Instinctiv, Apostolescu duse mîna la subsuoara stîngă după pistol, dar nu-l găsi. Uitase că, înainte de a veni la antrenament, își lăsase uniforma acasă. Ridică din umeri resemnat și făcu ultimii trei pași care-l mai despărțeau de cei doi borfași.

— Bună seara ! spuse Apostolescu, zîmbind candid celor doi bărbați, care-l priveau stupefiați. Sînt ofițer de miliție și vă rog să-mi prezentați buletinele de indentitate !

Dezmeticindu-se abia la ultima frază a lui Apostolescu, amîndoi se ridicară în picioare, ca la o comandă.

Cel cu înfățișare de boxer făcu gestul de a duce mîna la buzunarul de la piept, pentru a scoate actele cerute. Dar în aceeași clipă își repezi cu putere capul spre nasul lui Apostolescu. Acesta își aplecă însă capul pe umărul stîng și, simultan, mîna sa lovi cu tăișul palmei de

jos în sus gîtul adversarului ; pentru o zecime de secundă acesta avu expresia omului care nu înțelege ce se petrece cu el. De altfel nici nu avu cînd să-și mai revină, deoarece pumnul drept al lui Apostolescu îl lovi în partea inferioară a maxilarului și-l trimise ca pe un sac de cartofi înapoi pe banca de unde se ridicase.

În timpul luptei, care dură numai cîteva secunde, bărbatul mai vîrstnic scoase din buzunar un obiect cilindric. Apăsă cu degetul gros pe un buton nichelat de la capătul acestuia, iar un țăcănit metalic precedă apariția unei lame de cuțit, lungă de aproape douăzeci centimetri.

Apostolescu se întoarse la timp cu fața spre cel de al doilea adversar, pentru a para atacul ; o lovitură de picior trimisă în stomacul adversarului îl făcu pe acesta să scape cuțitul din mînă, să se îndoaie și să se prăbușească pe pietrișul aleii.

După ce se asigură că nici unul dintre adversari nu se dezmeticise încă, se îndreptă către banca unde își lăsase sacul cu echipament, scoase un țignal și lansă un apel de sprijin.

Se scurseră cîteva minute și apărură doi milițieni în uniformă. După ce se legitimă, căpitanul trimise pe unul dintre ei să telefoneze la IGM și să ceară o mașină. Între timp întunericul se lăsase, dar lămpile cu vapori de mercur îi îngăduiră lui Apostolescu să vadă cum adversarul său mai vîrstnic încerca să împingă cu piciorul, într-un tufiș, servieta pe care o avusese în mînă în momentul în care fuseseră surprinși.

— Nu te mai osteni, dacă tot vrei s-o abandonezi ; lasă că o iau eu ! spuse Apostolescu, aplecîndu-se și ridicînd servieta de sub bancă. Apoi se ocupă de tînărul cu figură de boxer, care încă nu-și revenise. După ce-i verifică pulsul și constată că este normal, îl lungi pe bancă cu fața în sus și-i trase cîteva perechi de palme. Metoda se dovedi bună ; după ce clipi de cîteva ori, borfașul își opri privirile nedumerite asupra lui Apostolescu. El care, cu ani în urmă fusese spaima Grant-ului, să fie doborît de un țînc care abia îi trecea de umăr.

Între timp se auziră paşi pe alee ; erau trei ofiţeri de miliţie. După ce Apostolescu le explică situaţia, cei doi infractori fură transportaţi la maşina miliţiei, care îi duse la Inspectorat.

Ajuns la IGM, întrebă de maiorul Ciocîrdel şi, cînd i se spuse că a plecat acasă, rugă pe ofiţerul de serviciu să-l anunţe că vrea să vorbească neapărat cu el. După zece minute telefonul de pe biroul lui Apostolescu sună şi avu loc următorul dialog :

— Ascultă, mă Nicule, crezi că era nevoie să mă cauţi cu ofiţerul de serviciu, ca să-mi spui că pleci la Constanţa, să inaugurezi sezonul estival ? îl întrebă rîzînd maiorul Ciocîrdel.

— Uşurel, Pavele nu pentru plecarea mea te-am deranjat ! Acum o oră mi s-a furat portofelul în tramvaiul 13 şi, raportînd asta tovarăşului colonel Gherasim, mi-a spus că tu poţi să mi-l restitui.

— Ascultă, mă ! Dacă n-ar fi nevastă-mea lîngă mine, aş avea cîteva cuvinte să-ţi spun, dar la proxima ocazie...

— Nu te încălzi, îl întrerupse Apostolescu, mai bine îmbracă-te şi vino la IGM, să vezi două păsări rare ; o să te intereseze în mod special.

Nu trecu o jumătate de oră, şi Ciocîrdel apăru în uşa biroului lui Apostolescu. În cîteva minute acesta îl puse la curent cu împrejurările care duseseră la arestarea celor doi indivizi, precum şi cu faptul că, între timp, Serviciul cazier judiciare confirma că cei doi mai suferiseră condamnări cu caracter penal.

La cererea lui Ciocîrdel, cei doi infractori fură introduşi în birou şi, după ce constată că într-adevăr sînt vechi cunoştinţe, trecu la interogarea lor.

— Domnule Mircioiu, se adresă Ciocîrdel celui mai vîrstnic, ce căutai în parcul Herăstrău ?

— Domnule comisar, răspunse acesta foarte sigur de el, am fost să iau puţin aer. Ce, nu e voie ?

— Dacă te duceai numai pentru aer, n-ai fi fost acum aici ! Cînd te-am întîlnit cu cîteva luni în urmă, mi-ai spus că te-ai lăsat de meserie şi că-ţi cîştigi pîinea în mod cinstit, lucrînd la un aprozar...

— Așa și este, domnule căpitan ! îl întrerupse Mircioiu, cunoscut în lumea interlopă sub porecla de „Clănțăul". N-am nici un amestec în această afacere ! Stăteam pe o bancă, liniștit, cînd a venit acest domn — și cu un gest îl desemnă pe tînărul cu figură de boxer — să-mi ceară un chibrit ; deodată a dat buzna colegul dumneavoastră, care ne-a luat la bătaie și apoi am fost aduși aici.

— Este adevărat ? întrebă Ciocîrdel pe cel tînăr.

— Da, este adevărat ! Nici nu-l cunosc pe domnul, spuse el arătînd spre „Clănțăul". M-am dus să cer un foc pentru țigară, și domnul polițist s-a repezit la mine și m-a bătut pînă am leșinat.

În timp ce „Chiorul" vorbea cu un aer de îngeraș ultragiat, Ciocîrdel consultase cazierele celor doi infractori.

— Spui că nu-l cunoști pe „Clănțăul", dar din fișa ta rezultă că în 1957 ați fost condamnați împreună pentru tăinuirea unor lucruri furate. Dar poate că ai uitat. În fond, sînt aproape 9 ani de atunci și n-ați stat închiși în aceeași celulă decît 18 luni, spuse cu ironie Ciocîrdel.

Apostolescu, care pînă atunci nu participase la discuție, se adresă ambilor infractori :

— Să admitem că m-am repezit la voi și v-am luat la bătaie pe nevinovate...

— Așa-i, pe nevinovate... îl întrerupse „Clănțăul".

— Acum vorbesc eu și te rog să nu mă întrerupi ! i-o retează Apostolescu pe un ton sever și continuă : cum se face că aveți asupra voastră o servietă cu portofele furate ?

— Ați adus-o dumneavoastră, ca să ne înfundați, răspunse plin de siguranță „Clănțăul".

Dacă am adus-o eu, cum se explică faptul că în servietă se află registrul de control al Aprozarului unde lucrezi ? În ceea ce privește acuzația că eu v-am atacat, trebuie să-ți atrag atenția că pe stiletul cu care ai încercat să mă ucizi se află amprentele tale. De aici rezultă tentativă de omor, cu mîna armată, la adresa unui ofițer de miliție, ceea ce înseamnă că, în conformitatea cu prevederile art. 239 și 78 din codul penal, puteți fi condamnați la privarea libertății pentru o perioadă între 8 și 10 ani.

Aluzia făcută de Apostolescu, cu privire la atacarea autorității în exercițiul funcțiunii, avu efectul scontat. Siguranța și aerul sfidător al celor doi infractori dispărură ca prin farmec. Cu o mutră pocăită se hotărîră să facă mărturisiri complete. Pentru cei doi anchetatori era evident că această schimbare de atitudine nu se datora unei remușcări, ci unui calcul simplu : decît minimum 8 ani, pentru atacarea unui ofițer de miliție în exercițiul funcțiunii, era de preferat să fie pedepsiți pentru furt calificat, într-un mijloc de transport în comun, adică cu maximum 5 ani.

Din declarațiile făcute de către cei doi infractori rezultă că organizaseră o bandă formată din patru tineri, care operau prin tramvaie. „Chiorul" se întîlnea cu fiecare dintre ei la o oră și o stație stabilite dinainte, pentru a prelua obiectele furate. Acestea erau apoi predate „Clănțăului", care în fiecare seară făcea împărțirea banilor furați — partea leului fiind a lui și a „Chiorului", care răspundeau și de disciplina „băieților".

În timp ce Ciocîrdel continua să-i interogheze, Apostolescu transmise ofițerului de serviciu adresele celor patru hoți de buzunare — primite de la cei doi inculpați — cu ordinul de a dispune urgenta lor arestare. Astfel, în jurul orei unsprezece noaptea, trei dintre aceștia se și aflau în biroul lui Ciocîrdel, iar la al patrulea, care n-a fost găsit acasă, s-a lăsat un om cu misiunea să-l aresteze cînd se va înapoia.

Din depozițiile făcute de către cei trei tineri, dintre care nici unul nu depășea vîrsta de 18 ani, a rezultat că în urmă cu doi ani urmau cursurile unei școli de ucenici. Mai întîi l-au cunoscut pe „Chiorul", care într-o zi, la ștrand, a intrat cu ei în vorbă despre filme.

Seara, cînd au plecat de la ștrand, acesta i-a invitat la o grădină de vară, unde după ce le-a dat să mănînce și mai ales să bea, a început o discuție despre femei frumoase și automobile. Cînd i-au arătat că este greu să-ți cumperi o mașină din bursa primită de la școală, „Chiorul" le-a spus că știe pe cineva care i-ar putea ajuta să cîștige ușor suma necesară pentru ca fiecare dintre ei să-și poată cumpăra o mașină nouă. Astfel au făcut cunoștință cu „Clănțăul", care i-a învățat cum trebuie sus-

tras un portvizit din buzunarul unui călător, cum obiectul furat trebuie trecut pe dată unui complice și cum acesta trebuie să se îndepărteze imediat de păgubaș. În acest fel, chiar dacă păgubașul simțea că este „operat" și punea mîna pe făptaș, nu găsea niciodată obiectul sustras. În cazul în care păgubașul insista să-l rețină pe hoț, interveneau ceilalți călători, care, crezînd că reclamantul și-a uitat portofelul acasă sau l-a pierdut, îi luau apărarea, vociferînd : „Uite cum aduce o acuzație gravă unui tînăr nevinovat, se cunoaște că n-are copii".

Victima ceda, iar tînărul „bănuit pe nedrept" era lăsat în pace, ceea ce împiedica miliția să-l ia în evidență și, în cazul unei recidive, să-l poată chestiona în coroborare cu bănuiala anterioară.

Cointeresarea lor se făcea cu jumătate din valoarea obiectelor furate. Banii însă nu-i primeau, deoarece „Clănțăul" susținea că i-ar risipi și de aceea, la propunerea „Chiorului", se stabilise ca banii să fie depuși la CEC pe numele fiecăruia dintre ei, urmînd ca atunci cînd vor avea strînși banii necesari cumpărării unui *Fiat 600*, să-i poată ridica.

Cînd însă aceste plafoane au fost atinse, „Clănțăul" propuse să se mai aștepte pentru cumpărarea unei mașini mai bune, poate un *Fiat 1300*...

La întrebarea lui Apostolescu, unde sînt depuși acești bani, cei doi infractori declarară că banii erau împărțiți între ei, iar carnetul CEC pe care îl arătau „băieților" era fictiv.

Fiind aproape ora două noaptea și a doua zi dimineața trebuind să plece la Constanța, Apostolescu renunță să mai asiste la ancheta condusă de Ciocîrdel, pentru recuperarea banilor furați.

La plecare, în timp ce-i strîngea mîna lui Ciocîrdel, îi șopti așa ca să nu-l audă ceilalți :

— E clar că afacerea asta te costă o masă ?

— Nici nu se mai discută, îi replică Ciocîrdel, o masă mare... de stejar !

În timp ce ieșea de la Ciocîrdel, își făcu apariția un locotenent care-l aducea și pe ultimul membru al bandei, și astfel Apostolescu avu certitudinea că intervenția sa fortuită contribuise la lichidarea unei bande de răufăcători.

Cap. XII
Soția primei victime

Ceasul sună mult, pînă ce Nicu Apostolescu reuși să-l dibuie și să-i găsească butonul de blocare a clopoțelului. Era ora cinci, și la șase trenul pleca spre Constanța.

Se simțea buimăcit și avea impresia că nici nu dormise. După ce se despărțise de Ciocîrdel, se dusese direct acasă și mîncase ceva ; la 3 dimineața se băgase în pat, așa că noaptea fusese scurtă pentru el.

Deși înainte de a adormi i se păruse că a găsit drumul pentru începerea anchetei de la Constanța, acum, pe cînd se spăla, își dădea seama că, de fapt, nu prea știa de unde să pornească cercetările. Ieșind din baie și văzînd că mai are numai o jumătate de oră pînă la plecarea trenului, începu să se îmbrace rapid. Pînă își înjgheba un mic geamantan cu lucrurile necesare pentru cîteva zile, mai trecu un sfert de oră. Avu totuși norocul să găsească un taximetru chiar în fața casei. Reuși să ajungă pe peron cu trei minute înainte de plecarea trenului.

Găsi un compartiment gol și abia își puse geamantanul în plasă, că trenul se și puse în mișcare.

Așezat comod pe canapea, timp de patru ore, revăzu datele transmise de miliția orașului Constanța asupra celor două crime. La sosirea în acest oraș știa că ancheta trebuie să pornească de la „cazul Barbu", deoarece acesta avea mai multe puncte de referință decît „cazul Renard".

De la gară se duse direct la hotel, unde își reținu o cameră. Apoi intră într-un bar de zi, bău o cafea neagră, după care se simți remontat.

La ora 11 se afla la miliția județeană, unde colonelul Lăzărescu îl primi bine, deși se vedea că este contrariat că i s-a trimis un om atît de tînăr în ajutor, pentru rezolvarea unei probleme în care se împotmoliseră chiar oameni cu experiență.

Lăzărescu îl chemă pe maiorul Călărașu și, după prezentările de rigoare, îl încunoștiință că va trebui să-l secondeze pe Apostolescu în ancheta ce se redeschidea. Le ură succes.

Ieșind de la colonelul Lăzărescu, Apostolescu îl rugă pe Călărașu să-l conducă mai întîi la văduva lui Barbu.

Le deschise o femeie în doliu, încă drăguță, cu toate că moartea prematură a soțului o îmbătrînise...

— Vă rugăm să ne iertați că vă deranjăm, spuse Călărașu, însă avem misiunea să reluăm cercetarea împrejurărilor în care a fost ucis soțul dumneavoastră și de aceea vă rog să fiți amabilă să repetați tovarășului căpitan Apostolescu tot ceea ce știți.

— Vă stau la dispoziție, deși nu văd cu ce aș putea să vă ajut ! răspunse femeia.

— Tovarășă Barbu, începu Apostolescu, pentru a-l putea găsi pe asasin sînt nevoit să vă pun unele întrebări, care, deși ar putea fi considerate ca indiscrete, ne sînt absolut necesare pentru a elucida mobilul uciderii soțului dumneavoastră. Ținînd seama de amenințările lui Marinache, considerați că acesta poate fi bănuit de crima ce i se impută ?

— Nu, tovarășe ofițer ! Din cîte l-am cunoscut pe Marinache, nu-l pot crede în stare de uciderea unui om. În ceea ce privește amenințarea la adresa soțului meu, era un mod al lui de a-și manifesta nemulțumirea față de cineva. L-am auzit proferînd astfel de amenințări de zeci de ori...

— Mai concret, puteți să ne dați un exemplu ?

— Cîte vreți ! Dacă în troleibuz taxatoarea nu-i dădea rest 5 bani sau dacă la Aprozar primea roșii urîte, trecea imediat la amenințări. De altfel, aș vrea să vă precizez, continuă ea, că în ultimul timp relațiile noastre se răciseră. Marinache, dîndu-și seama că eu îmi iubesc soțul, renunțase la ideea de a se însura cu mine.

— Bine, dar cînd ați fost surprinși de către soțul dumneavoastră, Marinache a susținut sus și tare că vrea să vă ia de soție... spuse Apostolescu.

— I-am cerut și eu explicații, după aceea, și mi-a răspuns că a făcut-o doar din cavalerism, deoarece, dacă el ar fi bătut în retragere, probabil că Barbu ar fi divorțat. Așa că, deși în această situație aș fi fost constrînsă să mă căsătoresc cu el, eventualitatea aceasta nu-l mai interesa. Rezultă astfel că el nu mai voia să se însoare cu mine și prin urmare o crimă pasională îmi pare imposibilă.

— Tovarășă Barbu, întrebă Apostolescu, puteți să ne spuneți dacă mai cunoștea cineva relațiile dumneavoastră cu Marinache?

— Nu! Adică nu cred, răspunse femeia pe un ton nesigur.

— Văd că șovăiți. De ce?

— Știți, pînă acum nu mi-am pus această întrebare... răspunse din nou cu șovăială interlocutoarea. Dacă mă gîndesc însă mai bine, îmi amintesc că, fiind cu Marinache pe stradă, ne-am întîlnit o dată cu un bărbat care ne-a salutat. Întrebîndu-l pe Marinache cine este domnul, mi-a răspuns că-i un vecin, care lucrează cu el la fabrică. A mai completat apoi că n-aveam de ce ne teme, pentru că este un om care nu se bagă în chestiuni ce nu-l privesc.

— Nu v-a spus cum se numește? întrebă Apostolescu.

Interlocutoarea făcu un gest negativ.

— Dacă îl vedeți, puteți să-l recunoașteți?

— Nu, nu cred. Știți, nu am o memorie vizuală prea bună. De altfel, așa cum vă spuneam, l-am văzut numai o dată și atunci pentru o fracțiune de secundă...

— Mai am o întrebare, doamnă Barbu, continuă Apostolescu. Știți cumva dacă Marinache a avut legături și cu altă femeie înainte de a vă cunoaște, sau chiar în timp ce era cu dumneavoastră?

— Nu, nu cred, răspunse convinsă interlocutoarea, era un om foarte retras...

— Vă rog din nou să-mi iertați indiscreția și să-mi spuneți dacă v-a mai făcut cineva curte înainte sau în timpul legăturii dumneavoastră cu Marinache?

După privirile contrariate ale interlocutoarei sale, își dădu seama că nu aceasta era calea ce trebuia urmată, și trecu la următoarea întrebare:

— Spuneți-mi, tovarășă Barbu, știți cumva dacă scrisorile anonime, prin care soțul dumneavoastră a fost sesizat de relațiile pe care le aveați cu Marinache, mai există sau au fost distruse?

— Tovarășe ofițer, nu știu ce s-a întîmplat cu ele, dar în tot cazul, dacă mai există, trebuie să se afle printre hîrtiile soțului meu.

— Am să vă rog să le căutați chiar acum, dacă nu vă deranjează prea mult, insistă Apostolescu.

— În timp ce soţia lui Barbu scotocea în sertarele biroului, Călăraşu îl întrebă pe Apostolescu :

— Crezi că aceste anonime pot aduce vreo lumină în afacerea de care ne ocupăm ?

— Să-ţi spun drept, deocamdată nu cred nimic şi de asta sînt gata să merg pe orice pistă ! Din principiu bănuiesc pe toată lumea. Vreau să spun, completă Apostolescu, văzînd zîmbetul ironic de pe faţa lui Călăraşu, că bănuielile mele sînt limitate de logică, nu ca în romanele poliţiste ale lui Ellery Queen sau Agatha Cristie, unde este posibil ca asasinul să fie chiar victima. Dar, revenind la problema noastră, vreau să-ţi spun că asta este metoda mea, induc toate datele care se referă la o afacere criminală ; apoi, prin deducţie, elimin ceea ce consider că este nefolositor...

— Bine, dar aceste inducţii nu se pot face totuşi la întîmplare ! Eu cred că dacă într-o astfel de treabă te apuci să colecţionezi tot soiul de date, apare riscul ca, datorită înregistrării unui număr prea mare de elemente, să nu le mai poţi distinge pe cele utile... spuse, contrariat, Călăraşu.

— Fii liniştit, zîmbi amuzat Apostolescu, nu sînt un maniac al colecţionării de date, cu orice preţ. Din contră, chiar în momentul înregistrării le selectez...

— Bine, bine, îl întrerupse Călăraşu, ce importanţă acorzi, de exemplu, faptului că a existat cineva care a avut cunoştinţă de legătura soţiei lui Barbu cu Marinache ?

— Pe scurt, am două motive : întîi, vreau să aflu cine a trimis anonimele şi, pentru asta, trebuie să ştiu în primul rînd cine avea cunoştinţă de această legătură ; pe urmă, ce scop a urmărit „binevoitorul" prin sesizarea soţului înşelat ?

— Şi crezi că există o legătură între anonime şi asasinarea lui Barbu ? întrebă neîncrezător Călăraşu.

— Am să-ţi răspund şi eu tot printr-o întrebare : Ce-ai face, dacă ai fi în locul meu ? Ai urmări nişte piste care au fost deja verificate de oameni cu experienţă — fără a se ajunge la un rezultat concludent — sau ai căuta, în primul rînd, să examinezi tocmai acele fire de care nu s-a ocupat nimeni ?

În acel moment Apostolescu întrerupse discuţia. Soţia lui Barbu se îndrepta spre el, cu o foaie de hîrtie pe care erau scrise la maşină cîteva fraze.

După ce o împături şi o băgă în portofel, Apostolescu mulţumi gazdei şi, împreună cu Călăraşu, îşi luă rămas bun de la ea.

Cînd ajunseră în stradă, se urcară în maşina miliţiei şi Apostolescu îl rugă pe Călăraşu să-l conducă la fabrica unde lucraseră Barbu şi Marinache.

Cap. XIII
Vizitarea fabricii „Avîntul"

Cînd maşina ajunse în faţa fabricii, Apostolescu îi propuse lui Călăraşu ca, înainte de a intra, să cerceteze întîi exteriorul întreprinderii.

Ca mai toate fabricile moderne, era supraetajată şi ocupa o suprafaţă mică, în comparaţie cu alte întreprinderi asemănătoare. Dacă n-ar fi fost firma şi cele două intrări, ar fi putut fi uşor confundată cu un cvartal de locuinţe.

După ce înconjurară fabrica şi ajunseră din nou la poarta principală, intrară şi se îndreptară spre biroul directorului.

Explicînd acestuia scopul vizitei lor, Apostolescu îl întrebă :

— Tovarăşe director, întrucît Barbu a fost asasinat în faţa casei dumneavoastră, am să vă rog să-mi spuneţi dacă avea motive să vă viziteze în seara în care a fost ucis ?

— Nu ! răspunse acesta. Nu văd ce putea căuta Barbu la mine ! Prima şi ultima sa vizită a fost acum patru ani, cînd m-am mutat şi el s-a oferit să mă ajute.

— Cunoştea pe cineva în blocul locuit de dumneavoastră ? Sau, mai exact, l-aţi mai văzut vreodată intrînd în imobilul dumneavoastră ?

— Nu-mi amintesc să-l mai fi văzut în blocul nostru.

— Unde vă aflați, cînd Barbu a fost ucis ?

— Eram la București cu soția mea și abia la înapoiere am aflat de asasinarea lui.

La rugămintea lui Apostolescu de a vizita întreprinderea, directorul se oferi să-i conducă personal.

Pentru a-i ajuta să înțeleagă mai bine procesul tehnologic, directorul începu vizitarea de la poarta principală, pe unde intrau materiile prime și termină cu magazia de produse finite.

Ajunși aici, Apostolescu ceru unele lămuriri suplimentare în legătură cu ambalarea și expedierea produselor. Astfel, află că poarta magaziei de produse finite se deschide numai între orele 10 și 14, cînd vin autocamioanele să preia marfa ; cea pentru consumul intern este transportată la gară, iar cea destinată exportului în port.

— Am să vă rog să-mi spuneți în păstrarea cui se află cheile de la această ieșire și cine controlează închiderea porții ? întrebă Apostolescu.

— Poarta asta are două chei, răspunse directorul, una intră în categoria cheilor duble ale fabricii, care sînt închise într-un safe special, unde pot umbla numai eu sau inginerul șef. A doua cheie se află la poarta principală într-o vitrină, de unde poate fi luată numai de șeful magaziei, sub supravegherea portarului de serviciu, care are datoria să controleze ca acele chei, ce sînt depuse în vitrină, să nu lipsească mai mult decît prevede programul consemnat sub ele.

— Tovarășe director, interveni Călărașu, pentru o mai bună edificare o să vă rugăm să ne arătați unde se află această vitrină.

Astfel ajunseră la poarta principală, unde văzură o vitrină cu circa 40 de chei de tot soiul. Sub fiecare dintre ele se afla o etichetă, ce arăta de cine putea fi ridicată cheia și intervalul de timp în care putea lipsi de la panou.

— Te rog să-mi spui, se adresă Apostolescu portarului, ce se întîmplă dacă o cheie este predată după ora limită, indicată sub ea ?

— Dacă serviciul care o folosește nu se poate încadra în programul prevăzut, el este obligat să ne anunțe din timp, iar acest lucru este consemnat într-un registru special.

— Dar e posibil ca cineva să ia o cheie, fără ca dumneata să observi ?

— Nu, deoarece după cum puteţi vedea şi dumneavoastră vitrina cu chei este în permanenţă încuiată, răspunse portarul.

— Vă rog să verificaţi dacă în ziua de ... (şi Apostolescu numi ziua în care fusese ucis Barbu) este consemnată utilizarea unei chei seara după ora 8 ?

După ce consultă registrul de evidenţă a cheilor, portarul răspunse că în ziua respectivă nu s-a înregistrat nici o întîrziere.

Apostolescu propuse apoi să meargă la Serviciul personal, cînd telefonul din camera de gardă a portarului sună şi secretara îl anunţă pe director că este chemat de Ministerul care-i tutela. Acesta se scuză şi plecă spre pavilionul administrativ, în timp ce Apostolescu şi Călăraşu se îndreptară către Serviciul personal. În drum, Călăraşu îl informă că, din păcate, şeful personalului, fostul ofiţer de miliţie Enescu, era plecat în concediu.

Primul lucru pe care-l făcu Apostolescu fu de a-i întinde adjunctului lui Enescu anonima pe care i-o dăduse soţia lui Barbu.

— Scrisoarea asta a fost scrisă la o maşină care are o defecţiune la litera „O", mai exact — după cum se poate vedea — în loc să imprime, perforează. Credeţi că am putea afla dacă această maşină de scris face parte din inventarul fabricii dumneavoastră ?

— E foarte simplu de constatat, voi verifica personal cele patru maşini de scris ale fabricii, răspunse funcţionarul, după ce examină litera indicată de anchetator. Pentru cînd aveţi nevoie de această precizare ?

— Vă rog să faceţi verificarea acum, dar cît mai discret posibil. De asemenea, vă rog să-mi daţi să examinez dosarele salariaţilor care au colaborat mai îndeaproape cu Barbu.

După vreun sfert de oră, funcţionarul de la Serviciul personal îşi făcu apariţia, arborînd un aer triumfător :

— Aţi avut dreptate, tovarăşe căpitan. Maşina de scris respectivă aparţine fabricii noastre.

— In ce serviciu se află și cine are acces la ea ? întrebă Apostolescu, fără să-și trădeze bucuria că supoziția îi fusese confirmată.

După ce funcționarul cită mai mulți salariați care lucrau în biroul unde se afla mașina folosită pentru scrierea anonimei, atenția lui Apostolescu se concentră numai asupra unui singur dosar din cele răsfoite pînă atunci.

Cîteva minute mai tîrziu se ridică de la birou și, arătîndu-l pe cel care-i reținuse mai mult atenția, spuse :

— Fotografia acestui salariat o iau cu mine ; o să v-o restitui ulterior.

La plecare, Apostolescu propuse să ia masa în oraș, dar Călărașu îl asigură că sarmale ca ale soției lui nu crede să mai facă cineva în sud-estul Europei, așa că Apostolescu acceptă invitația.

Cap. XIV
O discuție la Călărașu acasă

După ce soția lui Călărașu termină de strîns masa, cei doi anchetatori, așezîndu-se comod în fotolii pentru a savura cîte o țigară, reluară discuția asupra anchetei făcute în acea zi.

— Spune-mi, căpitane, începu Călărașu, ai reușit să descoperi ceva din ancheta de astăzi ?

— Să descopăr ? Nu ! Mi-am format însă o părere despre un om care ar fi putut să-l ucidă pe Barbu. Dacă aș cunoaște mobilul crimei, ar fi mai simplu. Am reuși poate să stabilim și o legătură între cazurile Barbu și Renard. Așa, însă, trebuie să ne mulțumim numai cu legătura ce există — fără dubiu de altfel — între cele două asasinate prin folosirea aceleiași arme. Lipsa unui mobil te face să crezi, la prima vedere, că aceste crime sînt opera unui dement, dar ipoteza trebuie respinsă din două motive : întîi pentru că nu este de presupus că doi oameni își pun viața în pericol întîlnindu-se cu un dement, și apoi prea

sînt perfecte aceste crime, tocmai prin lipsa unui mobil evident, pentru a fi comise de un nebun.

— S-ar părea că crezi în nevinovăția lui Marinache ? întrebă Călărașu.

— Chiar din citirea dosarelor pe care le-ați trimis la București, mi s-a părut nefondată acuzația care i se aducea lui Marinache, iar după ce am discutat și cu soția lui Barbu, am certitudinea că nu el este omul căutat. Să nu mă întrebi pe ce mă bazez, spuse Apostolescu văzîndu-l pe Călărașu că vrea să-l întrerupă, apelez la flerul meu.

— Și tot datorită flerului, îl ironiză Călărașu, ai verificat cu ce mașină a fost scrisă anonima primită de Barbu ?

— Ei bine, da, tocmai datorită flerului de care v-am vorbit, am ajuns la concluzia că anonima poate să aibă o semnificație. Deși cîteva dintre supozițiile mele s-au adeverit, asta nu înseamnă, totuși, că am și pus mîna pe un fir conducător. Trebuie remarcat însă faptul că informatorul lucra împreună cu victima, și pentru ca un coleg să se preteze la un mijloc atît de laș, cum este o anonimă, trebuie să fi avut motive ascunse. Dacă n-a fost gelozia — și asta cred că poate fi exclusă — atunci ce anume a putut să-l determine, dacă nu obținerea unui avantaj material ?

— Ar putea să mai fie și o altă cauză, spuse Călărașu după un moment de meditație.

— Adică... ? îl încurajă Apostolescu.

— Să zicem că n-a putut suporta felul în care colegul său era făcut de rîs de soție ?

Pentru ce s-a folosit atunci de o anonimă și nu l-a informat verbal ? îi întoarse Apostolescu întrebarea.

— Pentru că adesea se ivesc situații în care cei doi soți se împacă, iar „bine-intenționatul" devine indezirabil, răspunse sigur pe sine Călărașu.

— Nu pot să te contrazic, într-adevăr s-au văzut astfel de situații. Totuși oamenii care au minte pleacă de obicei de la ideea că nimeni nu este neprihănit și se abțin s-o facă pe moralizatorii. Dar lăsînd la o parte latura subiectivă a problemei, rămîne totuși o întrebare care-l incriminează pe „bine-intenționatul" nostru amic. De ce a lăsat să treacă un an pînă să dea în vileag legătura celor doi ? Sper că n-ai intenția să-mi susții că a făcut-o datorită unor coșmaruri, provocate de conștiința sa pură ? Și,

întîlnind privirea amuzată a lui Călărașu, continuă : Ei bine, eu cred că a utilizat informația pe care o deținea numai în clipa în care a scontat pe un anumit avantaj.

— Căpitane, spuse împăciuitor Călărașu, aprecicz argumentele cu care ți-ai susținut punctul de vedere și, ținînd seama de faptul că ambii am admis în ipotezele noastre existența unei doze de subiectivism, propun să amînăm speculațiile pînă la obținerea unor noi precizări.

— De acord cu propunerea, exclamă rîzînd Apostolescu. Mai cu seamă că, altfel, vom fi nevoiți să ne bem cafelele reci.

— Mai există totuși un lucru care mă intrigă, spuse Călărașu după cîteva minute. Medicul nostru legist susține că arma crimei a fost o pușcă de vînătoare, eventual cu țeava și patul retezate. Eu însă nu cred că o improvizație de acest soi poate fi prevăzută cu un amortizor de zgomot și, nu numai atît, dar că o astfel de armă poate lansa un proiectil capabil să străpungă țeasta unui om, ca pe o coajă de ou.

— Mai cu seamă dacă are țeava retezată, îl completă Apostolescu.

— Deci și dumneata gîndești că trebuie să fie o armă normală și de un gabarit relativ redus, adică un pistol. Totuși eu nu am auzit de existența unor pistoale care să aibă un calibru mai mare de 9 mm, spuse Călărașu.

— O să-mi permit să-ți lărgesc erudiția în ceea ce privește armele de foc, spunîndu-ți că, în Far-West, la începutul secolului erau utilizate în mod curent revolvere cu butoi de calibru 45, faimoasele „Smith and Wesson". De altfel, cu un asemenea pistol Jack Ruby l-a ucis pe Lee Oswald, asasinul prezumtiv al fostului președinte Kennedy. După ce rămase o clipă gînditor, Apostolescu îl întrebă pe Călărașu dacă nu are cumva în casă o riglă de calcul ; maiorul îi îndeplini dorința și, în timp ce-i întindea rigla, spuse zîmbind :

— Crezi că prin logaritmi vei putea afla numele și adresa criminalului ?

— Nu, stimate tovarășe maior, vreau doar să transform 45 de sutimi de țol în milimetri, răspunse Apostolescu plimbînd cursorul pe riglă. După ce termină și ridică privirile către Călărașu, spuse decepționat :

— Numai 11,5 milimetri ? Probabil că totuşi criminalul a avut o armă specială.

În acel moment intră soţia lui Călăraşu şi subiectul discuţiei fu abandonat în favoarea altuia legat de spectacolele bucureştene de teatru.

Cap XV
Urmările unui accident banal

A doua zi, pe la 9 dimineaţa, în port viaţa se desfăşura ca de obicei, într-un ritm trepidant. Marinarii şi docherii munceau intens la încărcatul şi descărcatul vaselor sosite în Constanţa.

Tocmai se descărca un conteiner cu piese de schimb din cargoul francez „Ville-de-Bougie", cînd unul din cablurile macaralei alunecă de pe uriaşa cutie de lemn. Aceasta păru să ezite, apoi basculă şi căzu cu zgomot în apă. Dacă accidentul s-ar fi produs cu cîteva minute mai tîrziu, containerul s-ar fi prăbuşit pe chei unde, în afară de victime, ar fi produs mari pagube materiale. Dar cum victime nu erau, iar containerul se afla la 20 metri sub apă, comandantul cargoului făcu apel, foarte flegmatic, pentru a-l recupera, la Căpitănia portului, care-i promise asistenţa necesară.

Într-adevăr, după aproximativ o jumătate de oră apăru un scafandru care ţinea în mînă un cablu de oţel ce trebuia să servească la extragerea coletului buclucaş din apă.

Dar nu trecură nici două minute, că scafandrul ceru, prin tubul acustic, să fie ridicat la suprafaţă. Mai întîi apăru casca de aramă, apoi umerii şi... spre stupefacţia marinarilor şi a docherilor care-l urmăreau, scafandrul purta în braţe un trup omenesc.

La început au crezut că victima este un imprudent, care, apropiindu-se prea mult de chei, a căzut în mare şi s-a înecat. Cînd corpul fu preluat din braţele scafandrului, pentru a fi dus pe chei, se constată că avea legat de gît,

cu o sîrmă, un capac de canal, din fontă. Era, poate, o sinucidere ? Dar, după ce trupul fu întins pe pămînt, ambele ipoteze fură abandonate, deoarece omul scos din apă fusese împușcat în cap.

Imediat fu anunțată miliția și, în timp ce mașina în care se afla Apostolescu și Călărașu se îndrepta spre port, primul întrebă :

— Despre ce este vorba ?

— A fost pescuit din mare un om împușcat în cap și cu o greutate legată de gît.

— Dacă a fost împușcat cu aceeași armă care i-a ucis pe Barbu și pe Renard, sînt aproape sigur că victima este Marinache !

Călărașu nu mai avu timp să-l întrebe pe ce-și baza prezumția, fiindcă mașina ajunsese pe chei și oprise lîngă victimă.

Cînd coborîră din mașină, doctorul legist Capolide tocmai terminase cu examinarea cadavrului.

— Ce ne puteți spune, doctore ? întrebă Călărașu, după ce-l recomandă pe Apostolescu.

— Că acest om a fost mai întîi împușcat în cap și apoi aruncat în mare, bineînțeles după ce i s-a legat de gît o greutate.

— Cînd credeți că a fost aruncat în apă ? întrebă Apostolescu.

— Ținînd seama că a zăcut în mare — unde concentrația puternică de sare reduce procesul de descompunere a substanțelor organice — cred că totul s-a întîmplat cu circa șase săptămîni în urmă.

— Ați mai întîlnit vreodată o astfel de rană ? și Apostolescu îi indică cu degetul orificiul din fruntea victimei.

— Nici un dubiu, este aceeași armă ca și în cazurile Barbu-Renard, răspunse convins doctorul Capolide.

Între timp Călărașu se adresă unui locotenent de miliție și-l întrebă dacă victima a fost identificată.

— Nu, tovarășe maior, răspunse acesta. Nu s-au găsit nici un fel de acte sau obiecte asupra victimei.

În timp ce cadavrul era transportat spre morgă, la propunerea lui Apostolescu se îndreptară împreună spre fabrica „Avîntul". Aici îl găsiră pe șeful Serviciului vînzări și-l invitară să vină cu ei la morgă, unde acesta recu-

noscu în victima pescuită din mare pe mult căutatul Marinache.

După confruntare, Apostolescu și Călărașu se duseră spre biroul acestuia din urmă, cînd secretara colonelului Lăzărescu îi anunță că sînt chemați la comandant.

Cînd intrară în cabinetul lui Lăzărescu, acesta se sculă în picioare, le strînse mîinile și, vădit prost dispus, intră imediat în subiect :

— Ai să fii de acord cu mine, Călărașule, că am pierdut timpul degeaba căutînd un criminal care de fapt era o victimă ...

— Tovarășe colonel, interveni Apostolescu, trebuie să se țină seama de faptul că avem de-a face cu un criminal deosebit de inteligent. Atît de inteligent, încît, după trei crime, noi nu știm cel puțin care-i este mobilul. De altfel, sînt sigur că aceste crime au fost comise tocmai cu intenția de a ascunde ceea ce ar fi putut să-l piardă...

— Sînt cu totul de acord, căpitane, încuviință Lăzărescu. Criminalul este într-adevăr periculos de inteligent, deoarece, fără descoperirea făcută întîmplător în port, am fi putut considera că avem de a face cu o crimă perfectă. Doi oameni uciși, iar criminalul prezumtiv de negăsit... În sfîrșit, ce intenție aveți acum ?

— Tovarășe colonel, răspunse Apostolescu, după mine descoperirea lui Marinache ne ușurează cercetările. Văzînd privirile mirate ale colonelului Lăzărescu, ofițerul continuă : ținînd seama că Marinache, după spusele medicului legist — a fost ucis aproximativ o dată cu Barbu, rezultă că asasinul voia să cîștige timp, punîndu-ne pe o pistă greșită. Criminalul pe care ni l-a servit trebuia să distragă atenția noastră o perioadă mai mare de timp, în care el putea să se pună la adăpost. Datorită însă descoperirii cadavrului lui Marinache — probabil mai devreme decît se aștepta asasinul — sînt sigur că încrederea în propriile posibilități îi va fi zdruncinată și-l va împinge la acte nesăbuite, care ne vor permite să-l demascăm mai ușor...

— Îmi place că ești optimist, căpitane ; dar dacă criminalul s-a pus și la adăpost ? îl întrerupse colonelul Lăzărescu.

— Nu, de asta puteți să fiți sigur, criminalul este aici și stăm cu ochii pe el, zise Apostolescu.

— Vrei să spui că știi cine este asasinul ? Atunci, de ce nu-l arestezi ? întrebă Lăzărescu, și în glas i se simțea nerăbdarea.

— Pentru că încă n-am probe suficiente ; de aceea vă rog să-mi permiteți să nu vă divulg încă identitatea sa.

— Bine, dacă spuneți că v-ați și format o părere asupra criminalului, nu vreau să vă influențez și vă mai las o săptămînă să vă pregătiți dovezile de care aveți nevoie. Pînă atunci vă doresc succes, încheie colonelul Lăzărescu, mai liniștit parcă.

Cap. XVI
Uciderea unui necunoscut

Peronul de pe linia a 3-a a Gării de Nord era pustiu. Dar în momentul în care difuzoarele anunțară sosirea acceleratului *Wiener Walzer*, la orele zece și jumătate, se însufleți brusc. Hamalii care așteptau să care bagajele, precum și cei veniți să-i întîmpine pe călători, invadară peronul.

În această agitație, un bărbat voinic, cu fața pe jumătate ascunsă de gulerul impermeabilului, se îndreptă cu pași siguri către intrarea la linia a treia, unde urma să oprească acceleratul. Își scoase tacticos o țigară din buzunar, o aprinse, trase un fum, două și, în timp ce trenul își reducea viteza, băgă mîna în buzunarul interior al hainei. Cînd o scoase ținea în palmă o fotografie pe care o consulta discret, pe măsură ce călătorii treceau pe lîngă el. Cînd constată însă că șirul călătorilor veniți cu trenul internațional a început să se rărească, indiferența pe care o afișase pînă atunci făcu loc îngrijorării. Apariția însă a unui bărbat între două vîrste păru să-i stîrnească interesul. Îi mai confruntă încă o dată chipul cu fotografia pe care o avea în mînă și, după ce o strecură în buzunarul impermeabilului, plecă în urmărirea acestuia.

Călătorul ţinea într-o mînă o valiză şi în cealaltă o mapă de piele. Se urcă în taximetrul care staţiona la rînd în faţa gării şi preciză şoferului, cu un puternic accent nazal : „Hotel Union".

În acelaşi timp demară şi taximetrul următor, în care se afla bărbatul care supraveghease coborîrea călătorilor din tren.

Circulaţia fiind mai redusă la acea oră, după cîteva minute cele două maşini opriră în faţa hotelului „Union".

Primul taximetru se îndepărtă pe dată, în timp ce al doilea continuă să staţioneze, chiar după ce bărbatul cu impermeabil coborîse.

Călătorul care coborîse din primul taximetru intră în hotel, se îndreptă către biroul de repartizare a camerelor şi spuse portarului în limba franceză :

— Mă numesc Robert Dossault şi am reţinut de la Paris o cameră în hotelul dumneavoastră. Sper că aţi primit comunicarea mea ?

Portarul luă o condică şi, după ce o consultă, răspunse :

— Da, domnule Dossault, am primit înştiinţarea dumneavoastră şi v-am reţinut camera 24, de la etajul I. Sper că veţi fi mulţumit cu alegerea făcută de noi. Înmînă apoi cheile camerei unui om de serviciu şi dispuse să se ia bagajul călătorului şi să fie condus în camera repartizată.

În timp ce domnul Dossault se îndrepta spre camera sa, bărbatul cu impermeabil — care nu scăpase nici un cuvînt din dialogul purtat în limba franceză — se adresă portarului :

— Spuneţi-mi, vă rog, tovarăşul Ionescu a urcat sus ?

Portarul îşi consultă din nou evidenţa şi răspunse :

— În hotelul nostru stau două persoane cu acest nume, pe care Ionescu îl căutaţi ? Constantin este sus, iar Gheorghe n-a venit încă !

— Vă mulţumesc, pe Ionescu Constantin îl caut ! spuse acesta şi se îndreptă spre scările care urcau la etaj.

Ajungînd la etajul al doilea, intră la toaletă, de unde, după vreo zece minute, coborî scările pînă la primul etaj. Ajuns aici, se asigură mai întîi că nu-l vede nimeni, apoi se îndreptă spre camera cu numărul 24, în faţa căreia se opri. Se mai uită o dată în jur, apoi se aplecă şi privi prin

gaura cheii. Înăuntru, domnul Dossault stătea cu spatele spre uşă şi îşi scotea lucrurile din geamantan, aranjîndu-le pe pat.

Individul cu fulgarin apăsă uşor pe clanţă şi se strecură pe nesimţite înăuntru. Fără să-l piardă o clipă din ochi pe omul din faţa sa, închise cu mîna stîngă încetişor uşa în spate, iar dreapta o strecură sub haină, la subsuoara stîngă.

În acelaşi moment, francezul avu senzaţia că nu mai este singur în cameră şi se întoarse spre uşă ; intrusul întinse braţul drept spre el. Se auzi ceva asemănător unui tuşit, urmat de o lumină portocalie apoi... Nimic !

După ce băgă la loc pistolul, în tocul de la subsuoară, luă servieta care se afla lîngă geamantan, ieşi afară şi încuie uşa de două ori. Scoase cheia din broască şi, în timp ce cobora scările, o băgă în buzunar. Cînd trecu prin holul hotelului, nimeni nu-i dădu atenţie, personalul fiind ocupat cu primirea unui grup mare de turişti străini.

La cîteva minute după ce omul cu impermeabil părăsise hotelul, în faţa camerei cu numărul 24 se opri îngrijitoarea etajului. Venise să schimbe lenjeria de pat. Bătu uşor în uşă. Neprimind nici un răspuns, bătu mai insistent, dar fără rezultat. Presupunînd că noul locatar coborîse să ia masa, scoase din halatul ei dublura cheii şi descuie uşa.

Ceea ce văzu o făcu să-i îngheţe sîngele în vine. Un bărbat zăcea lîngă pat, într-un lac de sînge. Fruntea victimei era literalmente sfărîmată...

Se dezmetici însă repede şi, după ce închise uşa la loc, se duse să-l anunţe pe portar, care nu mai puţin impresionat şi uimit anunţă imediat miliţia prin telefon.

După zece minute Miliţia judiciară, judecătorul de instrucţie şi medicul legist examinau victima.

Cînd medicul se ridică de lîngă corpul victimei, întîlnind privirea întrebătoare a colonelului Vasile Gherasim, spuse :

— A fost împuşcat în cap, cu o armă de un calibru neobişnuit de mare. Moartea a fost instantanee şi a survenit de cel mult 15 minute. Întrucît marginile rănii nu prezintă urme de pulbere, cred că poate fi exclusă ipoteza unei sinucideri, fapt întărit şi de lipsa armei.

În timp ce medicul legist își expunea punctul de vedere ochii albaștri ai maiorului Ciocîrdel continuau să privească cu insistență la peretele în fața căruia fusese ucisă victima. Se apropie apoi de grinda de beton, care diviza în două peretele respectiv, și începu s-o examineze cu atenție. Mai întîi pipăi cu degetele o mică deformare în grinda de beton, pe urmă întoarse capul spre ușa de la intrare și, în sfîrșit, începu să caute cu înfrigurare prin așternutul patului.

În momentul în care judecătorul de instrucție Protopopescu îi ceru medicului legist să explice mai clar ce înțelege printr-un „calibru deosebit de mare", se auzi vocea lui Ciocîrdel :

— Tovarășe colonel, am găsit proiectilul !

Toate privirile se îndreptau spre mîna lui Ciocîrdel în palma căruia se deslușea o bucată de metal, de dimensiunile unui dop pentru o sticlă de un litru.

— Ei fir-ar să fie ! exclamă surprins colonelul Gherasim. Deci asta era...

— În fond, despre ce este vorba, tovarășe colonel ? întrebă intrigat Protopopescu.

— Acum înțeleg de ce erau atît de uluiți colegii noștri din Constanța... continuă colonelul Gherasim să monologheze. Apoi, dîndu-și seama că cei prezenți așteptau o lămurire de la el, precizâ : revolver cu butoi de calibru 45, cu proiectile expandante.

— Ce vrea să însemne asta ? se arătă nelămurit medicul legist Birenbaum.

Înainte de a răspunde, colonelul Gherasim se întoarse spre un subaltern și-i spuse :

— Dumneata, sublocotenent Preotu, dă te rog un telefon la Constanța și cere să i se comunice căpitanului Apostolescu că-l rog să se prezinte de urgență la mine. Se întoarse apoi către ceilalți și continuă : asasinul nu s-a limitat să folosească o armă de calibru foarte mare (11.5 mm), ci și cartușe speciale, care cînd întîlnesc în calea lor un obstacol — cum ar fi de exemplu un os — se expandează, adică își măresc secțiunea în detrimentul lungimii. Pentru a fi mai explicit, trebuie să rețineți că astfel de cartușe provoacă aproximativ aceleași ravagii ca și cele explozive. Iar pentru cei care nu știu, țin să adaug

că la Constanța au fost uciși trei oameni cu o astfel de armă. Avînd în vedere că pînă acum cinci săptămîni n-a fost semnalată existența în țară a unor astfel de arme, am ajuns la concluzia că cele trei omucideri de la Constanța trebuie coroborate cu cea de aici. Acesta este și motivul pentru care am ordonat înapoierea căpitanului Apostolescu la București.

Cap. XVII
Investigații la hotel

În jurul orei 5 dimineața Apostolescu ajunse la IGM, unde colonelul Gherasim îi expuse pe scurt cele întîmplate la hotelul „Union".

— Faptele sînt uimitoare, spuse Gherasim. La zece și cincizeci de minute, aseară, am fost anunțați de către portarul de serviciu că în camera 24 a fost ucis un călător.

Deplasîndu-ne la fața locului, am constatat că un bărbat între 45 și 50 de ani a fost ucis cu o armă de foc. După spusele medicului legist, moartea a survenit cu circa 15 minute înainte de venirea noastră, adică în jurul orei unsprezece fără un sfert.

— Tovarășe colonel, trebuie să înțeleg că misiunea mea de la Constanța s-a terminat și că trebuie să preiau cercetarea acestui caz ?

— Nu te pripi, Nicule. Rezolvi întîi misiunea de la Constanța ; pe urmă, vei primi altă însărcinare.

Și, văzînd nedumerirea lui Apostolescu, urmă :

— Crima de la hotelul „Union" a fost săvîrșită, după toate aparențele, cu aceeași armă care a acționat și în cazurile de care te ocupi la Constanța !

Ochii lui Apostolescu străluciră de interes cînd i se dădu acest amănunt și nu se putu stăpîni să nu spună :

— Asta este mai mult decît m-așteptam. Dacă asasinul pe care-l urmăresc eu a comis și acest omor, nu mai

are scăpare. Chiar dacă nu cunosc mobilul crimelor sale, voi avea posibilitatea să produc probele vinovăției sale...

Făcu o scurtă pauză, după care, părînd că-și amintește ceva, întrebă :

— Cine este victima ?

— Și aici am o surpriză pentru tine, spuse Gherasim, care tot timpul îl privise amuzat. Este un cetățean francez, care vine pentru prima oară în țară. A sosit azinoapte la zece și jumătate cu *Wiener Walzer*, a tras la hotelul „Union", unde avea o cameră reținută și, după aproximativ zece minute, a fost împușcat.

— Cu ce scop a venit în București ? Era turist ?

— Nu, era reprezentantul comercial al unei firme care produce mașini de calculat. Ceea ce doresc este să începi ancheta, pentru a stabili împrejurările în care victima a fost ucisă. Iar la opt, adică peste două ore, vom anunța ambasadei franceze cele întîmplate. Poate că în acest fel o să aflăm cu ce scop a venit domnul Dossault în România și cu cine trebuia să se întîlnească.

— Acum, continuă colonelul Gherasim, te rog să te duci la hotelul „Union" și să deschizi o anchetă susținută. De asemenea, profită de faptul că întregul personal din hotel lucrează în tura de 24 de ore și că, pînă la prînz, îl ai la dispoziție pentru a te edifica.

Ajuns la hotelul „Union", Apostolescu urcă imediat la camera cu numărul 24, unde un milițian în uniformă îl lăsă să intre, după ce mai întîi îl legitimă.

În cameră îl găsi pe căpitanul Maier, vechiul său prieten de la serviciul criminalistic al IGM, și pe fotograful Cristea, care tocmai atunci se pregăteau să plece.

Cînd îl văzu pe Apostolescu intrînd, Maier spuse fotografului :

— Ionele, dacă dumnealui începe să pună întrebări, nu mai scăpăm pînă deseară, așa că fuga marș la Inspectorat, depunem raportul și... la culcare !

— Nimeni nu iese de aici ! Am la mine un Walther de 9 mm și orice mișcare veți face poate să fie ultima din viața voastră, spuse Apostolescu, arborînd un aer marțial.

— Ascultă, Nicule, avînd în vedere faptul că am nevastă și copii, sînt nevoit să țin seama de o veche zicală, care spune că o anumită categorie de oameni nu trebuie contrazisă. Îți stau deci la dispoziție ! îi răspunse pe același ton glumeț Maier. Dar, pentru că veni vorba, cum se face că te-au însărcinat pe tine cu această afacere ? Probabil că toți oamenii de bază ai „judiciosului" erau ocupați, adăugă Maier făcînd fotografului cu ochiul.

Fără să arate că a sesizat ironia, Apostolescu răspunse pe tonul cel mai nevinovat posibil, în timp ce-și strîngea nodul de la cravată :

— Mi s-a spus că pentru această anchetă trebuie o inteligență superioară și, iată-mă !

— Maiere, hai să lăsăm gluma. Știi cumva dacă li s-a luat martorilor interogatoriul ?

— Da, însă unul foarte succint. Cred că ar fi bine s-o iei de la început.

— Bine, mă voi ocupa imediat de asta, acum te rog să-mi spui în ce împrejurări a fost comisă crima. Întîi, unde zăcea victima cînd a fost descoperită ?

— Aici ! spuse Maier, arătînd lui Apostolescu un contur trasat cu creta lîngă pat și continuă : Trebuie să-ți mai spun că moartea l-a surprins cu o cămașă în mînă, iar pe pat, după cum vezi, se află un geamantan din care scosese cîteva lucruri și le rînduise pe noptieră.

— Hai să facem o reconstituire, se adresă Apostolescu fotografului. Treci pe locul unde se presupune că a stat victima și ocupă-te de lucrurile așezate pe pat. Apoi, adresîndu-se lui Maier, continuă : primo, victima a fost împușcată în frunte, deci din față, și secundo, potrivit medicului legist, împușcătura a pornit de la aproximativ 5 metri. Aceste două elemente sînt certe, dar se contrazic. Victima stă cu spatele la ușă și privește spre pat, patul era lipit de peretele din față, deci victima se afla la cel mult un metru și jumătate de perete, dar această distanță este prea scurtă față de cea stabilită de doctor.

— Atunci ? întrebă Maier.

— Atunci... repetă gînditor Apostolescu, cred că așa s-au petrecut faptele... și, numărînd cinci pași, se așează cu spatele la ușă și cu privirea îndreptată spre fotograf,

care, la rugămintea lui Apostolescu, continua să se uite la geamantanul din faţa sa.

Duse mîna la spate, dibui clanţa, apăsă pe ea şi deschise uşa, apoi o închise la loc, trîntind-o. Fotograful, surprins de zgomot şi vrînd să vadă cine a intrat, întoarse capul către uşă.

În uşă, cu mîna întinsă spre „victimă", Apostolescu mimă gestul apăsării pe trăgaciul unui pistol.

— Aţi înţeles ? criminalul a intrat neanunţat şi, cînd victima a întors capul să vadă cine a venit, a fost împuşcată.

— Într-adevăr, presupunerea ta este corectă şi a fost verificată deja prin urmărirea traiectoriei descrise de glonţ. Acesta a fost tras din uşă, a străpuns capul victimei şi, lovindu-se de grinda de beton, a ricoşat şi a căzut pe pat, de unde a fost cules de Ciocîrdel.

— Deci asta este ! spuse gînditor Apostolescu, victima a fost împuşcată prin surprindere, iar criminalul s-a grăbit să dispară. De ce l-a omorît pe domnul Dossault ? Ca şi în celelalte cazuri, scopul crimei este deocamdată imposibil de depistat. Sper însă că, de data asta, lucrurile fiind „calde", vom putea obţine probe concrete asupra culpabilităţii criminalului. Dar voi ce intenţie aveţi acum? spuse Apostolescu amintindu-şi de prezenţa colegilor săi. Rămîneţi cu mine la interogarea martorilor sau plecaţi ?

— Ţinînd seama de faptul că şi în miliţie există o diviziune a muncii, n-am vrea să fim acuzaţi de imixtiune în problemele altuia. De altfel şi aşa am stat aproape o oră cu tine. Şi apoi noi am fost de serviciu azi-noapte şi un pic de somn nu cred că ne-ar strica, răspunse Maier, căscînd semnificativ.

În timp ce băieţii se îndreptau spre uşă, Apostolescu îi rugă să trimită sus pe portarul care în noaptea precedentă primise victima.

După cîteva minute portarul hotelului îşi făcu apariţia.

— Mi s-a spus să vin la dumneavoastră, tovarăşe colonel.

— Sînt căpitan, preciză Apostolescu, în timp ce-şi zicea că Maier a fost destul de rezervat dacă n-a spus por-

tarului că are gradul de general. Dumneata l-ai primit pe călătorul care a fost împușcat ?

— Da, tovarășe căpitan.

— A venit singur sau însoțit ?

— Singur, tovarășe căpitan. Un taximetru a oprit în fața hotelului și imediat a intrat domnul Dossault.

— S-a interesat cineva de el sau și-a exprimat dorința să-l vadă ?

— Nu, tovarășe căpitan.

— Ești sigur ?

— Bineînțeles ! De altfel, de la orele zece seara, cînd mi-am luat postul în primire, numai o singură persoană s-a interesat de un călător din hotelul nostru.

— Cînd și de cine a întrebat ?

— După ce a urcat domnul Dossault în hotel, am fost întrebat dacă tovarășul Ionescu este în camera sa și a urcat sus.

— Cînd a coborît ?

— Nu știu, nu l-am mai văzut.

— De cine spui că s-a interesat ?

— De tovarășul Ionescu Constantin. Aș vrea să vă precizez că tovarășul Ionescu Constantin a plecat astăzi la ora 5 dimineața și, cînd i-am înmînat nota de plată, l-am întrebat dacă a vorbit cu domnul care l-a căutat și mi-a răspuns că n-a fost nimeni la dînsul...

— Tovarășe portar, îl întrerupse Apostolescu intrigat, poți să-ți amintești cine a intrat primul în hotel : domnul Dossault sau persoana care s-a interesat de tovarășul Ionescu ?

— De fapt au intrat o dată în hotel și în timp ce eu repartizam camera domnului Dossault, el a așteptat să-i vină rîndul, răspunse portarul după un moment de meditație.

— Crezi că ar fi putut vedea ce cameră s-a repartizat călătorului francez ?

— Da, pentru că era lîngă ghișeu. De altfel, chiar dacă nu vedea, putea să audă cînd i-am strigat unui ajutor de-al meu să-l conducă pe călător la camera cu numărul 24.

— Ai putea să-ți amintești cum arăta acest vizitator ?

— Cred că da... Doriți să vi-l descriu ?

— Nu, mai întîi uită-te la aceste fotografii și spune-mi dacă vezi vreo figură cunoscută ?

Portarul luă din mîna lui Apostolescu cele șapte fotografii și începu să le examineze pe rînd. În acest timp Apostolescu îi supraveghea gesturile, cu o încordare ce creștea cu fiecare fotografie privită cu indiferență și pusă alături.

Cînd ajunse la cea de a șasea fotografie, spuse fără nici o ezitare :

— Acesta este, tovarășe căpitan !

— Ești sigur ?

— Da, are o figură destul de puțin comună.

— Bine, îți mulțumesc ! Cum te numești ?

— Găetan Alexandru.

— Poți pleca și, dacă voi mai avea nevoie de dumneata, am să te chem. Cînd cobori, te rog s-o trimiți la mine pe îngrijitoarea care a descoperit crima.

Rămas singur, puse mîna pe telefon și, după ce formă un număr, ceru serviciului de dispeceri al circulației să verifice de urgență ce taximetru a plecat în noaptea precedentă de la Gara de Nord către hotelul „Union", între orele 22,30-22,35.

Urmă o bătaie în ușă și își făcu apariția o femeie de vreo 50 de ani, îmbrăcată cu un halat.

— Mi-a spus portarul să vin la dumneavoastră.

— Foarte bine, ia te rog loc și spune-mi tot ce știi în legătură cu asasinarea călătorului din această cameră.

— Tot ce vă pot spune este că, aproape de ora unsprezece, portarul a dat un telefon în rezerva mea și mi-a cerut să schimb așternuturile la camera 24. Cînd am ajuns la ușă, văzînd că nu-mi răspunde nimeni, am descuiat cu cheia mea. Un bărbat zăcea într-un lac de sînge în fața patului — și arătă spre locul conturat cu creta de căpitanul Maier —, apoi am fugit și l-am anunțat pe portar.

— Ai văzut pe cineva în dreptul camerei cu numărul 24 ?

— N-am văzut pe nimeni, culoarul hotelului era gol.

— Unde este situată rezerva dumitale ?

— Peste drum de camera 24 !

— Ai auzit vreo împușcătură ?

— Nu, n-am auzit nimic care să-mi fi atras atenția.

— Între orele zece jumătate și pînă ai descoperit drama de la camera 24, ai mai lipsit din oficiu ?

— Nu, tovarășe căpitan, de la ora zece cînd am intrat în serviciu și pînă am dus lenjeria la camera 24, n-am ieșit de loc.

Faptul că n-a auzit nimic dovedește că iar a fost folosită „surdina“ ! își zise gînditor Apostolescu și, amintindu-și de prezența femeii în cameră, spuse :

— Bine, îți mulțumesc, acum poți pleca.

În clipa în care femeia ieși, telefonul sună.

Apostolescu ridică receptorul și, după ce-și notă ceva în carnetul său, părăsi camera, anunțîndu-l pe milițianul postat la intrarea în cameră că a plecat la IGM.

Cap. XVIII
Interpolul intervine

Ajuns în biroul său, ceru la serviciul circulației să-i fie trimiși cei doi șoferi de taximetre care transportaseră victima și criminalul în noaptea precedentă.

Din discuția cu aceștia află că victima avea în afară de geamantan și o mapă de piele, pe care probabil și-o însușise asasinul, deoarece nu mai fusese găsită. „Să fie aici mobilul crimei ?“ își zise Apostolescu gînditor.

În ceea ce privește asasinul, șoferul declară că, după ce i s-a cerut să urmărească taximetrul colegului său, pasagerul l-a rugat să aștepte în fața hotelului, fiindcă voia să se întoarcă la gară. La întrebarea dacă ar putea să-și recunoască pasagerul, acesta dădu din cap afirmativ. Și, într-adevăr, din fotografiile pe care i le înmînă Apostolescu, o indică pe aceea la care se oprise și portarul hotelului.

Terminînd interogatoriul celor doi șoferi, Apostolescu își închise biroul și se îndreptă spre cabinetul colonelului Gherasim.

După ce discutară aproape o jumătate de oră amănuntele acestei crime, Apostolescu mai precizează că atît por-

tarul cît și șoferul taximetrului recunoscuseră pe criminal după fotografie.

— Și de ce crezi că a plecat așa de repede la gară ?

— Pentru că la orele unsprezece și zece minute avea un accelerat care ajungea la Constanța pe la trei și jumătate dimineața. Așa putea fi sigur că nu-l vede nimeni, iar a doua zi — adică astăzi — se prezenta ca de obicei la fabrică, de parcă ar fi dormit noaptea acasă. Cine l-ar fi putut bănui că a călătorit toată noaptea pentru a ucide un om ? De altfel, tot în intenția de a-și crea un alibi a luat și cheia de la camera 24. Scopul lui era să întîrzie descoperirea crimei pînă dimineața, cînd nu se mai putea stabili cu exactitate ora la care victima a fost ucisă. La șapte sau opt ore de la uciderea unui om, o eroare de o jumătate de oră, în aprecierea momentului cînd a decedat o victimă, este destul de frecventă. Deci dacă se considera, de pildă, că omorul a fost comis la ora unsprezece și un sfert, criminalul n-ar fi avut practic timpul material necesar pentru a se înapoia la Constanța și deci era nevinovat.

Spuneai că asasinul este urmărit în permanență. Atunci cum se explică faptul că ofițerul însărcinat cu supravegherea lui l-a lăsat să comită această crimă ?

— Nu știu, tovarășe colonel ! sînt și eu surprins că pînă la ora douăsprezece, cînd am plecat spre București, nu mi s-a anunțat plecarea asasinului din Constanța.

— Tovarășe colonel, continuă Apostolescu, vreau să mai fac o precizare : șoferul care l-a adus pe Dossault la hotel mi-a declarat că, în afara geamantanului, el mai avea și o servietă de piele, care n-a mai fost găsită. Pe de altă parte, șoferul cu care a mers criminalul mi-a declarat că acesta n-avea nimic în mînă cînd a coborît în fața hotelului, iar cînd s-a înapoiat avea o servietă de piele. În concluzie, dacă pînă acum crimele acestui individ erau aparent lipsite de obiect, acum pentru prima oară asasinul a urmărit un scop : mapa de piele. De ce ? Oare n-o fi la mijloc o afacere de spionaj... ? spuse Apostolescu gînditor.

— Ce te face să crezi asta ? întrebă colonelul Gherasim.

— Vedeți, tovarășe colonel... pe de o parte, lipsa aparentă a mobilului, iar pe de alta două victime sînt de na-

ționalitate străină. Asta aduce puțin a implicație internațională. Mă întreb dacă n-ar fi bine să sesizăm și organele de securitate ?

— Dragă Nicule, dacă ai fi făcut această presupunere de dimineață, probabil că o îmbrățișam și eu. Acum însă am un motiv puternic pentru a o respinge.

— Ce vreți să spuneți, tovarășe colonel ? întrebă contrariat Apostolescu.

— În primul rînd, ia loc ; am o mare surpriză pentru tine. Am obținut de la ambasada franceză unele informații cu privire la călătorul ucis la hotelul „Union". Ei bine, numele real al victimei nu este Dossault, ci Anthony Gilbert. Dar nu acesta este esențialul. Profesiunea victimei era cu totul alta decît cea înscrisă în registrul hotelului... Domnul Gilbert era inspector al Interpolului...

— Bine, dar cu ce scop a venit la noi ? exclamă uimit Apostolescu.

— Lucrurile încă nu sînt prea clare. Singura informație pe care o deține ambasada franceză, continuă colonelul Gherasim, este că inspectorul Gilbert a venit pentru a cere concursul autorităților române în depistarea unei rețele internaționale de răufăcători, care și-a întins tentaculele și asupra teritoriului nostru. Tot ce pot să-ți mai spun este că ambasada franceză mi-a promis că vor comunica la sediul central al Interpolului cele petrecute și ne vor furniza informațiile pe care le vor primi.

— Aha, deci acesta este mobilul pentru care ați respins presupunerea că afacerea noastră ar putea avea un caracter de spionaj ? spuse Apostolescu.

— Bineînțeles ! Cum Interpolul nu s-a ocupat niciodată de alte probleme — în afară de combaterea criminalității pe plan internațional — putem considera, în continuare, că treaba de care te ocupi își păstrează caracterul penal. E clar ?

— E clar, tovarășe colonel. Mă întorc la Constanța și stau cu ochii pe „omul meu" !

— Perfect, îl vei supraveghea discret și, indiferent de caracterul probelor de vinovăție strînse pînă în pre-

zînt, nu-l vei aresta pînă nu primești ordin în acest sens de la mine.

În timp ce Apostolescu se îndrepta spre ușă, telefonul începu să sune, iar Gherasim, după ce-l ridică din furcă și-l duse la ureche, îi făcu semn să mai aștepte.

Cînd discuția telefonică, purtată în limba franceză, se sfîrși, Gherasim spuse :

— După cum ai auzit, la telefon era ambasada franceză care mi-a comunicat că au luat legătura cu Interpolul și au fost rugați să ne transmită că un alt inspector va sosi astă-seară în țară, cu prima cursă „Air France".

Cu aceasta, discuția se încheie și, în timp ce Gherasim luă în mînă un alt dosar, Apostolescu plecă spre aeroport pentru a se înapoia la Constanța cu același elicopter care-l adusese în acea dimineață la București.

Cap. XIX
Modus operandi

Călătoria pînă la Constanța decurse fără incidente, și la orele cinci Apostolescu îi relata lui Călărașu toate amănuntele crimei de la hotelul „Union". După ce termină cu expunerea faptelor, Apostolescu își aminti că are o chestiune care trebuie imediat lămurită.

— Ascultă, Grigore, poți să explici cum a plecat „omul nostru" la București fără ca noi să știm, deși era în permanență supravegheat ?

— În timp ce-mi povesteai ce s-a întîmplat azi-noapte la București, același gînd mă frămînta și pe mine. Să-l chemăm pe locotenentul Nicolaescu, care avea misiunea să-l supravegheze.

Călărașu formă un număr de telefon și ceru ca Nicolaescu să se prezinte la el.

— Crezi că și-a părăsit postul ? întrebă Apostolescu.

— M-ar surprinde, pînă acum a dat întotdeauna dovadă de multă conștiinciozitate.

După cîteva minute intră în birou un băiat tînăr, cu ochi vioi.

— Ascultă, Nicolaescule, unde ai fost ieri între orele șase jumătate și șapte jumătate după-amiază ? îl luă în primire Călărașu.

— Am supravegheat casa pe care mi-ați indicat-o dumneavoastră, tovarășe maior ! răspunse contrariat Nicolaescu.

— Și nu l-ai văzut pe „omul nostru“ ieșind ? îl întrebă neîncrezător Apostolescu.

— Nu, răspunse acesta mirat, altfel vă raportam. S-a înapoiat de la fabrică pe la patru după-amiază și, pînă la zece, cînd m-a schimbat Păun, n-a mai ieșit din casă. Azi-dimineață, la ora șase, l-am schimbat eu pe Păun — care mi-a spus că nu l-a văzut ieșind în timpul nopții — iar la ora șase jumătate cînd a coborît din blocul unde locuiește, s-a îndreptat direct către fabrică.

— Atunci cum îți explici că ieri a plecat totuși spre București cu trenul de șapte jumătate seara ?

— Nu pot înțelege, eu nu mi-am luat ochii de la casă ! răspunse Nicolaescu mirat.

— Spune-mi, Nicolaescule, interveni Apostolescu, în timp ce supravegheai casa, nu s-a întîmplat nimic deosebit ?

— Nu... adică... Asta e ! La vreo trei ore după ce s-a înapoiat de la serviciu, la mansarda blocului supravegheat de mine a izbucnit un incendiu ; am alergat la telefonul public din tutungeria alăturată, pentru a chema pompierii. Cînd aceștia au sosit la fața locului, au constatat că „incendiul“ fusese opera unor ștrengari, care dăduseră foc unor ziare pe terasa imobilului și apoi se făcuseră nevăzuți.

— E clar, se adresă Apostolescu lui Călărașu. În timpul ăsta a șters-o la gară. La înapoiere, fiind încă noapte, a sărit pe semne zidul din spatele imobilului și, folosind scara de serviciu, s-a urcat în apartamentul lui. A mai dormit două ore și apoi a plecat, ca de obicei, la serviciu.

— Încă o dovadă că este un adversar periculos, spuse Călărașu pe un ton admirativ.

— Se mai impune însă o concluzie, continuă Apostolescu : dacă a luat atîtea măsuri de precauție pentru a pleca la București, înseamnă că și-a dat seama că-l filăm. Așadar nu ne putem permite luxul să-l mai scăpăm din ochi și te rog să dai ordin să fie în permanență supravegheat de un om de-al nostru.

— N-ar fi mai bine să înlăturăm orice risc, arestîndu-l imediat ?

— Nu, hotărî Apostolescu, și asta din două motive : întîi, colonelul Gherasim a hotărît să nu acționez pînă nu primesc ordin de la dînsul și apoi, n-am probe suficiente asupra uciderii lui Barbu. De altfel, pentru satisfacerea punctului doi, am să-ți propun ca mîine să mă însoțești la o percheziție în casa criminalului. Știu, continuă Apostolescu, văzînd că interlocutorul său încearcă să protesteze, că este ilegal, dar ținînd seama de faptul că patru oameni au fost uciși, consider că este de datoria noastră să izolăm cît mai repede acest criminal. Indiferent prin ce mijloace, dacă scopul final este tocmai apărarea legalității...

— Concret ce propui ? îi întrerupse Călărașu argumentarea.

— Mîine, după ce pleacă la lucru, vom pătrunde în apartamentul lui ; pentru a nu fi surprinși, Nicolaescu va supraveghea fabrica, iar dacă-l va vedea ieșind înainte de terminarea programului, ne va da un telefon. Numărul îl vei putea lua din cartea de telefon, se adresă Apostolescu locotenentului. Apoi, întorcîndu-se către Călărașu, îl întrebă :

— De acord ?

— Dacă vii să iei masa cu mine, s-ar putea să cedez, îi zise Călărașu, ținînd un ochi închis strengărește.

— Primesc propunerea ta, cu o condiție. Să mergem imediat acasă, altfel o să pier de inaniție. De-aseară n-am mai mîncat nimic ; cît privește somnul, să nu mă întrebi !

După ce se despărțiră în stradă de locotenentul Nicolaescu, Apostolescu și Călărașu se îndreptară spre casa acestuia din urmă.

Cap. XX
În casa criminalului

A doua zi dimineaţă, la opt şi jumătate, Apostolescu, Călărașu și un lăcătuș al miliţiei se aflau în faţa apartamentului cu nr. 20, locuit de presupusul criminal.

Lăcătușului nu-i trebuiră decît cîteva clipe pentru a găsi cheia potrivită, uşa avînd o broască obişnuită. Primul lucru care-i izbi pe cei doi ofiţeri cînd pătrunseră în apartament fu neglijenţa care domnea peste tot și sărăcia cu care era mobilată casa. În prima cameră, o masă cu trei scaune, în a doua, un dormitor simplu și un covor de iută, uzat.

Ceea ce le atrase de la început atenţia era un aparat de radio care nu cadra cu modestia celorlalte obiecte. Era un aparat mare, „Philips“, cu opt lungimi de undă, din care gama de 10 metri avea 4 extensii de bandă. Primul lucru pe care-l făcu Apostolescu fu acela de a-l examina cu atenţie. După cîteva minute spuse :

— Și totuși nu înţeleg de ce are nevoie de o atît de înaltă calitate de recepţionare ? Dacă celelalte obiecte din casă indică o cumpătare aproape excesivă, cum se explică prezenţa unui obiect atît de pretenţios ?

— Poate că este un meloman, care vrea să audieze în condiţii perfecte un concert simfonic ? își dădu cu părerea Călărașu.

— Nu te pot contrazice, totuși mă intrigă proveniența acestui aparat, mai ales că în comerţ nu s-au vîndut aparate de acest tip !

Datorită numărului redus de obiecte existente în încăpere, percheziţia nu depăși jumătate de oră. Deși cercetarea se făcuse cu multă atenţie nimic nu le reţinu atenţia. În timp ce Apostolescu continua să rămînă impasibil, Călărașu își exprimă mirarea :

— Fir-ar să fie ! Dar unde-și ţine pistolul ? Să-l poarte la el ?

— Nici gînd, nu este atît de prost ! cred că nu-l mai are.

— Cum adică nu-l mai are ?

— Am să-ți răspund după ce terminăm percheziția.

În clipa aceea privirile lui Călărașu fură atrase de un impermeabil de ploaie agățat în vestibul. Se apucă imediat să scotocească prin buzunare. Într-unul se afla un pachet de țigări „Select", iar în celălalt cîteva monede și o cheie Wertheim din fontă. Tocmai se pregătea să le pună la loc, cînd Apostolescu îl rugă să-i dea lui cheia.

După ce o privi cîteva clipe gînditor, Apostolescu se decise să o încerce la toate ușile. Dar nu se potrivea la nici una. Deodată, sub impulsul unei inspirații, intră în baie, luă o bucățică de săpun și imprimă forma cheii. Se întoarse apoi către Călărașu, care-l privea mirat, și-i întinse coaja de săpun, spunîndu-i :

— Am nevoie de o cheie după acest mulaj, putem s-o obținem pînă la ora cinci după-amiază ?

— Desigur, fu răspunsul lui Călărașu, deși nu prea vedea la ce ar putea folosi o copie a cheii.

Apostolescu luă apoi cheia, o șterse cu batista și o vîrî în buzunarul de unde fusese scoasă. După aceea ieșiră din apartament, încuind ușa.

Pe drum Călărașu deschise discuția :

— Spuneai că „omul nostru" nu mai are arma. De unde știi ?

— Dacă a folosit stratagema cu incendiul, pentru a putea părăsi casa, înseamnă — după cum ți-am mai spus — că se știe urmărit. Deci primul lucru pe care l-aș face, dacă aș fi în locul lui, ar fi să mă scap de arma care m-ar putea trăda. Și știi cum ?

— Ai arunca-o în primul loc viran pe care l-ai întîlni ! răspunse Călărașu.

— Regret, dar nu ești bun de criminal și va trebui să-ți continui cariera de ofițer de miliție ! Dacă ar fi aruncat arma într-un loc viran, fii sigur că cel care o găsea ar fi predat-o imediat miliției. Tot atît de repede s-ar fi constatat — datorită caracteristicilor ei — că este arma cu care au fost comise cele patru crime și astfel se obțineau amprentele criminalului. Văzînd că interlocutorul său vrea să spună ceva, Apostolescu îi făcu un semn cu mîna să mai aștepte și continuă : chiar dacă ștergea arma cu batista, înainte de a o arunca, serviciul tehnico-științific tot ar fi găsit amprentele pe încărcător sau chiar pe cartușele din

magazie. De altfel — continuă Apostolescu — criminalul nici n-a avut posibilitatea să se debaraseze atît de repede de armă, deoarece după făptuirea crimei a plecat cu taximetrul care-l aștepta afară. Pe fereastra mașinii nu era nebun s-o arunce, iar în gară era prea multă lume...

— Deci, ce-a făcut cu ea ? se arătă nerăbdător Călărașu. Imperturbabil, Apostolescu continuă : „ori a aruncat-o din tren, ori a zvîrlit-o într-un canal, cînd a ajuns la Constanța."

— Într-adevăr, ceea ce spui este plauzibil, dar cu o singură condiție : asasinul să fi ajuns la concluzia că a epuizat lista celor care trebuiau uciși.

Cap. XXI
Supoziția se verifică

În jurul orei șase după-amiază, Apostolescu și Călărașu intrară pe poarta fabricii „Avîntul", unde portarul, care-i cunoștea din vizitele precedente, îi lăsă să intre fără să-i mai întrebe nimic.

— În fond ce mai căutam aici ? își exprimă Călărașu mirarea.

— Nu te pripi, verific o supoziție. Sper că ai adus cheia pe care ți-am cerut-o ?

— Bineînțeles !

Cînd ajunseră în fața magaziei de produse finite, găsiră ușa încuiată.

— Fiind început de lună nu se lucrează după-amiază. Dar dacă vrei să intrăm, pot să cer cheia, propuse Călărașu.

— Nu cred că este nevoie. Mai bine să plecăm și să facem o plimbare prin împrejurimi.

— Spune-mi, totuși, ce am căutat în fabrică ?

— Ai puțintică răbdare, stimabile, răspunse Apostolescu flegmatic.

După ce ajunseră în spatele fabricii și se urcară pe treptele care duceau la rampa de încărcare a autocami-

oanelor, Apostolescu se opri în fața ușii secundare a uzinei și-i ceru lui Călărașu cheia comandată. O potrivi în broască. Un scurt țăcănit metalic și ușa se deschise ; era magazia de expediții. Fără să intre, Apostolescu închise ușa la loc și, luîndu-l de braț pe Călărașu, se îndepărtară.

După cîțiva pași Călărașu scoase printre dinți un șuier admirativ și spuse :

— Te felicit ! Deci alibiul primei crime se anulează. Dar cum ai fost atît de sigur că cheia din impermeabil este de la magazie ?

— Imediat ce am ajuns la concluzia că expeditorul anonimelor ar putea lucra în fabrică, am avut senzația că trebuie să-i acord mai multă atenție. Dar, pentru asta trebuia să știu mai întîi cine este. Și am reușit s-o aflăm chiar mai ușor decît credeam. Astfel, soția lui Barbu ne-a dat anonima, care — datorită unei litere defecte — ne-a permis să depistăm la ce mașină a fost scrisă. Acesta a fost primul pas important, pentru că numărul bănuiților s-a redus de la întregul personal al fabricii — de cîteva sute de salariați — la cei șase oameni care aveau acces la mașina de scris ce ne interesa. Mergînd mai departe, pe linia excluderii celor care n-aveau nici un amestec în uciderea lui Barbu, am mai avut două elemente selective : întîi am reținut din declarația văduvei lui Barbu acest amănunt : „colegul care i-a salutat pe stradă este vecin cu Marinache", apoi, întrucît Renard nu știa românește, înseamnă că asasinul său știa franțuzește. Ei bine, posedînd aceste două elemente, a fost destul de ușor ca, prin consultarea fișelor personale ale celor șase oameni care aveau acces la mașina de scris, să mă opresc numai asupra aceluia care îndeplinea cele două condiții.

— Pînă aici nu mi-ai spus nimic nou, interveni nerăbdător Călărașu, doar te-am secondat tot timpul. Întrebarea mea s-a referit numai la cheie. Deci, te rog să-mi spui cum ai ajuns la ideea că cheia găsită în buzunarul hainei bănuitului este de la cea de a doua ușă a fabricii ?

— Legătura dintre cheia găsită și poarta secundară a fabricii a fost foarte firească. De la prima vizitare a fabricii, mi-am spus că dacă „omul nostru" este asasinul, atunci — ținînd seama de alibiul puternic pe care-l avea

— el nu putea să-și ducă la îndeplinire planul decît ieșind prin ușa magaziei de expediții...

— Vrei să spui, îl întrerupse Călărașu, că a ieșit pe ușa secundară, l-a urmărit pe Barbu și l-a ucis, apoi a revenit în fabrică pe aceeași cale, iar cînd a considerat că a venit momentul a plecat pe poarta principală, avînd grijă ca portarul să remarce ora la care a ieșit.

— Am fost convins că așa s-au petrecut lucrurile! Și dovada cred că o vezi, spuse Apostolescu, jucînd în palmă cheia cu care deschisese ușa magaziei. Probabil că avînd cheia la îndemînă și nefiind supravegheat, la fel ca și noi i-a luat tiparul pe un mulaj, după care confecționarea unei copii n-a constituit nici o problemă.

— De ce n-ai vrut să intrăm în magazie prin fabrică și a trebuit să verificăm cheia ocolind întreprinderea? întrebă Călărașu.

— Dacă luam cheia de la portar exista riscul ca acesta să-i spună criminalului că am fost în magazie în lipsa lui. Cum acesta și așa se simte bănuit, intra în panică și ar fi încercat să fugă, ceea ce m-ar fi obligat să-l arestez, iar eu am ordin să nu acționez pînă nu primesc ordinul tovarășului colonel Gherasim.

— Și acum unde mergem?

— La locotenentul Nicolaescu, să ne spună ce-a mai făcut „omul nostru".

Cap. XXII
Arestarea nu mai poate fi amînată

— În jurul orei opt îl găsiră pe Nicolaescu așezat pe o bancă în părculețul din fața casei pe care o vizitaseră în acea dimineață.

Fără să se salute, se așezară lîngă el și, lăsînd impresia că discută între ei, Apostolescu îi ceru lui Nicolaescu raportul.

— Cînd a plecat de la fabrică, la ora trei, s-a dus la restaurantul „Dunărea", unde a luat masa pînă la trei și jumătate. Cînd a ieșit, s-a îndreptat spre telefoane, unde a luat loc pe o bancă în hol. După cîteva minute a venit un marinar bărbos, care și-a desfăcut ceasul de la mînă, a început să-l întoarcă și apoi l-a pus iar la loc. Atunci „omul nostru", care-i supraveghea gesturile de cînd a intrat, s-a sculat și, apropiindu-se de el, au schimbat din mers cîteva cuvinte și s-au despărțit. Marinarul s-a îndepărtat, iar el a venit direct acasă și de atunci n-a mai ieșit. Asta este tot, încheie Nicolaescu.

Nici nu apucară să comenteze raportul, cînd atenția le fu atrasă de un marinar voinic, cu barbă stufoasă, care ducea în mînă o valiză de voiaj. Venea dinspre centru și se uita mereu la numărul caselor pe lîngă care trecea. Cînd ajunse în dreptul blocului supravegheat, avu o mică ezitare și intră.

Locotenentul Nicolaescu, care-l urmărise tot timpul cu privirea, spuse :

— Cu marinarul acesta s-a întîlnit astăzi !

— N-ar trebui să intervenim ? întrebă Călărașu.

— De ce ?

— Ca să nu-l omoare și pe ăsta !

— La el acasă n-o să-l omoare, mai bine stăm și așteptăm ! răspunse Apostolescu.

După aproximativ o jumătate de oră marinarul își făcu apariția în stradă și plecă în direcția din care venise.

— Nicolaescule, calcă-i pe urme, hotărî Apostolescu și, de cîte ori poți, raportează telefonic ofițerului de serviciu al miliției unde te afli.

În timp ce Nicolaescu se îndepărta, supraveghindu-l pe marinar, Călărașu întrebă :

— Nu era mai bine dacă-l arestam ?

— Sub ce învinuire ?

— De exemplu pentru contrabandă ! cînd a intrat, avea în mînă o valiză, iar la plecare mîinile îi erau libere...

Surpriza îl împiedică să-și mai termine fraza. În ușa blocului își făcu apariția marinarul care plecase cu cîteva minute înainte. După ce se uită în susul și în josul străzii, alese drumul opus celui pe care plecase cu cîteva minute mai înainte.

Cei doi ofiţeri se uitară uluiţi unul la celălalt.

După ce se îndepărtă cu aproximativ 30 de metri, Apostolescu şi Călăraşu porniră în urmărirea lui.

— Nu înţeleg cînd şi cum a putut intra din nou în casă ! îşi exprimă nedumerirea Călăraşu.

— Chiar dacă s-a întors fără să-l vedem, unde este Nicolaescu ? În sfîrşit să-l supraveghem şi o să aflăm noi ce s-a întîmplat !

Urmărirea marinarului se făcu pe mai multe străzi, pînă cînd acesta se opri în faţa unui cinematograf. Fără să ezite se îndreptă spre casă şi îşi scoase un bilet de intrare. În acest timp Apostolescu şopti colegului său :

— Intri după el şi nu-l scapi din ochi, eu am să vă aştept în hol pînă ieşiţi.

Între timp marinarul dădu biletul la control şi intră în sală. Cîteva secunde mai tîrziu, Călăraşu arătă insigna sa controlorului de bilete şi intră şi el la timp, pentru a vedea locul pe care s-a aşezat marinarul. Cum sala era aproape goală, îşi alese un loc în imediata apropiere a urmăritului.

După ce intră şi Călăraşu în sală, Apostolescu îi spuse casierei, care se pregătea de plecare, că vrea să vorbească cu responsabilul cinematografului. Femeia îl rugă să aştepte şi, după cîteva minute, îşi făcu apariţia un bărbat între două vîrste. Apostolescu îl informă că este ofiţer de miliţie şi că urmăreşte pe cineva care a intrat în sală, rugîndu-l să-i indice un loc, de unde se poate supraveghea holul, fără să fie văzut.

După ce-şi controlă ceasul, responsabilul îi spuse că, o dată cu începerea ultimului spectacol, casa de bilete este liberă şi că ea reprezintă de fapt cel mai bun loc de supraveghere a holului.

Cînd intră în cabina casieriţei şi văzu telefonul pe masă, formă, grăbit numărul miliţiei. Îi răspunse ofiţerul de serviciu, care îi confirmă că primise cu zece minute mai înainte un telefon de la locotenentul Nicolaescu. Acesta îl rugase să transmită că se află la restaurantul „Dunărea", unde marinarul supravegheat de el lua masa. Fără să-şi trădeze uimirea, Apostolescu îl rugă pe ofiţerul de serviciu să-i transmită lui Nicolaescu numărul telefonului de la cinematograf, în caz că ar vrea să mai sune. Închise

telefonul, își aprinse gînditor o țigară și se întinse mai comod în scaunul casieriței.

Apostolescu fuma a doua țigară, cînd telefonul sună. Nicolaescu îi raporta că marinarul a terminat masa și că de circa cinci minute a angajat o cameră la hotelul „Dacia", unde s-a și instalat. Întrebat dacă trebuie să continue supravegherea, Apostolescu îi spuse să ceară înlocuitor, fiind apoi liber să plece.

Încercă să-și rînduiască din nou ideile. Deci intră un marinar cu o valiză și ies doi cu mîinile goale ? Deodată văzu clar : criminalul se deghizase cu ajutorul recuzitei și al uniformei, aduse în valiza pe care o văzuseră în mîna marinarului. Dar de ce această mascaradă și care dintre ei este impostorul ? Omul din cinematograf, sau cel care doarme acuma la hotelul „Dacia" ? Plecînd de la ideea că este firesc ca întîi să plece un musafir și după aceea gazda, Apostolescu ajunse la concluzia că în cinematograf se află de fapt criminalul.

Nu mai avu timp să-și aprindă o nouă țigară, deoarece ușile sălii de spectacol se dechiseră brusc și holul se umplu de lume. După ce marinarul ieși din local, urmat îndeaproape de Călărașu, Apostolescu se strecură din ghereta casieriței și, apropiindu-se de colegul său, îl întrebă ironic:

— Cum a fost filmul, maiorule ?

— Să fiu al naibii dacă știu ! S-a foit tot timpul în scaun și aveam impresia că vrea s-o șteargă, așa că privirile mele nu l-au părăsit nici o clipă.

— Crezi că te-a „mirosit" ?

— Nu, am însă impresia că este foarte nervos.

— Poate că are motive ? spuse Apostolescu și zîmbi semnificativ.

Cînd ajunseră în centru, marinarul intră într-o cofetărie și cumpără cîteva pachete mari de ciocolată. Cînd ieși, se uită la ceas și o porni cu pași mari către faleză.

O dată cu intrarea marinarului în cofetărie, Apostolescu avu posibilitatea să înlăture orice dubiu asupra identității marinarului pe care-l urmăreau. La lumina puternică din cofetărie reuși să observe, prin vitrină, că urmăritul era încălțat cu o pereche de pantofi ca ai lui, deci românești.

Ajuns pe faleză, marinarul se îndreptă spre cazino, îl depăși, apoi o coti la stînga spre port.

Aceasta era și confirmarea pe care o aștepta Apostolescu. Se întoarse către Călărașu și-i șopti :

— Cu toată părerea de rău, cred că va trebui să calc ordinul tovarășului colonel Gherasim și să acționez chiar în seara asta !

— Ce-ți veni ?

— Omul din față e marinar, cum sînt eu cosmonaut !

— Ce vrei să spui ?

— Că „omul nostru" a luat înfățișarea unui marinar străin, cu scopul de a fugi din țară în noaptea asta.

— De ce crezi asta ?

— O să-ți explic mai tîrziu, acum să fim atenți să nu-l scăpăm.

În timpul acesta marinarul continua să înainteze pe chei, aruncînd pe furiș priviri spre vasele ancorate. Cînd ajunse în fața unui cargou, pe bordul căruia domnea agitația obișnuită dinaintea plecării în larg, se opri și își consultă ceasul. Apoi se îndreptă alene spre un alt vas apropiat, unde, ascuns de întuneric, privea mereu cînd spre vaporul care-l interesa, cînd la ceasul de la mînă.

Între timp, Apostolescu și Călărașu, ascunzîndu-se pe după baloturile și pachetele uriașe îngrămădite pe chei, reușiră să-și găsească un loc lîngă pasarela de urcare a vasului ce se pregătea de plecare.

— Noi ce facem ? întrebă Călărașu.

— Cînd se va hotărî să se urce pe vas, îl vom aresta !

— Și dacă este totuși un marinar adevărat ?

— Ar însemna că interlocutorul tău este un dobitoc ! îi răspunse nervos Apostolescu.

În timpul scurtului dialog dintre Apostolescu și Călărașu, mai mulți marinari veniră din oraș și se urcară pe vas. Se auzi mugetul sirenei ; mai sosiră alergînd doi marinari întîrziați. Sosise momentul plecării vasului.

Această concluzie o trase, după toate probabilitățile, și marinarul care le reținuse atenția pînă atunci, deoarece ieșind din umbră se îndreptă spre pasarela vasului, clătinîndu-se, deci simulînd beția.

Cînd mai avu cîţiva metri pînă la pasarelă, în faţa lui răsăriră, ca din pămînt, doi bărbaţi.

Apostolescu îl interpelă :

— Miliţia ! Actele dumneavoastră, vă rog.

Uluit, marinarul îşi umezi de cîteva ori buzele cu limba apoi, stăpînindu-se, răspunse în limba engleză :

—I'm sorry, but I don't understand you ? [1] şi, auzind al doilea muget de sirenă, schiţă gestul de a-i ocoli pentru a se urca pe pasarela vasului.

Călăraşu începu să creadă că Apostolescu se afla pe o pistă greşită, cînd acesta întrebă din nou :

— Are you Englishman ? [2]

— Yes ! I am ! [3] veni răspunsul marinarului, care se vedea cît de colo că fierbea de nerăbdare.

— O.K. ! Please give me your papers. I'm policeman ! [4]

— I haven't ! They are on the ship. [5]

Cînd răsună cel de al treilea muget al sirenei, „marinarul" îşi pierdu cumpătul şi păşi către pasarela care începea să fie trasă spre vas. Dar între el şi pasarelă veni Călăraşu, care-i puse mîna pe umăr.

Şi atunci, cu forţa disperării, „marinarul" lansă o lovitură laterală cu stînga în bărbia lui Călăraşu, care se răsuci şi căzu la pămînt. În clipa următoare, braţul său drept făcu cursa inversă şi prinse maxilarul lui Apostolescu, care împiedicîndu-se în nişte odgoane, nu mai putu evita lovitura şi se trezi întins peste un balot.

Avînd drum liber, „marinarul" străbătu cît ai clipi din ochi scurta distanţă care-l mai despărţea de pasarela ce între timp se îndepărtase cu aproape un metru de chei şi, dintr-un salt, se aruncă pe ea...

Dar, în aceeaşi clipă, simţi cum o forţă nefirească îi schimbă din aer direcţia către care pornise.

Autorul acestei modificări de traiectorie era Apostolescu ; dezmeticindu-se, îşi dădu seama că mai avea o singură şansă în oprirea criminalului. Şi n-o scăpă. De

[1] Regret, dar nu vă înţeleg !
[2] Sînteţi englez ?
[3] Da sînt !
[4] În regulă ! Sînt poliţist şi vă rog să-mi daţi actele dvs.
[5] Nu le am la mine, sînt pe vas.

pe balot plonjă prin aer, și saltul „marinarului“ spre pasarelă coincise cu placajul executat de Apostolescu. Datorită șocului pricinuit de capul acestuia în coapsa stîngă, cît și din cauza brațelor care-i traseră simultan picioarele în sens contrar primei lovituri, „marinarul“ avu impresia că cheiul de beton se urcă spre el cu o viteză amețitoare și, cînd luă contact cu solul, leșină.

În timp ce Apostolescu își scotea mîinile de sub picioarele marinarului, pentru a se ridica, se apropie și Călărașu care, pipăindu-și bărbia, spuse admirativ :

— Dacă nu mă înșel asta se numește „placaj“ la rugbi, nu ? Și, dacă așa este, continuă el, sînt deosebit de bucuros că nu-ți sînt adversar.

Apostolescu era în picioare ; scuturîndu-și praful de pe pantaloni, se uită mai întîi la „marinarul“ leșinat, apoi la vasul ce se îndepărta de chei și trase concluzia că răfuiala lor nu fusese remarcată pe vas.

— Ce facem cu el ? întrebă Călărașu.

— Cum ce facem ? Îl iei în spate și-l duci la inspectorat, spuse Apostolescu în glumă. Apoi continuă : dacă promiți însă că dai o bere, problema se poate rezolva și altfel.

Și, spunînd asta, se aplecă peste „marinar“ și-i trase o pereche de palme ; rezultatul, o tresărire ușoară, urmată de deschiderea ochilor care încercau să-și dea seama unde se află.

Aducîndu-și brusc aminte, încercă să se ridice, dar Apostolescu, care-l supraveghea, se lăsă cu un genunchi pe pieptul lui, șoptindu-i discret :

— Acum fii băiat cuminte și hai puțin cu noi la miliție. Dacă nu ești ascultător, o să mă silești să-ți clatin oleacă dinții și asta n-ar fi plăcut nici pentru mine, nici pentru tine !

După ce-l privi pe Apostolescu adînc în ochi, „marinarul“ reluă vechiul joc :

— But what do you want ? [1]

— I shall tell you later, get up now ! [2] îi răspunse Apostolescu, zîmbind cu subînțeles.

---

[1] Ce doriți de la mine ?

[2] Am să-ți spun mai tîrziu, acum scoală-te !

Cap. XXIII
Interogatoriul

După ce-l încadrară, cei doi ofiţeri de miliţie se îndreptară cu captivul către faleză şi, găsind un taximetru în faţa cazinoului, ajunseră în cîteva minute la inspectorat.

Cum luă loc într-un fotoliu din biroul lui Călăraşu, „marinarul" se grăbi să întrebe pentru ce a fost arestat şi împiedicat să plece cu vasul său. Tot în limba engleză Apostolescu îl lămuri că ei făceau parte din poliţia portului şi că aveau sarcina să verifice actele marinarilor care circulau noaptea prin port, deoarece în ultimul timp fuseseră constatate violări ale coletelor ce soseau sau erau expediate din port. Cum el n-a putut să se legitimeze, ba mai mult s-a opus cu forţa controlului, au fost nevoiţi să-l reţină.

— Bine, dar eu am pierdut vasul cu care am venit! se arătă vădit contrariat „marinarul", care începuse să nutrească speranţa că va reuşi „să-i ducă" pe cei doi anchetatori.

— Este regretabil, îi răspunse Apostolescu, înţelegîndu-i jocul, şi se hotărî să-i ia un interogatoriu încrucişat, pentru a nu-i da posibilitatea să prevadă întrebările. În orice caz traficul în portul Constanţa este mare şi cred că veţi găsi un vas cu care să-l ajungeţi pe cel care a plecat. Dar pentru că veni vorba, unde este următoarea escală a vasului dumneavoastră?

— La Istanbul!

— Lucraţi de mult în marină?

— Pînă acum doi ani aveam un atelier de croitorie în Londra, afacerile mergeau însă prost şi m-am angajat la marină.

— Aţi lucrat mult pe vasul cu care aţi venit?

— Nu, este prima cursă!

— Unde v-aţi îmbarcat pe el?

— La Marsilia.

— Şi la Marsilia ce făceaţi înainte de a vă îmbarca?

— Venisem cu un alt vas, dar l-am pierdut din cauza unui chef.

— S-ar părea că aveți ghinion, de două ori la rînd ați pierdut vasele pe care aveați angajamente, spuse Apostolescu rîzînd.

„Marinarul" începu să se simtă mai stăpîn pe situație. Era ceea ce și dorea Apostolescu, care, fără a-și trăda intențiile, acceleră ritmul interogatoriului :

— Cîți ani aveți ?
— 42 de ani !
— Sînteți căsătorit ?
— Da !
— Ce salariu aveați pe vas ?
— 15 lire pe săptămînă !
— Cum vă numiți ?
— John Woody !
— Vorbiți românește ?
— Nu !
— Cum se numește soția dumneavoastră ?
— Mary !
— Unde locuiți în Londra ?
— 134, Mator Road !
— Pe unde vine asta ?

După o scurtă ezitare, „marinarul" precizează :

— Pe lîngă Picadilly Circus !

— Mă întreb dacă după sistematizarea preconizată pentru acest cartier, monumentul amiralului Nelson nu va fi mutat din Picadilly ? spuse cu un aer gînditor Apostolescu.

— Nu, fiți sigur, conservatorismul nostru britanic n-ar permite, afirmă „marinarul" cu un aer de mîndrie.

Apostolescu, care discutase pînă atunci pe un ton amical, își concentră deodată privirile asupra bărbii marinarului și-i spuse lui Călărașu în românește :

— Ia uită-te la barba lui, n-ai impresia că stă să cadă ?

„Marinarul" simțise cursa prea tîrziu, apucase să facă gestul că-și pipăie bărbia. Apostolescu se prefăcu că n-a observat nimic și continuă să-i istorisească lui Călărașu :

— Cu cîțiva ani în urmă am cunoscut la București o englezoaică foarte drăguță, cu care am fost în corespondență cîțiva ani, pînă s-a căsătorit. Coincidența face ca ea să fi locuit tot în Mator Road, care este în cartierul

Stratford, nu în Picadilly Circus, cum ne-a informat amicul nostru, și-l desemnă cu un gest pe interogat. De altfel, ea susține că monumentul lui Nelson se află altundeva decît în Trafalgar Square ; este o greșeală incompatibilă cu mîndria cetățeanului britanic.

Apostolescu făcu o scurtă pauză, apoi se adresă direct arestatului :

— Domnule Rădulescu, nu crezi că ar fi timpul să terminăm cu această mascaradă ?

— Ce vreți de la mine ? răbufni cu ură arestatul.

— De ce voiai să pleci din țară ? Îl întrebă Călărașu.

— Pentru că nu mai puteam suporta regimul vostru, m-am săturat de socialism, voiam să plec în altă țară, să fac ce mă taie capul... Să vă ia dracu' pe toți !

Fără să-și piardă cumpătul, Apostolescu își începu interogatoriul :

— Ce aveai de gînd să faci „afară" ?

— Am un frate care a plecat la Paris în 1944 ; m-ar fi ajutat el să-mi înjgheb o situație !

— Și cum aveai de gînd să părăsești țara ?

— M-am învoit cu un marinar să mă strecor în locul lui pe vas și să plec !

— Și marinarul rămînea în locul dumitale să lucreze la fabrică ? întrebă cu vădită ironie Apostolescu.

— Nu, s-ar fi prezentat după plecarea mea la Căpitănia portului și ar fi declarat că s-a rătăcit și a pierdut vaporul cu care venise. Avînd acte, n-ar fi fost nici o problemă să se îmbarce pe primul vas cu care-i convenea să plece.

— Și ce primea în schimbul acestui serviciu ? întrebă Călărașu.

— Cinci sute de dolari, cînd ajungeam în Anglia.

— Și dacă-l păcăleai, adică o dată plecat nu-i mai dădeai nimic ?

— M-a crezut pe cuvînt de onoare ; dovada este că sînt acum în fața dumneavoastră ? mărturisi Rădulescu cu amărăciune.

— Dar nu ne-ai spus de unde îl cunoști pe marinarul care trebuia să te ajute să pleci din țară ? întrebă cu un aer candid Apostolescu.

— L-am cunoscut întîmplător, în port !

— Știi de ce pedeapsă eşti pasibil, pentru tentativă de trecere frauduloasă a granițelor de stat ? întrebă Apostolescu.

— Da, pot lua pînă la cinci ani ! răspunse Rădulescu repede.

— Văd că eşti bine informat asupra prevederilor legii ! Te rog acum să pui pe masă tot ce ai prin buzunare.

După ce Rădulescu se execută şi puse pe birou toate obiectele personale pe care le avea asupra sa, Călărașu, care le examinase cu multă atenție, îi făcu semn lui Apostolescu că nu descoperă nimic interesant.

— Acum am să te rog din nou să-mi spui cum l-ai cunoscut pe marinarul a cărui înfățişare ai luat-o ? îl întrebă Apostolescu, reluîndu-şi interogatoriul.

— L-am întîlnit în port şi, la un pahar de vin, i-am propus tranzacția despre care v-am vorbit.

— La ce restaurant şi la ce oră ați stat de vorbă ?

După o scurtă ezitare, acuzatul răspunse :

— Ieri dimineață la restaurantul „Siretul"...

— Nu este adevărat, îl întrerupse Apostolescu. Te-ai întîlnit cu el astăzi la oficiul telefonic. Şi dacă nici unul, nici celălalt n-ați avut altă treabă acolo, decît cele cîteva cuvinte schimbate între voi, se poate spune că era o întîlnire fixată în prealabil. Întrebarea la care trebuie să răspunzi este : cum s-a stabilit această întîlnire ?

Dîndu-şi seama că miliția cunoaşte mai multe decît credea el, Rădulescu schimbă tactica :

— N-am spus tot adevărul, deoarece n-am vrut să bag la apă un nevinovat. Plecarea mea din țară a fost aranjată de vărul meu din Franța, care i-a promis marinarului cinci sute de dolari dacă reuşeşte să mă scoată peste graniță.

— Şi cum a fost stabilită întîlnirea de la oficiul telefonic ? întrebă Apostolescu.

— Am primit o scrisoare prin care îmi era indicată ziua şi ora cînd urma să sosească marinarul, precum şi locul în care trebuia să-l întîlnesc.

— Am o precizare de făcut, interveni Călărașu. Corespondența domnului Rădulescu a fost tot timpul supravegheată și n-a primit nici o scrisoare din străinătate!

— Ai auzit, domnule Rădulescu, reluă Apostolescu. Este stabilit că n-ai primit nici o scrisoare din străinătate. Atunci cum a fost fixată întîlnirea? Mai ai cumva scrisoarea la care te refereai?

Neprimind răspuns la întrebarea pusă, Apostolescu continuă:

— Nu cumva mesajul a fost transmis pe calea undelor, respectiv prin radioreceptorul pe care-l ai?

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți, se prefăcu nedumerit Rădulescu.

— Domnule Rădulescu, unde te aflai cînd a fost ucis Barbu Gheorghe? întrebă Apostolescu, privindu-l drept în ochi.

Întrebarea căzu ca o lovitură de trăsnet. Acum își dădea seama Rădulescu de ce fusese arestat pe chei și de ce corespondența lui era supravegheată. Dar nu se temea. Știa că nu există dovezi împotriva lui și răspunse foarte sigur:

— Cînd a fost ucis colegul meu, mă aflam în fabrică, unde am lucrat pînă după ora unsprezece. Sper că n-aveți de gînd să-mi puneți în spate această crimă?

— Și cu toate astea portarul te-a văzut ieșind din fabrică la ora nouă jumătate, insinuă Apostolescu.

— Este o minciună! N-am ieșit pe poartă... și se opri descumpănit, dîndu-și seama că vorbise mai mult decît trebuia.

— Ai dreptate, n-ai ieșit pe poarta principală, ci prin ușa magaziei de expediții!

— Nici asta nu este adevărat! Cheia acestei uși se află depusă, ca de obicei, la poartă.

— Cheia se afla într-adevăr depusă, dar copia ei era la dumneata!

— Ce vreți să insinuați? Nu există decît o singură cheie și aceea se află depusă la poartă.

— Nu mai este cazul să negi un adevăr verificat, noi am găsit la dumneata acasă o copie după cheia magaziei de expediții. Ieșind prin poarta exterioară a magaziei de expediții, l-ai ajuns din urmă pe Barbu și, după

uciderea acestuia, te-ai întors pe aceeași cale. Pentru a-ți asigura alibiul, ai avut grijă ca portarul să te vadă ieșind după orele unsprezece. Premeditarea acestei crime rezultă și din faptul că, înainte de a o comite, ai prevăzut și crima următoare, care trebuia să inducă în eroare anchetatorii. Toate bănuielile cădeau asupra lui Marinache, care, dispărînd, confirma supoziția că el este criminalul. După o lună de zile te-ai întîlnit cu un marinar francez, pe care l-ai chemat în aceeași noapte la Mamaia, unde l-ai împușcat. Ce scop au avut aceste crime, domnule Rădulescu ?

Rădulescu ascultase rechizitoriul cu capul cuprins între palme. Ridică ochii spre Apostolescu și protestă din nou, dar fără prea multă convingere. Își dădea seama că fusese învins :

— Totul este o înscenare. Ce dovezi aveți ? Sînt numai prezumții legate de o cheie, pe care probabil ați adus-o dumneavoastră, pentru a mă înfunda !

După o scurtă pauză, Apostolescu reluă interogatoriul :

— Te-ai hotărît să ne spui de ce ai făptuit cele trei crime ?

— N-am nici un amestec în crimele de care vorbiți. Singura acuzație pe care puteți într-adevăr să mi-o aduceți este tentativa de a trece fraudulos granița.

— Cum dorești, domnule Rădulescu. Atunci să mergem mai departe... De ce l-ai ucis pe inspectorul Gilbert de la Interpol ?

— Asta este o altă invenție a dumneavoastră. Mă aflam în Constanța cînd el a fost ucis la București...

— De unde știi cînd și unde a fost ucis ? întrebă repede Apostolescu.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Rădulescu căuta înfrigurat o explicație și n-o găsea. Iar îl luase gura pe dinainte și spusese lucruri pe care nu avea de unde să le cunoască, dacă într-adevăr ar fi fost nevinovat.

Văzînd tăcerea prelungită a acuzatului, Apostolescu reluă :

— De la început, mi-am dat seama că vinovăția lui Marinache a fost „ fabricată“, pentru a îndrepta cercetă-

rile pe linie moartă. Marinache, necunoscînd limba franceză, nu ar fi putut să fixeze o întîlnire cu marinarul Renard...

— Și cu aceste „dovezi", credeți că o să mă puteți înfunda ? îl întrerupse ironic Rădulescu.

Fără să acorde atenție intervenției, Apostolescu urmă :

— Profitînd de diferendul ivit între Barbu și Marinache, ai decis să arunci toată vina în spatele ultimului. În acest scop l-ai atras pe Marinache într-o cursă — probabil în aceeași noapte în care a fost împușcat și Barbu — și l-ai suprimat. În ceea ce privește uciderea inspectorului de la Interpol, ai plecat la București cu trenul de șapte jumătate și, după ce l-ai ucis, ai părăsit Capitala cu acceleratul care pleca spre Constanța la unsprezece și zece...

Rădulescu îl întrerupse cu un aer revoltat :

— Dacă eram supravegheat, dacă nimeni nu m-a văzut ieșind din casă, ce dovezi aveți că am plecat totuși la București ? Numai presupunerile dumneavoastră ? se arătă triumfător Rădulescu.

— Într-adevăr, n-ai fost văzut plecînd la București, pentru că ai avut grijă să-l distragi pe cel care te supraveghea, provocînd un incendiu banal. Dar nu asta este partea cea mai importantă ; esențialul constă în aceea că șoferul taximetrului cu care te-ai dus la hotelul „Union" și care te-a așteptat, pentru a te duce înapoi la gară, te-a recunoscut după o fotografie, pe care i-am arătat-o...

— Nu este adevărat, a făcut o confuzie ! îl întrerupse din nou Rădulescu, mai puțin totuși convins ca înainte.

— Și nu numai atît... te-a recunoscut și portarul hotelului. Nu crezi că ar fi mai bine să-ți ușurezi situația și să faci mărturisiri complete ?

Pentru Apostolescu era evident că Rădulescu fusese învins ; mai trebuia însă ceva pentru a-l face să vorbească, pentru a-i stîrni vanitatea.

Cu toate încercările pe care le făcea criminalul de a respinge acuzațiile ce i se aduceau, Apostolescu știa că inculpatul a fost bine încolțit și că, în sinea sa, își dă seama că a pierdut partida.

Apostolescu se întîlnise adesea în anchetele sale cu acest moment psihologic în care instinctul de conservare impunea rezistență, iar creierul, hărțuit și obosit, nu mai avea resurse pentru a continua lupta. Dacă reușea să trezească în individ sentimentul vanității, ancheta era mult scurtată.

— Domnule Rădulescu, țin să-ți fac o mărturisire, continuă Apostolescu, este prima oară cînd am avut de cercetat o afacere atît de dificilă, și dacă n-ai fi utilizat în toate crimele aceeași armă, ceea ce ne-a permis să coroborăm uciderea celor patru oameni, niciodată n-am fi ajuns la dumneata. Într-adevăr, se poate spune că fără acest manc, am fi avut de-a face cu o crimă perfectă.

După felul în care Rădulescu îl privi, Apostolescu avu certitudinea că a înclinat balanța în favoarea mărturisirilor complete.

— Într-adevăr, domnule căpitan, recunosc că singura mea greșeală a fost utilizarea repetată a aceleiași arme. Dar ce puteam face, alta n-aveam, iar surdina cu care era prevăzută îmi permitea s-o folosesc fără a atrage atenția asupra mea, spuse Rădulescu.

— Domnule Rădulescu, interveni Călărașu, ce armă era?

— Un „Smith and Wesson", calibrul 45...

— Cu gloanțe expandate, îl completă Apostolescu.

— Dacă ai ști, domnule Rădulescu, cîtă bătaie de cap ne-a dat această armă ! spuse admirativ Călărașu, care înțelesese finețea metodei de interogare a colegului său.

— Domnule Rădulescu, reluă Apostolescu, de fapt care a fost mobilul acestor crime ? Știți, colegii mei au considerat tot timpul că autorul trebuie să fie un nebun, care ucide la întîmplare. Acum, după ce v-am cunoscut, îmi dau seama că ipoteza lor era complet greșită. Ce ați urmărit prin suprimarea celor patru oameni ?

— Ați avut dreptate, domnule căpitan, n-am ucis la întîmplare și nici din sadism ! Cu excepția lui Marinache, toate victimele erau legate de activitatea mea, mai exact de traficul de stupefiante care se făcea în tranzit la Constanța. Eu primeam heroina, care sosea pe caiace din Turcia, și o expediam o dată cu mărfurile noastre de export în Franța.

— De ce era necesar ca stupefiantele să treacă prin țara noastră ?

— Pentru că brigada de combatere a traficului de stupefiante de pe lîngă Interpol verifica riguros toate mărfurile care intrau în Franța, cu excepția celor din România, unde niciodată n-a existat o astfel de manșandare.

— Te ocupai de mult cu acest „import-export" ? întrebă Călărașu.

— De aproape trei ani, cînd vărul meu, care locuiește în Turcia, mi-a propus această afacere.

— Pe Barbu de ce l-ai ucis ? întrebă Apostolescu.

— În seara în care l-am ucis, Barbu m-a surprins pe cînd introduceam heroina într-un sac ce trebuia strecurat în lotul de marfă care urma să fie expediat a doua zi în Franța. Dîndu-și seama după culoarea mai albicioasă a heroinei că nu face parte dintre produsele noastre, mi-a cerut explicații. Pentru a cîștiga timp, mai cu seamă că el urma să plece în concediu, i-am spus că nu știu despre ce este vorba, dar că am primit ordin de la director să introduc acea substanță printre produsele ce urmau să fie expediate a doua zi. Văzînd că nu pare prea convins, i-am spus că este, probabil, o sarcină mai discretă și, dacă vrea, putem merge împreună la director pentru a discuta această problemă. Întrucît directorul nu era în fabrică, iar el spunea că mai are de făcut unele cumpărături, am stabilit să ne întîlnim în fața gării la ora zece și jumătate, de unde puteam să ajungem ușor la director acasă. Îl cunoșteam prea bine pe Barbu și îmi dădeam seama că tăcerea nu-i putea fi cumpărată. Singura soluție era suprimarea lui, iar pentru a arunca bănuielile asupra lui Marinache — după ce a plecat Barbu — i-am dat un telefon și l-am chemat la ora unsprezece fără un sfert în port. La orele zece și un sfert mi-am luat pistolul — pe care-l țineam ascuns în magazie — și, ieșind pe ușa secundară, m-am dus la întîlnire. În drum spre locuința directorului nostru am încercat să-l „conving" totuși cu bani, dar a fost inflexibil și a trebuit să-l împușc. M-am dus apoi în port și l-am așteptat pe Marinache. Cînd

a venit, s-a apropiat de mine și m-a întrebat ce mi-a venit să-i chem în toiul nopții într-un loc atît de pustiu. Fără să-i răspund, am scos pistolul și-am tras...

— Nu te-ai gîndit că putea fi descoperit? întrebă Călărașu.

— Pentru a întîrzia descoperirea corpului lui Marinache i-am legat de gît o greutate din fontă, iar pînă la găsirea lui eram sigur că voi putea părăsi țara.

— Ce-ai urmărit prin informarea lui Barbu asupra legăturilor dintre soția acestuia și Marinache? întrebă Apostolescu.

— Mi-am dat seama că, prin scandalul care va izbucni, Marinache va fi înlăturat din fabrică, iar eu îi voi lua locul, ceea ce s-a și întîmplat. Așa am putut să expediez fără riscuri stupefiantele. Altfel aș fi fost nevoit în continuare să mă strecor noaptea în fabrică, cu ajutorul cheii pe care mi-o confecționasem, ceea ce era totuși riscant.

— Deci, dacă nu te surprindea Barbu, n-ar fi trebuit să-ți folosești pistolul? spuse Călărașu.

— Ba da, tot trebuia să-l folosesc, fiindcă, nu știu de ce, Interpolul s-a hotărît să trimită un om aici, pentru a cere autorităților române să cerceteze felul în care pătrund stupefiantele în Franța. În acest scop am primit un avertisment asupra acestei anchete și, totodată, ziua și ora cînd un emisar urma să sosească, pentru a-mi aduce o fotografie a omului de la Interpol.

— Cum ți-au provenit instrucțiunile, prin Renard? îl întrerupse Apostolescu.

— Da!

— Și de ce l-ai ucis?

— Misiunea lui era numai aceea de curier, trebuia să-mi lase plicul și, la înapoiere, i se plăteau pentru acest oficiu 200 de dolari. Fiind însă o fire curioasă, a deschis plicul și, dîndu-și seama de conținut, mi-a cerut 1 000 de dolari pentru a tăcea. Nu această sumă m-a impresionat, cît teama că, o dată întors în Franța, ne-ar fi putut vinde Interpolului în schimbul unui premiu. M-am făcut că accept și i-am spus că voi aduce banii în acea seară la Mamaia. Restul îl cunoașteți.

— Și cu inspectorul Interpolului cum a fost ? reluă interogatoriul Apostolescu.

— Așa cum ați spus și dumneavoastră. Am plecat la București, l-am așteptat la gară și, recunoscîndu-l după fotografia pe care o primiserm, m-am luat după el și l-am împușcat...

— Ce se găsea în servieta de piele pe care i-ai luat-o ?

— Erau mai multe documente care se refereau la faptul că cercetarea trebuia să pornească de la fabrica „Avîntul".

— Ce ai făcut cu pistolul și cu servieta ? întrebă Apostolescu.

— Pistolul l-am aruncat de pe podul Saligny, în Dunăre, iar hîrtiile din servietă le-am distrus.

— Întîlnirea cu marinarul în locul căruia trebuia să pleci cum a fost fixată ?

— Prin radioul meu ; în fiecare luni și vineri, la ora 17,20, eram obligat să ascult un post care emitea pe lungimea de 8,5 metri. În acest fel mi s-a stabilit și întîlnirea cu Renard.

— Cu cine lucrai în Franța, domnule Rădulescu ? întrebă Apostolescu.

— Nu știu, veni răspunsul lui Rădulescu. Eu aveam misiunea să primesc și să expediez „marfa", iar partea ce mi se cuvenea era depusă la o bancă din Turcia în contul meu.

— De la cine primeai „marfa" ? întrebă din nou Apostolescu.

— Erau doi turci care aduceau pe contul lor arahide în port și o dată cu aceasta îmi aduceau și mie heroina.

— Știi cum îi cheamă ? întrebă Călărașu.

— Nu, dar pot să-i recunosc dacă-i văd !

— Pe marinarul care a venit să te ajute să pleci îl cunoști ? reluă Apostolescu.

— Nu ! După uciderea lui Renard am avut senzația că sînt urmărit și i-am scris vărului meu că este nevoie să părăsesc de urgență țara. De altfel, așa ne-am înțeles de la început că, atunci cînd va fi cazul, mă va ajuta să plec.

— Cum se numește vărul dumitale ? Unde locuiește ?

— Angelescu Constantin, Ankara, bulevardul Independenței numărul 81.

După ce se consultă din priviri cu Călăraşu, Apostolescu spuse :

— Domnule Rădulescu, cred că pentru moment am discutat destul, aşa că vom suspenda interogatoriul.

Cînd Rădulescu plecă, însoţit de un miliţian către arestul preventiv, Călăraşu opri magnetofonul care înregistrase toată discuţia.

Încordarea din timpul interogatoriului îl obosise şi pe Apostolescu. Simţi că-l cuprinde somnul ; de două nopţi nu mai dormise. Se uită la ceas şi văzu că este trecut de patru. Pînă la venirea colonelului Gherasim putea să mai doarmă cîteva ore.

Îndreptîndu-se spre uşă, îi spuse lui Călăraşu :

— Simt nevoia să mă odihnesc puţin. Dacă între timp vine şeful, te rog să trimiţi pe cineva la hotel să mă anunţe. De asemenea, cred că ar fi bine dacă s-ar dispune şi arestarea marinarului de la hotelul „Dacia".

Cap. XXIV
Interpolul dă explicaţii

Apostolescu avu impresia că nici n-a apucat să adoarmă, cînd simţi pe umăr mîna lui Călăraşu.

— Ai dormit destul, Nicule, te aşteaptă tovarăşul colonel Gherasim.

— Cum, a venit aşa de dimineaţă ? întrebă Apostolescu ameţit.

— Este ora 8 şi tu dormi de aproape patru ore.

— Aveam impresia că abia m-am culcat.

În timp ce se îmbrăca, maiorul Călăraşu îi povesti că Gherasim sosise pe la 7 şi că, după ce a fost pus în temă cu arestarea lui Rădulescu, a ascultat banda de magnetofon pe care fusese imprimat interogatoriul.

— Eu i-am propus să te chem imediat, dar el mi-a replicat că, după treaba pe care ai făcut-o, meriţi să mai dormi puţin !

— Pe marinarul de la „Dacia“ l-aţi reţinut ?

— Da, cînd s-a prezentat să anunţe că a scăpat vasul cu care venise, răspunse Călăraşu.

— A fost interogat ?

— Nu, tovarăşul Gherasim a dat dispoziţie ca interogarea să se facă numai după venirea ta.

— Bine, să mergem !

Intrînd în cabinetul colonelului Lăzărescu, văzu că în afară de acesta şi de Gherasim se mai afla acolo un necunoscut scund şi grăsuţ, cu care i se făcu cunoştinţă : era inspectorul Darcis de la Interpol.

După ce colonelul Gherasim se asigură că limba franceză era accesibilă tuturor interlocutorilor, propuse utilizarea ei, pentru a se permite şi participarea inspectorului Darcis la discuţie.

— Deşi ai călcat ordinul meu de a nu acţiona pînă la sosirea noastră, consider că ai procedat bine, îi spuse în glumă Gherasim lui Apostolescu. De asemenea, am audiat banda de magnetofon şi apreciez că interogatoriul a fost bine condus ; majoritatea problemelor au fost lămurite. Mai rămîne să-l interogăm pe marinar, dar pînă atunci am să-l rog pe domnul inspector Darcis să ne spună ce ştie despre această afacere.

Inspectorul Darcis, după ce-şi drese glasul, începu să povestească :

— Acum trei luni, într-o secţie de fabricaţie a întreprinderii de produse farmaceutice „Santias“ din Paris a apărut un sac în care se aflau 2 kilograme de heroină. Din cercetările întreprinse imediat a rezultat că acest stupefiant provenea dintr-un lot livrat de fabrica „Avîntul“ din România, cu care firma de care v-am vorbit are de mai mulţi ani un contract de import. Ancheta făcută la această întreprindere a condus la presupunerea că stupefiantul a ajuns în secţia de fabricaţie datorită unei întîmplări : magazionerul fabricii suferise un accident grav de maşină, cu două zile înainte de a se descoperi heroina.

Interpolul, căreia îi revine sarcina de a depista traficul de ştupefiante, a ajuns la concluzia că din ţara dum-

neavoastră se livrează sistematic, o dată cu materia primă exportată conform contractului amintit, și o cantitate de heroină. Aceasta era sustrasă din lotul semifabricatelor primite din România de către magazionerul întreprinderii „Santias", care o preda apoi rețelei de traficanți. Deci, numai prin absența fortuită a magazionerului am putut descoperi un mod de infiltrare a stupefiantelor în țara noastră, respectiv în vestul Europei, și mai departe în Statele Unite...

— Și ce a declarat acest magazioner la interogatoriul luat ? întrebă colonelul Lăzărescu.

— Din păcate, răspunse francezul, n-am mai avut pe cine chestiona, deoarece după două zile de inconștiență — ca urmare a accidentului de mașină — a murit fără să ne poată da vreo informație. Fiind astfel rupt singurul fir conducător al acestei afaceri, ne-am gîndit că mai există o speranță, și anume ca prin rețeaua presupusă a activa în țara dumneavoastră să putem depista omologii din Franța, respectiv din Europa Apuseană. În acest scop, un coleg al meu, inspectorul Gilbert, a venit în țara dumneavoastră, pentru a vă pune la dispoziție informațiile pe care le dețineam în această privință, dar a fost împușcat. Cum călătoria în România se făcea incognito, singura explicație a uciderii sale poate fi informarea prealabilă a criminalului de către o persoană care cunoștea această discretă investigație a Interpolului...

— Bine, domnule inspector, dar de ce v-au trebuit trei luni pentru a ne informa asupra bănuielilor dumneavoastră ? Vă dați seama că inspectorul Gilbert a murit datorită felului greșit în care ați acționat ? spuse Apostolescu iritat, gîndindu-se cît de mult s-ar fi scurtat ancheta, dacă ar fi cunoscut cele relatate de inspectorul Darcis.

— Este într-adevăr regretabil că n-ați fost anunțați imediat, însă inspectorul șef adjunct al brigăzii de combatere a traficului de stupefiante a ezitat să vă informeze prin obișnuitele noastre circulări, deoarece nu sînteți membri ai Interpolului. Cu toate acestea, inspectorul șef a ajuns la concluzia că asocierea dumneavoastră la Interpol este neesențială, ceea ce primează fiind scopul urmărit de toți polițiștii din lume : combaterea fărădelegilor, indiferent de forma sub care se prezintă.

— Din datele de care dispunem pînă acum, domnule inspector, tot ce veţi putea obţine de la noi este adresa unui om din Ankara, care l-a introdus pe Rădulescu în reţeaua de traficanţi. Şi poate că marinarul care a venit să-l scoată din ţară pe Rădulescu ne va putea spune cine l-a trimis. Cu aceste cuvinte, Gherasim îi făcu semn lui Călăraşu să-l introducă pe marinar.

Aproape imediat Călăraşu se înapoie însoţit de un bărbat înalt, îmbrăcat într-o uniformă de marinar, care aruncă celor prezenţi o privire arogantă.

— Domnule comisar, se adresă el lui Gherasim, cu ce drept sînt reţinut de peste cinci ore la poliţie ? Am pierdut vasul care m-a adus aici şi vreau să plec cu un altul. Este dreptul meu, nu ?

— Ai fost reţinut, îi răspunse Gherasim, pentru că ai încercat să ajuţi un cetăţean român să părăsească ţara în mod fraudulos...

— Eu ? spuse acesta întrerupîndu-l cu indignare. Probabil că glumiţi ! Am fost şi am băut într-o tavernă, poate mai mult decît trebuia, şi cînd mi-am adus aminte de vas, acesta plecase. Uitaţi actele mele ! şi întinse către Gherasim un brevet de marinar ; în conformitate cu codul internaţional, vă rog să daţi dispoziţie să fiu imediat eliberat...

În acel moment inspectorul Darcis — care la intrarea marinarului trăsese fotoliul său în spatele lui Apostolescu, pentru a nu fi observat de noul venit — interveni :

— Ce surpriză neaşteptată ! Ce mai face domnul inspector Dominech ?

Cei patru ofiţeri de miliţie se uitară uluiţi unul la celălalt.

— Domnule inspector, cînd ne-am văzut ultima dată, continuă Darcis să se adreseze „marinarului“, spuneai că-ţi vei petrece concediul în Grecia. De ce ţi-ai schimbat itinerarul ?

— Grecia am mai văzut-o acum trei ani, răspunse „marinarul“ calm, aşa că m-am hotărît să vizitez România. Era mai ieftin şi totodată mai romantic. M-am angajat pe un vas care venea spre Constanţa şi iată-mă ! Iar acum, pentru că văd că-i cunoşti pe domnii, şi arătă cu capul spre ofiţerii de miliţie, te rog să intervii pentru a putea pleca mai repede...

— Dragă Dominech, îl întrerupse Darcis, pentru a nu mai pierde timpul, am să-ți dau cîteva elemente pe care probabil nu le cunoști : Rădulescu a fost arestat de poliția română și a mărturisit tot ce știa despre rețeaua voastră din România, precum și de scopul sosirii tale în această țară. De altfel, deși sînt surprins că te întîlnesc aici, trebuie să-ți mărturisesc că de mulți ani te suspectam de cîștiguri necinstite, deoarece cheltuielile tale depășeau cu mult veniturile unui inspector de poliție. Cunoști metodele noastre și ești desigur conștient că avem probe suficiente pentru a-ți dovedi vinovăția. Ca vechi colegi, te rog să mă scutești de o argumentare suplimentară și să ne spui ce rol joci în această combinație ?

Pe măsură ce Darcis vorbea, chipul lui Dominech exterioriza diferitele stări prin care trecea : surpriza, ofensa, deprimarea...

Cînd Darcis tăcu, Dominech începu să vorbească :

— Dragă Darcis și domnilor, îmi pare rău că am ajuns în fața dumneavoastră, dar întotdeauna am avut o concepție personală despre viață și anume aceea că unul pierde, iar altul cîștigă. Și cum nu întotdeauna poți cîștiga, trebuie să știi să și pierzi. După o scurtă pauză continuă : marea mea greșeală constă în faptul că am venit în România. Totuși planul meu era atît de simplu, încît orice risc părea exclus...

— Și de ce ați venit în România ? îl întrerupse Gherasim.

— Inițial, cînd Rădulescu mi-a cerut să-l scot din țară, am avut intenția să-l suprim, deoarece dacă era prins putea să ne demaște. Pe vas, în drum spre Constanța, mi-am dat seama însă că ar fi de preferat să-l scot totuși. Aceasta din două motive : primo, s-a dovedit un om capabil și de încredere, iar secundo, recuperarea lui ar fi contribuit la creșterea prestigiului meu, respectiv ar fi dat mai multă încredere oamenilor cu care lucrez, în ceea ce privește siguranța lor, zise Dominech.

— Bine, Dominech, eu îți mulțumesc pentru sinceritate. Cît privește relațiile tale cu traficanții din Franța cred că ele nu prezintă interes pentru colegii mei români, spuse Darcis.

După ce Gherasim îi confirmă supoziția, continuă :

— De aceea am să rog autoritățile române să fie de acord cu extrădarea domnului Dominech.

— În principiu sîntem de acord cu cererea dumneavoastră, însă detaliile acestei probleme trebuie să le discutăm la București. În acest sens, dacă doriți, autoturismul cu care am venit vă stă la dispoziție, pentru a vă duce înapoi în Capitală.

După un sfert de oră, autoturismul în care se aflau colonelul Gherasim, căpitanul Apostolescu și inspectorul Darcis gonea spre București.

O afacere încîlcită

Cap. I
Descoperirea

Deși în primăvara aceea luna mai se arăta ploioasă și rece, contabilul șef Păduraru Constantin se hotărî să facă, duminică dimineața, o plimbare la șosea.

Astfel, pe cînd mai lenevea încă în pat, i se adresă vesel soţiei :

— Dragă nevestică, cum ai reacţiona dacă cineva te-ar invita la o plimbare ? !

— Depinde unde ar proiecta plimbarea... răspunse aceasta, continuînd să stea cu faţa ascunsă în pernă.

— Să spunem la pădure, îi răspunse soţul ei.

— Într-adevăr, e o idee. Știi cumva cine-i temerarul care vrea să-mi facă o astfel de invitaţie ? întrebă Violeta.

— Bineînţeles ! un bărbat foarte drăguț. Eu !

— Lăsînd deoparte drăgălășenia ta, discutabilă, propunerea nu mă interesează. Astăzi vreau să dorm toată ziua, spuse Violeta. Și continuă : cine vrea să înveţe să conducă o mașină, trebuie să se înscrie la cursurile de șoferi — cum au făcut și alţii, adică eu — nu să-și exploateze nevasta care, după o săptămînă de muncă, are și ea dreptul la o zi de odihnă.

De fapt, tinerei inginere Violeta Păduraru nu-i displăcea ideea de a-și arăta superioritatea în arta de a conduce mașina, pe care și-o cumpăraseră cu două luni mai înainte, dar, din răsfăț, considera că nu trebuie să cedeze prea ușor. Carnet de conducere avea numai ea, soțul ei nu reușise să-și facă timp pentru a urma cursurile necesare.

De aceea el căuta să profite de timpul liber, pentru a lua volanul și a se exersa pe drumurile mai puțin frecventate din jurul Bucureștiului.

Costel, care cunoștea bine slăbiciunile soției sale, atacă printr-o metodă infailibilă :

— Ce ar spune drăguța doamnă de un prînz la „Parcul privighetorilor" ? Și continuă : dacă vă temeți să mergeți singură cu un bărbat la pădure, s-ar putea s-o invit și pe fiica dumneavoastră...

— Adică pe a dumneavoastră, îl corectă cu promptitudine Violeta.

— Mă rog, cum doriți. Dar, deosebit de aceasta vreau să vă spun, continuă Costel pe același ton de exagerată politețe, că am văzut la „Consignația" în vitrină niște poșete grozave...

— Dacă ai de gînd să faci un cadou soției tale, spuse Violeta, vădit interesată de propunere, pot să fiu nerecunoscătoare față de un soț atît de gentil ? Nu : bineînțeles !

Și, luînd inițiativa, se sculă din pat și spuse cu un glas suficient de ridicat, pentru a putea fi auzită și din camera fetiței lor :

— Toată lumea se scoală, se spală, se îmbracă și la ora nouă și jumătate se prezintă în fața garajului ! S-a înțeles ?

Se auziră cîțiva pași din camera de alături și ușa dormitorului se deschise numai atît cît trebuia pentru a lăsa să se strecoare căpșorul ciufulit al unei fetițe de vreo 12 ani. Întrebă contrariată :

— Bine, dar spuneai că astăzi mergem să vedem împreună „Dacii" ?

— Îți promit că o să mergem mîine după-amiază. Crezi că putem să-l refuzăm pe tăticul nostru cînd plăcerea lui este să fie împreună cu noi ? Hai, rapid îmbrăcarea ! încheie Violeta cu un ton care nu mai admitea comentarii.

Vădit nemulţumită de schimbarea programului, Marinela se retrase resemnată pentru a se pregăti de excursie.

La ora nouă şi jumătate maşina demara către pădurea Băneasa. Pe bancheta din faţă stătea Violeta, care conducea, iar alături de ea Costel, supraveghindu-i gesturile. În spate, Marinela se înălţa din cînd în cînd pentru a privi, peste umărul mamei, evoluţiile indicatorului de pe cadranul vitezometrului.

Automobilul trecu prin faţa aeroportului, făcu la dreapta înspre restaurantul Băneasa şi opri la cîteva sute de metri mai departe, în dreptul aleii care ducea la „Parcul privighetorilor".

— Dacă vrei să conduci şi tu, volanul îţi stă la dispoziţie, spuse Violeta, deschizînd portiera.

După ce schimbară locurile, Costel porni motorul, vină la stînga, pe aleea care ducea la Grădina zoologică şi acceleră pînă la 60 de kilometri pe oră. După ce depăşiră Grădina zoologică acceleră şi mai mult, îndreptîndu-se spre poligonul Tunari. În dreptul acestuia văzu că aleea pe care rula maşina se bifurcă spre stînga şi spre dreapta. Ezită în alegere şi cînd, în sfîrşit, se hotărî să se angajeze pe drumul din stînga, era prea tîrziu... Maşina, a cărei viteză nu fusese redusă, la prima încercare de frînare derapă şi se îndreptă, într-un dans nefiresc, către un copac gros, de pe partea dreaptă a aleii. La mai puţin de doi metri de copacul spre care se părea că sînt atraşi ca de un magnet uriaş, se afla o mică băltoacă de apă. Cînd trecu prin ea, maşina ezită o fracţiune de secundă, apoi brusc se întoarse cu 180° şi continuă să înainteze în sens invers, în direcţia din care mai înainte năvălise ca un bolid. Mai rulă cîţiva metri, apoi derapă din nou cu roatele din spate, care intrară în şanţ. În acel moment se auzi o explozie de cauciuc, care păru a fi semnalul de imobilizare a maşinii.

Aproape simultan trei portiere se deschiseră pentru a lăsa să iasă afară pasagerii, care îşi priveau feţele livide de spaimă.

— Îmi simt picioarele ca de vată! spuse bărbatul.

— Și eu la fel, și cred că ar trebui să mulțumim cerului că mai sîntem în stare să le simțim ! îi replică soția.

— Credeam că dansul ăsta nu se mai termină și totuși n-a durat decît cîteva secunde, zise fetița.

După ce-și reveniră din emoție, Violeta se dovedi mai practică decît soțul ei. Ocoli încet automobilul, pentru a inventaria pagubele și, privind cauciucul explodat, spuse :

— Costele, în ceea ce privește talentul tău de conducător auto, să nu mai discutăm. De acum încolo, cu mine ai să mergi numai ca pasager ; în ce privește automobilul, cred că dacă schimbăm cauciucul, o să putem pleca de aici.

Costel care abia acum își dăduse seama de nenorocirea în care era să-și bage familia, spuse cu un aer pocăit :

— Am să schimb eu cauciucul. Pînă atunci voi plimbați-vă puțin, să vă liniștiți.

Deschise portbagajul, scoase afară roata de rezervă și, în timp ce monta cricul, Violeta și Marinela se îndreptară spre o bancă din apropiere.

După ce pălăvrăgiră un timp asupra accidentului, Marinela avu o idee :

— Mamă, ce părere ai avea dacă aș intra puțin în pădure, poate găsesc niște ciuperci ?

Și la gestul de asentiment al mamei, începu să se strecoare printre copacii din spatele băncii...

Se scurseră astfel cîteva clipe de liniște, tulburate doar de ciripitul păsărilor, cînd un strigăt strident sfîșie tăcerea.

— Mamă... mamă...

Violeta sări ca arsă de pe bancă și se îndreptă în fugă spre locul de unde se auziseră strigătele fetei. Soțul ei, care tocmai terminase montarea cauciucului, alergă și el, cu levierul în mînă.

O găsiră pe Marinela privind ca hipnotizată în direcția tufișului din fața ei, care mărginea o alee paralelă cu cea pe care avusese loc accidentul lor.

— Ce-i, Marinela, ce s-a întîmplat ? o întrebă tatăl ei.

Mută de spaimă, copila le arătă cu mîna întinsă spre tufiș.

Costel se gîndi în primul moment la un șarpe și, dînd-o la o parte pe Violeta, se apropie de fată strîngînd în mînă, drept armă, levierul.

Cînd ajunse mai aproape putu să vadă ce o înspăimîntase atît de mult.

Lîngă tufiș o femeie zăcea cu fața în jos. Părul blond, răvășit, era năclăit la ceafă de sînge închegat.

Violeta, care între timp se apropiase și ea, la vederea sîngelui simți deodată că i se face rău, dar reuși să se stăpînească și rosti :

— Nu vă apropiați de ea, trebuie să anunțăm miliția. Apoi își întrebă soțul : ai schimbat roata, Costele ?

— Da, veni răspunsul acestuia, și luînd-o de mînă pe fetiță, care, de emoție, părea bătută în cuie, o trase după el.

Se îndreptară cu toții spre mașină.

În cîteva minute ajunseră la intrarea în șoseaua principală și opriră în fața gheretei agentului de circulație.

Milițianul, care urmărise manevra lor de trecerea bruscă de pe dreapta pe stînga, unde se afla postul lui, fără să semnalizeze schimbarea de direcție, le ieși în întîmpinare, ținînd în mînă carnetul de procese verbale pentru contravenții. Dar nu mai apucă să ducă mîna la caschetă pentru a saluta, că Violeta și începu să-l informeze despre descoperirea făcută.

După un moment de ezitare, în care se gîndi dacă e bine să verifice personal declarația sau să anunțe imediat miliția, alese ultima cale.

Rugă familia Păduraru să aștepte puțin și se îndreptă spre ghereta sa, unde avu o scurtă discuție telefonică, apoi reveni la mașină. O rugă pe Violeta să-i dea carnetul de conducere și, după ce-și notă numărul, precum și celelalte date ale martorilor, le spuse că pot pleca.

Pe cînd mașina se îndrepta spre Piața Victoriei, Violeta observă :

— S-a dus naibii bunătate de duminică ! Și dacă ai ști cu ce plăcere o așteptam...

— Mie-mi spui ? răspunse soțul, zîmbind mînzește. Deocamdată hai acasă, pe urmă om vedea noi ce se mai poate salva din ziua asta.

Cap. II
Trei victime

Autoturismul în care se afla colonelul Gherasim, însoţit de căpitanul Apostolescu şi de oaspetele lor, inspectorul Darcis de la Interpol, opri în faţa IGM-ului la orele 11 şi un sfert.

— Cum v-a plăcut călătoria, domnule Darcis ? întrebă colonelul Gherasim, după ce coborîră din maşină.

— Ca să vă spun drept, n-am văzut aproape nimic din drumul pe care l-am parcurs. Ochii mei au urmărit tot timpul indicatorul vitezometrului, spuse pe un ton de scuză inspectorul Darcis. În tot cazul, aveţi un şofer formidabil dacă am ajuns în viaţă la Bucureşti după ce a gonit în permanenţă cu peste 140 km pe oră.

— Într-adevăr, este un şofer bun, dar a fost ajutat şi de faptul că şoseaua a fost aproape în permanenţă liberă. Dar, lăsînd călătoria de o parte, vă rog să-mi spuneţi, ce părere aţi avea dacă am merge la mine în birou să mai discutăm unele aspecte ale chestiunii ce v-a adus în ţara noastră... ? întrebă Gherasim.

— Mai cu seamă că secretara domnului colonel Gherasim ştie să facă o cafea turcească grozavă, completă invitaţia Apostolescu.

— O astfel de băutură delicioasă nu poate fi refuzată, răspunse zîmbind Darcis, aşa că mă supun !

Cîteva minute mai tîrziu, cei trei poliţişti se aflau instalaţi în trei fotolii, în cabinetul colonelului Gherasim, şi îşi savurau pe îndelete cafelele fierbinţi.

— Deci, domnule colonel, spuse inspectorul Darcis, ce trebuie făcut pentru a obţine extrădarea ex-inspectorului Dominech ?

— Deşi în conformitate cu legile ţării noastre ar trebui să-l judecăm pentru instigare şi complicitate la o tentativă de trecere frauduloasă a frontierelor de stat, avînd însă în vedere faptul că pedeapsa pe care ar lua-o la noi pentru acest delict este mică în comparaţie cu cea care-l aşteaptă la dumneavoastră, pentru trafic de stupefiante, sîntem de acord cu predarea infractorului autorităţilor

franceze. În acest context, pe baza solicitării guvernului țării dumneavoastră și în conformitate cu convenția care există între statele noastre, infractorul internațional Dominech va fi predat.

— Nu-mi rămîne decît să vă mulțumesc pentru înțelegerea de care dați dovadă. Într-adevăr, dacă ați face uz de dreptul dumneavoastră de a-l pedepsi pentru infracțiunea comisă în România, ar însemna că l-ați preda pe Dominech după doi sau trei ani, cînd informațiile pe care le-ar putea furniza — în vederea depistării și nimicirii întregii rețele de traficanți — n-ar mai prezenta nici un interes, spuse plin de convingere inspectorul Darcis.

— Domnule inspector, interveni Apostolescu, ceva totuși nu pot înțelege. Știu că majoritatea țărilor în care traficul de stupefiante constituie o problemă au adoptat adevărate legi draconice pentru reprimarea acestui comerț monstruos...

— Știu ce vreți să spuneți, domnule căpitan ! îl întrerupse Darcis. Vă referiți la „Narcotic Control Act", legea promulgată în 1956 de Statele Unite, care prevede pentru traficanții de stupefiante pedepse cu închisoarea pînă la 40 de ani și o amendă de 20.000 dolari ?

— Da, domnule inspector, ați luat exemplul cel mai elocvent ! Și totuși... s-ar părea că efectul scontat se lasă încă așteptat !

— Aveți dreptate, tinere domn, dar mai este ceva care, aș putea spune, anihilează teama de rigorile legii. V-ați gîndit vreodată că un kilogram de heroină ajunge în Statele Unite la prețul de gros de circa 30.000 dolari, și că se revinde la un preț cu amănuntul, care ajunge cîteodată să depășească 400.000 dolari pe kilogram ? Ei bine, numai dacă ținem seama de acest cîștig fabulos putem înțelege de ce traficanții de stupefiante — la fel ca și colegii lor din anii '30 : bootleggers [1], racketeers [2], kidnappers [3] și alții uită de pedeapsa ce-i așteaptă pentru fapta lor.

— Bine, și atunci se poate considera că această molimă înspăimîntătoare n-are antidot ? întrebă colonelul Gherasim.

---

[1] Contrabandiștii de alcool
[2] Șantajiștii caselor de noroc
[3] Răpitorii de copii

— Singurul mijloc de eradicare, după părerea Interpol-ului, constă în a depista sursa de aprovizionare, respectiv distrugerea culturilor ilicite de opiu, coca și cannabis, care constituie baza de materii prime pentru morfină, heroină, cocaină, precum și pentru prepararea hașișului sau a marijuan-ei, răspunse inspectorul Darcis.

— Și acum în ce mod intenționați să procedați la descoperirea rețelei de traficanți care tangențial și-au extins acțiunile și asupra țării noastre ? întrebă Apostolescu.

În acel moment telefonul de pe biroul colonelului Gherasim începu să sune. Scuzîndu-se, Gherasim ridică receptorul și, ascultînd absent, notă cîteva date pe carnetul din fața sa. Cînd termină convorbirea, apăsă cu degetul pe cel de-al doilea buton al postului telefonic și secretara apăru în cadrul ușii privindu-l întrebătoare.

— Ciocîrdel e în direcție ?

— Da, l-am văzut acum cîteva minute...

— Bine, spuneți-i, vă rog, să vină la mine, zise Gherasim. Apoi, privind către Darcis, îl rugă să scuze întreruperea și să expună în continuare felul în care vor acționa împotriva rețelei internaționale de traficanți de stupefiante.

— În primul rînd, cu bunăvoința dumneavoastră, voi da de aici un telefon la Biroul central național al Interpol-ului din Ankara, pentru a informa pe colegii turci asupra necesității de a acorda toată atenția lui Angelescu Constantin, care, prin mijlocirea lui Rădulescu, a stabilit tranzitul de stupefiante prin România... explică Darcis, întrerupîndu-se din nou la intrarea maiorului Ciocîrdel în birou.

— Să trăiți, tovarășe colonel, m-am prezentat la ordin.

— Cu ce te ocupi acum, Ciocîrdel ?

— Anchetez niște tăinuitori de lucruri furate.

— Predă afacerea lui Lupu, iar dumneata te duci la poligonul Tunari. Adineauri am fost anunțat telefonic că a fost găsită o femeie moartă pe o alee. Deschizi imediat o anchetă. Este posibil să fie vorba de o sinucidere... În tot cazul să mă ții la curent cu constatările. E clar ?

— Clar, tovarășe colonel ! Și, după ce-i făcu lui Apostolescu un semn cu ochiul, salută și părăsi cabinetul superiorului său. Discuția întreruptă fu reluată de îndată ce

Ciocîrdel plecă. Dar după o jumătate de oră telefonul sună din nou.

În timp ce colonelul Gherasim primea comunicarea telefonică, Apostolescu care-l observa, văzu că sprînceana stîngă a superiorului său se arcuiește mai tare și că își potrivește mai bine ochelarii pe nas, semn că este contrariat.

După ce spuse : „bine, am să vin și eu", închise telefonul și, privind îngîndurat spre Apostolescu, explică :

— La telefon era Ciocîrdel. Mi-a comunicat că femeia de la poligon a fost ucisă, iar în apropiere mai sînt doi bărbați împușcați. S-ar părea că este o afacere destul de serioasă pentru a justifica și prezența noastră acolo. Și ridicîndu-se de la biroul său, Gherasim se adresă inspectorului de la Interpol :

— Vă rog să mă scuzați, domnule Darcis, dar sînt nevoit să vă părăsesc. Cred însă că n-am să lipsesc mai mult de o oră și aș fi bucuros să continuăm atunci discuția începută. În ceea ce privește convorbirea pe care ați solicitat-o cu B. C. N. Interpol din Ankara, voi da dispoziție secretarei mele să vă stabilească legătura aici, în biroul meu. De asemenea, dacă mai doriți o cafea, secretara e la ordinele dumneavoastră, spuse Gherasim ieșind împreună cu Apostolescu din birou.

Cap. III
La locul crimei

Automobilul miliției, în care se aflau Gherasim și Apostolescu, rula cu viteză sporită spre Parcul privighetorilor.

La aproximativ trei sute de metri de Grădina zoologică se aflau staționate cîteva mașini ale miliției. Gherasim ceru șoferului să oprească lîngă ele.

Nici nu coborîră bine din mașină și maiorul Ciocîrdel își făcu apariția.

— Tovarăşe colonel, aşa cum v-am raportat şi prin radio-emiţător, în afara femeii descoperite de familia Păduraru, am mai găsit, în imediata apropiere, încă doi bărbaţi ucişi, probabil cu aceeaşi armă.

— Victimele au fost ridicate ?

— Nu, v-am aşteptat pe dumneavoastră, răspunse Ciocîrdel.

— Să mergem să le vedem.

Cei trei ofiţeri intrară în pădure, urmînd acelaşi drum pe care-l străbătuse cu aproximativ două ore mai înainte familia Păduraru. Ajunseră la tufişul unde zăcea cu faţa în jos femeia. În spatele urechii drepte, se vedea un mic orificiu prin care se scursese sîngele ce formase o băltoacă închegată lîngă capul victimei. Mîna stîngă era prinsă sub torace, iar cea dreaptă era încleştată pe mînerul unei poşete negre.

— Unde sînt ceilalţi ? întrebă Gherasim.

— Aici, răspunse Ciocîrdel, indicînd cu mîna spre aleea care se deschidea în spatele tufişului.

Într-adevăr, în stînga, la cîţiva metri de tufişul respectiv, zăcea cu faţa în sus un bărbat voinic, cu alură de sportiv, în vîrstă de aproximativ 30 de ani. Mîna stîngă, pătată de sînge, era adusă lîngă tîmplă, lăsînd să se vadă un inel de aur lucrat în filigran. Probabil că în momentul în care îl lovise glontele, dusese mîna la rană, printr-un gest reflex. O gaură mică, situată la un centimetru deasupra arcadei stîngi, înlătura orice dubiu asupra cauzei care-i provocase moartea.

La privirea întrebătoare a colonelului Gherasim, Ciocîrdel indică liziera celeilalte părţi a aleii. Apropiindu-se văzură şi cea de a treia victimă : un bărbat înalt, de vreo 35 de ani, căzut în genunchi, cu faţa spre alee. Această poziţie neobişnuită se datora unui copac din faţă, care susţinea bustul victimei...

Privindu-l mai îndeaproape, văzură că ochiul drept era chiar scos. Evident, şi moartea acestuia fusese provocată de o armă de foc.

— S-a făcut identificarea victimelor ? întrebă colonelul Gherasim.

— Da, tovarăşe colonel ! Femeia se numeşte Iordache Elena şi este soţia bărbatului blond, spuse Ciocîrdel in-

dicîndu-l și cu mîna. El este Iordache Mihai. Ambii sînt din Oradea ; ea, funcționară la poștă, el economist la o întreprindere industrială. În portvizitul bărbatului există o delegație pentru ministerul care tutelează întreprinderea unde lucrează, delegație emisă în ziua de 4 aprilie, adică vineri. Întrucît în portvizit se mai aflau și un carnet de conducere și un permis de circulație pentru un turism Moskvici, se poate deduce, dacă ținea seama și de timpul necesar pentru a parcurge distanța Oradea-București, că victimele au părăsit ieri dimineață Oradea și au ajuns la București în jurul orei patru după-amiază.

— S-a găsit asupra lor vreo adresă din București ? întrebă Apostolescu.

— Nu...

— Mașina cu care presupui că a venit a fost găsită ?

— Încă nu, tovarășe căpitan. Am căutat-o pe o rază de vreo 200 de metri, dar n-am găsit-o. Am dispus însă extinderea cercetărilor pînă la drumul național.

— Și a treia victimă cine este ? întrebă Gherasim.

— Se numește Mareș George, are 36 de ani și este inginer într-un institut de proiectări. Și asupra lui am găsit un carnet de conducere și un permis de circulație. Numărul permisului corespunde unei mașini Skoda, pe care am găsit-o la vreo 20 de metri de locul crimei, pe o alee înfundată, paralelă cu aceasta. Menționez că ușa mașinii era deschisă și că pe banchetă s-a găsit această batistă de damă, încheie Ciocîrdel.

Apostolescu întinse mîna și, despăturind batista, deslușì inițialele P.N. brodate într-un colț. O duse apoi la nas și observă :

— Parfum străin, pare-se franțuzesc...

— Dacă o spune Apostolescu, îl întrerupse Gherasim, cu o ironie binevoitoare, putem fi convinși că așa este. L-am întîlnit de două ori la Romarta, cumpărînd astfel de produse. Probabil nu pentru uz personal...

— Ce să fac, tovarășe colonel, „noblesse oblige"... răspunse Apostolescu zîmbind și continuă :

— Putem considera deci, mai ales în acest caz, adeverirea acelui „cherchez la femme", care a condus pe criminaliștii de faimă mondială la concluzia că, în mai

toate crimele, trebuie să se țină seama în primul rînd de amestecul posibil al femeilor...

Colonelul Gherasim renunță să-și mai spună opinia asupra supoziției lui Apostolescu, deoarece între timp se apropiase de ei medicul legist.

— Tovarășe Dîrje, întrebă Gherasim, s-a stabilit ora la care au fost ucise cele trei persoane ?

— Aproximativ cu 18 ore în urmă, adică sîmbătă după-amiază, în jurul orei șase, răspunse medicul.

— Considerați că față de această oră pot fi abateri mari ?

— Nu mai mult de o oră, afirmă doctorul.

— Ce ne puteți spune despre arma cu care au fost uciși oamenii ? întrebă Gherasim.

— Pînă la autopsie nu pot să precizez nimic, dar după dimensiunile rănilor cred că este vorba de un pistol de calibrul 6,35...

— Tovarășe colonel, am găsit pe alee trei tuburi de cartuș de calibrul 6,35, interveni Ciocîrdel, arătînd șefului său trei cămăși de alamă.

— Tovarășe medic, i se adresă Apostolescu, credeți că am putea afla după autopsie și ordinea în care au fost împușcate victimele ?

— Dacă țeava armei era murdară sau unsă cu vaselină înainte de utilizare, este posibil să se stabilească o ordine a penetrării gloanțelor, răspunse medicul.

— Dar asupra distanței de la care s-a tras, putem avea vreo indicație ? întrebă Gherasim.

— Dacă între victimă și țeava revolverului au fost mai mult de 2 metri, atunci distanța va putea fi stabilită numai orientativ, răspunse medicul.

— Tovarășe colonel, spuse Apostolescu, trebuie remarcat faptul că, în cazul în care criminalul ar fi stat în mijlocul aleii, adică la egală distanță de cele trei victime, avea o rază de aproximativ 4 metri. Această distanță, deși este neînsemnată în cazul armelor de calibru mai mare, pentru un pistol de 6,35 reprezintă o adevărată performanță... mai cu seamă că, în afara ochirii perfecte a victimelor, trebuia ținut seama și de cadența cu care a tras, pentru a-și putea ucide toate victimele într-un interval scurt. Apropo de asta, cred că ultima victimă a

fost femeia, care fiind împușcată în ceafă, se poate presupune că a încercat să-și salveze viața prin fugă. N-a reușit să facă însă, mai mult de 2—3 metri...

Cînd Apostolescu își termină supoziția, Gherasim încuviință :

— Într-adevăr, căpitanul Apostolescu are dreptate și cred că această deducție poate constitui o indicație prețioasă. Acum vreau să mai aruncăm o privire asupra locului crimei.

Gherasim, însoțit de maiorul Ciocîrdel și de căpitanul Apostolescu, mai priviră o dată cele trei cadavre și, după ce examinară și automobilul lui Mareș, se întoarseră, fără să mai fi găsit alte elemente ajutătoare în elucidarea cazului.

Înainte de a se sui în mașină, colonelul Gherasim se adresă lui Ciocîrdel :

— Vei avea grijă să fie anunțate familiile victimelor și să se caute mașina familiei Iordache. De asemenea, pentru că Mareș este bucureștean, poate reușești să afli unele date despre el și relațiile lui.

Cînd să se suie în mașină, Gherasim avu o șovăire. Îi făcu semn lui Ciocîrdel să se apropie și, punîndu-i mîna pe umăr, îi spuse pe ton prietenos :

— Cînd iei legătura cu miliția din Oradea, să le ceri ca o dată cu anunțarea familiilor, să obțină și unele date privind perechea Iordache.

După ce ură succes colaboratorului său, Gherasim se urcă împreună cu Apostolescu în automobilul care-i adusese acolo și porniră spre oraș.

În timp ce mașina rula spre IGM, Gherasim întoarse capul spre Apostolescu și-l întrebă :

— Ce părere ai despre toate astea ?

— Pare a fi o treabă destul de confuză. Mă întreb ce relații existau între familia Iordache și Mareș. Să fie cumva obișnuitul triunghi ? După componență, nu-i exclus : doi bărbați și o femeie...

— Deci Iordache simte că între soția lui și Mareș există ceva. Atunci îl invită pe ultimul și-l împușcă, după care își ucide nevasta și se sinucide. Sau, a doua ipoteză, continuă Gherasim malițios. Mareș află că „soțul a mirosit ceva“ și atunci îl invită împreună cu soția și-i ucide,

„pentru a nu se mai afla nimic". Ba, mai mult, se sinucide, deoarece se teme să nu spună prietenilor lui, la un pahar de vin, că a trăit în concubinaj cu o femeie măritată, ceea ce i-ar putea strica reputația. Nu, dragă Nicule, nu ține ; lăsînd de o parte faptul că astfel de rezolvări nu mai sînt actuale astăzi, ai reținut din spusele medicului legist că nici o victimă n-a fost împușcată de aproape, ceea ce exclude sinuciderea. De altfel, pentru asta pledează și lipsa armei.

— M-ați înțeles greșit, tovarășe colonel, spuse Apostolescu, amuzat de interpretarea pe care șeful o dăduse spuselor sale. Eu am luat în considerare faptul că cele trei persoane ar fi putut fi atrase într-o cursă de cineva care cunoștea relațiile acestui triunghi...

— Dacă îmi așezi triunghiul în felul acesta, atunci s-ar putea să ai dreptate. Criminalul — folosind, să spunem, o informație legată de relațiile dintre Mareș și soția lui Iordache — îi atrage pe toți într-un loc, unde nu riscă să fie văzut, și-i ucide. Rezultă că trebuie să stabilim relațiile pe care le-a avut fiecare victimă în parte, și mai cu seamă cele care au existat între ele. Și ca să nu uit, spuse Gherasim, cred că știi cine va prelua acest caz ?

Cap. IV
Investigații

A doua zi dimineața, la ora opt, maiorul Ciocîrdel și căpitanul Apostolescu intrară în cabinetul colonelului Gherasim.

După ce la invitația lui Gherasim luară loc, acesta intră imediat în subiect :

— Ce s-a mai stabilit ieri, tovarășe Ciocîrdel ?

Consultînd un carnețel pe care-l avea în mînă, Ciocîrdel începu :

— Medicul legist a confirmat, după autopsie, că victimele au fost ucise sîmbătă după-amiază în jurul orei

șase, cu aceeași armă, un pistol de calibru 6,35, ordinea uciderii victimelor fiind : Mareș, Iordache și la urmă — așa cum ați presupus și dumneavoastră de altfel — soția lui Iordache.

— Mașina soților Iordache a fost găsită ? întrebă Apostolescu.

— Da, se afla la locul de parcare al restaurantului „Parcul privighetorilor", adică la aproximativ 400 metri de locul crimei. În mașină a fost găsită o valiză mică cu cîteva lucruri de schimb.

— Te-ai interesat dacă au fost la restaurant ? întrebă Gherasim.

— Bineînțeles. Am arătat ospătarilor fotografiile celor trei victime și unul dintre ei și-a amintit că cei doi soți au intrat în restaurant în jurul orei patru și jumătate după-amiază. După ce au ocupat o masă, l-au rugat să le spună unde este toaleta, deoarece vor să se spele. În timp ce ospătarul care i-a servit se afla la bucătărie, Iordache s-a sculat de la masă și s-a îndreptat spre telefonul public de lîngă garderobă. Fata care vinde țigări a recunoscut în fotografia lui Iordache pe cel care i-a cerut pe la cinci, cinci și un sfert, să-i schimbe un leu în fise de telefon. Apoi, consultîndu-și agenda, a format un număr. În acest timp, a fost chemată să ducă țigări la masa unui client și, cînd s-a înapoiat, susține că l-a auzit încheind convorbirea cu „bine, atunci la ora șase ne vedem acolo..." După se a agățat receptorul în furcă, s-a înapoiat lîngă soția lui, care-l aștepta la masă.

Din declarația ospătarului care i-a servit reiese că ei au fost foarte bine dispuși și au rîs tot timpul, ceea ce i-a lăsat impresia că sînt doi tineri veniți într-o escapadă la București, mai ales că numai femeia purta verighetă.

La plecare, în timp ce achitau nota de plată, soția lui Iordache l-a întrebat dacă poligonul de tir este departe. Mai înainte de a putea să răspundă, a intervenit Iordache care a asigurat-o că este foarte aproape și că vor merge pe jos.

Ospătarul crede că era aproximativ cinci și jumătate cînd au părăsit localul.

De menționat că obținerea acestor amănunte a fost ușurată de faptul că localul — cu excepția cîtorva clienți,

în majoritate străini — era aproape gol, ceea ce a permis să se acorde celor prezenți o atenție mai mare decît cea de care se bucură de obicei consumatorii.

— Pentru a depista interlocutorul telefonic al lui Iordache i-ai examinat agenda ? întrebă Gherasim.

— Da, tovarășe colonel, am găsit aproape 30 de posturi telefonice locale. Am dat ordin unui subaltern să le verifice, discret, dar sînt foarte sceptic în ceea ce privește rezultatul acestei selecții, deoarece asta cere să verificăm ce au făcut toți acești posesori de telefoane sîmbătă seara...

— Într-adevăr asta nu-i o treabă ușoară, deoarece presupune foarte multă discreție, pentru a nu-l alarma înainte de vreme pe cel căutat. De aceea cred că este mai bine ca, deocamdată, să lăsăm agenda deoparte. Despre Mareș ai aflat ceva ? întrebă Gherasim.

După ce aruncă o privire plină de satisfacție spre cei prezenți, Ciocîrdel spuse :

— Cred că la Mareș se află cheia acestei afaceri ! Mareș era foarte bine cunoscut la „Parcul privighetorilor", deoarece venea acolo cel puțin o dată pe săptămînă.

Era însoțit întotdeauna de cîte o prietenă și rareori putea fi văzut de două ori cu aceeași femeie. În ziua crimei n-a fost însă la restaurant.

— Te-ai interesat și la restaurantul Băneasa ? întrebă Gherasim.

— Da, răspunse Ciocîrdel, și acolo era cunoscut drept un „cuceritor", dar nu fusese văzut în ziua crimei.

— Despre viața lui de familie ce ai aflat ?

Locuiește singur într-o garsonieră situată în blocurile noi din Nițu Ion, iar familia lui stă în Brăila. Cu ajutorul cheilor găsite asupra sa i-am vizitat garsoniera, unde, în afară de clasica dezordine ce domnește în camera unui burlac, am găsit un teanc de fotografii, din care am ales pe cele care aveau dedicații datate mai recent.

Și, scoțîndu-și portvizitul, alese fotografiile cîtorva femei și le puse pe biroul lui Gherasim.

— Ținînd seama de vîrstă, este mai justificat să le vadă întîi Apostolescu, hotărî Gherasim.

Acesta, fără a pune prea mult la inimă ironia șefului, le luă și, după ce aruncă o privire asupra lor, spuse admirativ :

— Se pricepe la frumos !

Le întoarse apoi pe rînd și cînd termină de citit dedicațiile, i le înmînă colonelului Gherasim, spunînd :

— Rezultă că toate l-au iubit „nespus de mult", și continuă gînditor : dacă n-ar fi fost amestecată și familia Iordache în această treabă, am putea socoti că este vorba de o crimă pasională.

După ce aruncă și Gherasim o privire asupra lor, spuse :

— Și totuși această pistă nu trebuie abandonată.

— Nici n-am părăsit-o, spuse Ciocîrdel. Am discutat cu portăreasa blocului în care a locuit Mareș și am înțeles că acesta primea frecvent musafiri, mai cu seamă vizitatoare. Uneori de cîte două și chiar trei ori pe zi. S-a întîmplat să se iveaască și discuții între vizitatoare, în timp ce Mareș căuta să le tempereze pe beligerante, fără a părtini pe vreuna dintre ele.

După o scurtă pauză Ciocîrdel continuă :

— La sfîrșitul discuției pe care am avut-o cu portăreasa, i-am arătat fotografiile luate din locuința lui Mareș și am rugat-o să-mi precizeze care dintre vizitatoare venea mai des pe la el. Alegerea ei s-a oprit asupra acesteia — și Ciocîrdel indică una dintre fotografii.

În timp ce Apostolescu o luă și începu s-o examineze mai cu atenție, Ciocîrdel reluă :

— Aceasta venea de aproximativ un an, cel puțin o dată pe săptămînă, iar în ultimul timp aproape zilnic. Celelalte mai puțin, în ultimele două luni.

— Deci una a început, așa cum se întîmplă adesea, să le înlăture pe celelalte, spuse Apostolescu și, arătînd dedicația de pe fotografia pe care o ținea în mînă, continuă :

— Întrucît dedicația este semnată „Puica", nume care se încadrează în inițialele P.N. de pe batista găsită în mașina lui Mareș, cred că va trebui s-o dibuim și să stăm de vorbă cu ea...

— De acord, spuse Gherasim, după ce privi și el fotografia.

— Ce ne poți spune în legătură cu familia Iordache ?

— Fiindcă ieri a fost duminică, reluă Protopopescu, miliției regionale i-a fost destul de greu să investigheze mediul în care au lucrat cei doi soți. Totuși, din datele ob-

ținute de la familiile victimelor, a rezultat că s-au căsătorit din dragoste în urmă cu cîteva luni. Iordache a fost trimis în delegație de către întreprinderea unde lucra, iar nevasta lui, pentru a-l însoți, s-a învoit de la serviciu pentru două zile, adică pînă marți. Mama lui Iordache a declarat că fiul și nora ei au plecat cu mașina din Oradea sîmbătă dimineața la ora șase și că de atunci nu i-a mai văzut. Am cerut miliției regionale să continue ancheta, mai cu seamă printre colegii celor doi soți, și aștept și alte amănunte legate de viața și de preocupările celor două victime, își încheie expunerea Ciocîrdel.

— În concluzie, soții aveau întîlnire cu cineva la ora șase seara lîngă poligon. Acest „cineva" trebuie găsit, spuse Gherasim.

— Și dacă acest „cineva" a fost chiar Mareș ? întrebă Apostolescu.

— S-ar putea să ai dreptate, dar este totuși puțin probabil ca Mareș să fie în același timp și criminal și victimă.

— Să nu uităm că, după toate aparențele, Mareș a avut o însoțitoare, care putea foarte bine să împuște pe cei trei, spuse Apostolescu. Urmă o scurtă pauză, după care continuă : desigur, tovarășe colonel, asta nu exclude însă posibilitatea ca, în afara însoțitoarei lui Mareș, să mai existe și alte persoane implicate în această afacere. De aceea propun ca, paralel cu cercetările pe care le va face Ciocîrdel, pentru descoperirea însoțitoarei lui Mareș, eu să investighez pe cei care s-au aflat în jurul orei șase seara în preajma locului unde au fost săvîrșite crimele.

— N-o să fie prea ușor. Nu uita că în vremea asta sînt foarte puțini vizitatori în pădurea Băneasa. Cel mult cîțiva automobiliști plecați în escapade galante și care, după toate probabilitățile, preferă să-și păstreze anonimatul, se arătă sceptic Ciocîrdel.

— Tocmai pe asta și contez. Într-o afluență mare de oameni este mai ușor să te strecori nevăzut, decît într-un loc unde apariția unui vizitator este neașteptată și, ca atare, poate să atragă mai ușor atenția...

— Îți doresc succes în depistarea unor martori care să ne poată furniza informații suplimentare, spuse Gherasim. Și vă rog să mă anunțați de îndată ce aflați ceva nou.

După ce ieşiră din cabinetul colonelului Gherasim şi făcură cîţiva paşi pe culoarul IGM-ului, Ciocîrdel îl luă de braţ pe Apostolescu şi îi spuse plin de siguranţă :

— Ai să-ţi pierzi timpul, Nicule ! Unul din primele lucruri de care m-am ocupat cînd am început ancheta, a fost şi acela de a depista pe cei care se aflau prin apropiere, cînd oamenii au fost ucişi. Ei bine ! N-am găsit pe nimeni capabil să-mi confirme cel puţin că a auzit împuşcăturile.

— Pe unde i-ai căutat ?

— Am început de la staţia de benzină de la podul Băneasa, în speranţa că Mareş sau chiar criminalul au făcut plinul de benzină acolo. Vînzătorul mi-a declarat că ieri n-a făcut nici o alimentare după ora 17,00 deoarece instalaţia de acţionare a pompei se stricase şi că el a plecat la bază pentru a cere repararea acesteia. Ce am aflat de la cele două restaurante ai auzit, cînd am prezentat tovarăşului colonel raportul. Te întreb, atunci, unde mai ai de gînd să cauţi, cînd pe o rază de 1 000 de metri nu există nici o locuinţă ?

— Pe sectorist l-ai interogat ?

— Bineînţeles ! În momentul în care s-a făptuit crima, cerceta într-o comună învecinată o spargere la cooperativa de consum. Aşa încît îţi dai seama că nu mi-a putut spune nimic.

— La îngrijitorii Grădinii zoologice şi la guarzii silvici, te-ai interesat ?

— Cei de la Grădina zoologică n-au aflat de cele întîmplate decît după ce au venit maşinile noastre. Iar faptul că n-au auzit împuşcăturile se datoreşte, probabil, pe deoparte zgomotului redus pe care-l produce o armă de calibru mic, iar pe de altă parte vegetaţiei, care a acţionat ca amortizor de zgomot. Sînt doi guarzi silvici. Fiecare lucrează cîte o zi. L-am interogat pe cel care a fost de serviciu, dar n-am putut scoate nimic de la el. După nasul său roşu, am presupus că este un obişnuit al bufetului din comuna apropiată. De altfel, cînd l-am întrebat unde a fost sîmbătă în jurul orei şase seara, mi-a răspuns că fusese plecat prin comună cu unele treburi.

— Ai stat de vorbă şi cu al doilea guard ?

— Ce rost mai avea, dacă n-a fost de serviciu ?

— S-ar părea că asasinul a știut să-și aleagă bine locul. Deci singura mea șansă a mai rămas guardul silvic neinterogat. Apropo, știi unde locuiește ? întrebă Apostolescu.

— Nu, dar ia-l cu tine pe sectorist și o să-l găsești ușor.

— Să știi, Pavele, că precizările tale au avut asupra mea un dublu efect, spuse Apostolescu, zîmbind cu un aer gînditor, în primul rînd m-ai scutit de multă alergătură, iar în al doilea, din păcate, m-ai cam „dezumflat".

— Nu trebuie să te descurajezi, stai de vorbă și cu celălalt guard silvic și poate că, între timp, mai găsim vreun martor „neînregistrat", spuse Ciocîrdel, strîngînd prietenește mîna colegului său.

Cap. V
Femeia din mașină

În timp ce mașina lui Ciocîrdel se îndrepta spre institutul în care lucrase Mareș, gîndurile-i gravitau în jurul misiunii pe care o avea de îndeplinit. Întrebările la care căuta un răspuns nu urmăreau o logică anume ; îi rețineau o clipă atenția, pentru a dispare tot atît de spontan după cum apăruseră : „Tripla crimă să fie oare opera unei femei ?" „Dar dacă femeia pe care încerc s-o depistez acum a coborît din mașină cu mult înainte de crimă ?" „În definitiv de ce n-ar fi uitat batista pe banchetă cu o oră sau două înainte de a se fi comis crima ? Ce dovadă există că o femeie l-a însoțit pe Mareș, sîmbătă după amiază, în jurul orei șase seara ?"...

Spre norocul lui Ciocîrdel, mașina ajunsese la destinație, fapt care puse stavilă unor întrebări la care nu putea răspunde încă. După cîteva minute se afla în biroul șefului Serviciului personal al institutului unde lucrase Mareș. După ce-și declină calitatea și-l puse în temă cu cele întîmplate în pădurea Băneasa, îi ceru să-i povestească tot ce știa despre Mareș.

Scuzîndu-se pentru un moment, șeful personalului intră într-un birou alăturat, de unde se întoarse cu un dosar pe care se vedea scris cu tuș negru : Mareș I. George.

Se așeză tacticos la biroul lui și, după ce-și împreună amîndouă mîinile pe dosarul închis, începu să-l caracterizeze pe Mareș :

— A terminat Institutul de Petrol și Gaze în 1956, cînd a fost repartizat la institutul nostru, unde a lucrat fără întrerupere. Își iubea meseria și a continuat să studieze, anul trecut terminînd cursurile postuniversitare.

În cadrul institutului nostru s-a bucurat în aceeași măsură de aprecierea șefilor și a colegilor.

Șeful personalului ridică o clipă ochii, care pînă atunci se concentraseră asupra mîinilor sale, și văzînd un gest de nerăbdare din partea interlocutorului său se hotărî să-și scurteze referința tip pe care o începuse :

— În două cuvinte pe tărîm profesional era apreciat, însă...

— Acest „însă“ mă interesează, îl întrerupse Ciocîrdel. Vă rog să-mi spuneți ce știți despre viața lui personală ?

— Tocmai asta voiam să fac acum, spuse șeful personalului, oarecum nemulțumit de graba ofițerului de miliție. Am primit cîteva reclamații din partea unor femei cu care avusese relații intime și care-l acuzau că le-a făcut promisiuni de căsătorie fără a-și ține angajamentul. L-am chemat pe Mareș la mine și, după ce am discutat cu el, am ajuns la concluzia că reclamantele, tentate de poziția sa, urmăreau doar să se căpătuiască, mergînd pînă la șantaj. Le-am poftit deci pe „pretendente“ la mine și le-am explicat că astfel de situații nu sînt de competența institutului, dar, dacă se consideră prejudiciate și au dovezi, se pot adresa unui tribunal. Din cîte știu, nici una n-a ajuns să intenteze acțiune la tribunal.

— Cîte reclamații de acest fel au fost și cînd au apărut ?

— Au fost cinci, cu o cadență de aproximativ una pe an ; în ultimii doi ani n-am mai primit însă astfel de sesizări.

— Înseamnă oare că Mareș se liniștise.

— Ei, cunoașteți proverbul „lupul păru-și schimbă, dar...“ Și, schițînd un gest complice din umeri, continuă :

în institut au circulat adesea zvonuri privind unele legături cu colegele sale, dintre care majoritatea măritate. Vă dați seama că astfel de situații pot declanșa cîteodată pasiuni duse la extrem...

— Cunoașteți această femeie ? Lucrează la dumneavoastră în institut ? întrebă Ciocîrdel, după ce întinse interlocutorului său fotografia găsită la Mareș acasă.

— Nu ! răspunse acesta, aruncînd o scurtă privire asupra fotografiei.

Fără să-și arate dezamăgirea, Ciocîrdel i se adresă din nou :

— Dacă spuneți că pretendentele n-au mai apărut, se poate crede că ele au renunțat să-și mai reclame „drepturile". Deci, ar fi mai interesante legăturile pe care le-a avut în institutul dumneavoastră. Au fost multe ?

— Eu am auzit de trei „combinații", dar probabil să fi fost mai multe ! spuse șeful personalului, ridicînd mîinile de pe dosarul pe care-l avea în față.

— Puteți să-mi spuneți numele acestor femei ?

— Regret, dar momentan nu vă pot da această informație. Vă rog să-mi dați un răgaz de cîteva ore, pentru a putea culege datele pe care mi le cereți...

Pentru maiorul Ciocîrdel era clar că nu mai putea obține nimic interesant de la interlocutorul său ; de aceea, cînd îl văzu că deschide din nou dosarul lui Mareș, îl întrerupse :

— Am să vă rog să-mi transmiteți la IGM o listă cu numele celor trei „combinații" pe care spuneți că le-a avut Mareș în institut. Eventual, completată cu cele pe care o să le mai depistați pînă mîine. Pe mine mă puteți găsi aici și, scoțînd din buzunar o carte de vizită, o puse pe birou lîngă dosarul lui Mareș. Apoi, sculîndu-se, continuă : Vă rog să-mi spuneți care au fost cei mai intimi colegi ai lui Mareș ?

— La asta este destul de greu să vă răspund, deoarece era prieten cu toți. Cred însă că cel mai bine ar fi să luați legătura cu colegii lui de la birou : Toma și Jianu. Doriți să-i chem aici ?

— Nu, spuneți-mi doar unde-i pot găsi ? întrebă Ciocîrdel încredințat că o întrevedere în fața șefului personalului n-ar putea favoriza o discuție amicală. Or el tocmai de o asemenea discuție avea nevoie.

— Îi găsiți la etajul III, camera 104 ! Doriți să vă însoțesc ?

— Nu, vă mulțumesc, o să urc singur. Și, cu un salut scurt, părăsi biroul șefului Serviciului personal.

Ieșit pe culoar, renunță să mai ia liftul. Ajuns pe palierul respectiv căută camera cu numărul 104 și bătu la ușă. Fără să mai aștepte invitația, intră.

Se afla într-o încăpere mare cu trei birouri, dintre care unul neocupat. La celelalte se aflau doi bărbați, care erau atît de adînciți în lucru, încît nici nu sesizaseră intrarea lui.

Abia după ce spuse un „vă salut", unul dintre ei, care ținea în mînă o riglă, ridică ochii cu un aer resemnat și-l întrebă.

— Ce doriți ?

— Sînt maiorul de miliție Pavel Ciocîrdel și aș vrea să stau de vorbă cu tovarășii Jianu și Toma.

— Noi sîntem, răspunse contrariat cel de al doilea bărbat, care între timp pusese creionul pe hîrtiile din fața lui. Cu ce vă putem fi de folos ? Luați loc, vă rog. Mă numesc Toma, iar colegul meu este Jianu.

După ce își strînseră mîinile, Ciocîrdel se așeză pe scaunul oferit și începu chestionările :

— La acest birou lucrează Mareș George ?

— Da ! răspunse bărbatul mai scund care se numea Jianu.

— Știți unde este acum ?

— Cei doi schimbară o privire semnificativă, apoi Jianu răspunse stingherit :

— Pe teren !

— Unde anume ?

— Nu... de fapt, continuă șovăind Jianu, n-a venit astăzi la birou...

Toma, care tăcuse pînă atunci, avu deodată o idee revelatoare :

— Sînteți de la Circulație ?

— De ce credeți că aș putea fi de la Circulație ?

— Făceam o legătură între prezența dumneavoastră și absența colegului nostru. Probabil că a avut un accident cu mașina ?

— Nu, tovarăși, sînt de la Miliția judiciară ! și, supraveghindu-le reacția, adăugă :

— Mareș a fost asasinat sîmbătă seara !

— Poftim ? întrebară amîndoi într-un glas. Vă arde de glume, tovarășe maior ?

Ciocîrdel ar fi putut să le răspundă că are preocupări mai serioase decît să-i viziteze pentru a face o glumă sinistră. Dar văzînd sincera lor surpriză și citind în ochii lor speranța că spusele lui sînt numai o glumă, continuă pe un ton mai puțin oficial :

— Îmi pare rău dar, din păcate, v-am spus un adevăr. Mareș a fost împușcat sîmbătă seara, în pădurea Băneasa.

— Bine, dar cine putea să facă una ca asta ? întrebă Toma, uluit.

— Asta vrem și noi să aflăm, de aceea vă rog să-mi spuneți dacă cunoașteți pe cineva interesat în uciderea lui Mareș ?

— Nu ! Cine putea să dorească moartea unui camarad atît de bun ? răspunse Toma.

— Și totuși a fost ucis ! Nu credeți, că vreuna dintre legăturile sale sentimentale ar fi putut făptui această crimă ?

— Nu, nu cred ! Este adevărat că lipsa de logică a femeilor înamorate este un fapt notoriu, dar de aici pînă la crimă... spuse Jianu.

— Obișnuia să vorbească despre aventurile sale galante ? întrebă Ciocîrdel, intrînd în miezul problemei.

— Da, confirmă Toma. Se lăuda, așa cum fac mai toți bărbații. Dar niciodată nu-și nominaliza cuceririle.

— Este și firesc, îl completă Jianu. De obicei avea de a face cu femei căsătorite și orice indiscreție putea să aibă urmări neplăcute.

— Bine, dar, din cîte am înțeles eu, lucrați de mulți ani împreună. Este posibil să nu-l fi auzit pomenind vreun nume, în discuții sau în convorbirile sale telefonice ?

— Ba da, dar nu le-am reținut...

— Stai, Toma, îl întrerupse Jianu. Ai uitat de Puica ?

— Aș, crezi că Puica poate să aibă vreun amestec în afacerea asta ? ridică Toma din umeri.

— Cine este această Puica? întrebă Ciocîrdel, vădit interesat.

— O femeie măritată, cu care se combinase de vreun an de zile. A cunoscut-o mai de mult. La început i-a plăcut și lui, dar știți, dragostea nu-i veșnică, mai ales la Mareș. Cînd a încercat să se desprindă de ea, a trebuit să constate că „nu ține".

— Adică ? îl încurajă Ciocîrdel.

— Îl auzeam de multe ori vorbind cu ea la telefon și argumentîndu-i, cu delegații sau ședințe imaginare, că nu se pot vedea. Iar a doua zi apărea la birou cu o figură acră și ne povestea că este de-a dreptul sufocat. Puica îl aștepta în fiecare zi în ușa apartamentului său, în jurul orei cînd se înapoia de la serviciu. Sau venea mai tîrziu, suna și dacă vedea că nu i se răspunde, se posta pe palier și-l aștepta pînă ieșea afară : o oră, două, trei. Asta mai ales în ultimele luni, afirmă Toma.

— Vreau să precizez, spuse Jianu, că ciuda lui pleca atît de la faptul că se plictisise de „atenția" care i se acorda, cît și de la acela că nu putea să mai aducă pe nimeni la el. Cînd l-am întrebat de ce nu termină cu ea, mi-a răspuns că a încercat de nenumărate ori, dar că se trezește mereu cu ea în fața ușii.

— Bine, dar cum avea atîta timp de pierdut ? întrebă amuzat Ciocîrdel. Dacă am reținut bine este căsătorită ?

— L-am întrebat și eu, continuă Jianu. Mi-a răspuns că ea nu are serviciu și că soțul ei este foarte ocupat.

— Sau poate este ceea ce se numește astăzi o „căsătorie modernă" ? îl completă rîzînd Toma. De altfel, acum cîteva zile, mi-a spus că a găsit o metodă infaibilă de a scăpa de ea.

— Nu v-a spus din ce constă această „metodă "? întrebă curios Ciocîrdel.

— Ba da, reluă Toma, vroia să-i spună că este pe punctul de a se însura. Spera că astfel o s-o convingă să-l lase în pace.

— Altceva puteți să-mi mai spuneți ?

— Cred că ar fi bine să discutați și cu Moldovan. Ambii fiind burlaci ieșeau adesea împreună. Probabil că el ar putea să vă spună mai multe decît noi, îl asigură Toma.

— Unde îl pot găsi pe Moldovan ?

— În biroul de alături, însă acum este pe teren și pînă la ora unu nu se întoarce.

Ciocîrdel se uită la ceas și, pentru a nu pierde două ore așteptînd, le ceru numărul de telefon al lui Moldovan, cu intenția de a-l căuta mai tîrziu. Apoi trecu la ultima formalitate, care de altfel era și mobilul vizitei sale :

— Cunoașteți această femeie ? și le arătă fotografia pe spatele căreia era semnat „Puica".

După o scurtă privire, cei doi bărbați răspunseră afirmativ :

— Ea este ! Am văzut-o de cîteva ori cu el, și Mareș ne-a confirmat că ea este „vestitul" său amor.

— Știți care este numele de familie al acestei doamne ? întrebă Ciocîrdel.

Cei doi colegi ai lui Mareș clătinară din cap, neștiutori.

— Poate aveți idee pe unde locuiește ?

— Parcă l-am auzit pe Mareș spunînd că pe undeva prin parcul Domenii. Însă pe ce stradă anume, nu știu. Dar dacă vreți pot să vă dau telefonul ei, se oferi Jianu.

— Și, întorcîndu-se spre Toma, îi ceru acestuia cheia de la biroul său. După ce o luă, se îndreptă spre biroul care nu era ocupat, deschise un sertar și scoase un notes. Întinzîndu-l lui Ciocîrdel, preciză :

— Ori de cîte ori își uita cheia acasă, o folosea pe a lui Toma.

Ciocîrdel luă notesul și, deschizîndu-l la litera „P", găsi imediat ceea ce căuta. Numele de familie lipsea însă. După un moment de meditare, formă un număr de telefon. Așteptă cîteva clipe, pînă i se răspunse, apoi își spuse numele și ceru să i se dea adresa și numele complet al posesorului numărului de apel pe care-l dictă. Nu trecu nici un minut de așteptare și începu să noteze, în carnetul pe care-l deschisese între timp, noile date.

După ce închise carnetul, strînse mîinile celor doi interlocutori şi, înainte de a pleca îi rugă să-l anunţe pe Moldovan, cînd se înapoiază, să rămînă dacă este posibil în birou, deoarece — în jurul orei unu după-amiază — va reveni să stea de vorbă cu dînsul.

Cap. VI
Puica

Ciocîrdel ajunse repede la adresa pe care o primise cu cîteva minute înainte prin telefon. Ţigara era fumată numai pe jumătate.

Imobilul în faţa căruia oprise maşina era un bloc cochet, cu trei etaje. Intră în holul acestuia, se uită la cutiile de scrisori şi găsi numele căutat, apoi se îndreptă spre lift. Coborî la etajul III.

Pe palierul acestui etaj se vedeau uşile a doua apartamente. Ciocîrdel se îndreptă spre apartamentul 6, unde o carte de vizită indica numele locatarului : „Ing. Niculescu Tudor".

Sună şi aşteptă. De cealaltă parte a uşii nu se auzi nici o mişcare. Mai sună o dată ; acelaşi rezultat.

Apropiindu-şi urechea de uşă, auzi răzbătînd din apartament o melodie de muzică uşoară. Presupunînd că din pricina ei nu se auzea soneria, începu să apese mai insistent pe buton, dar degeaba.

Se întoarse şi se îndreptă spre lift, cu intenţia de a o căuta pe portăreasă, dar în aceeaşi clipă uşa liftului se deschise şi în faţă îi apăru o femeie tînără cu o sacoşă încărcată.

În momentul în care Ciorcîrdel se trase înapoi, pentru a-i face loc să treacă, o recunoscu. Era femeia a cărei fotografie se afla în portvizitul său. Ezită o clipă, apoi o întrebă.

— Dumneavoastră sînteţi cumva doamna Niculescu ?

— Da ! răspunse aceasta cu vioiciune.

— Aș vrea să discut ceva cu dumneavoastră...

— Cu plăcere, poftiți în casă.

Ciocîrdel se oferi s-o ajute și-i luă din mînă sacoșa, gentileție care-i fu răsplătită cu un zîmbet de mulțumire.

— Intrați, vă rog, îl îndemnă femeia, rugîndu-l să ia loc într-un fotoliu de sufragerie și s-o scuze cîteva minute, pînă lasă în bucătărie cele cumpărate.

Așteptarea se prelungi zece minute, timp în care Ciocîrdel putu să admire gustul cu care era mobilată camera.

Cînd doamna Niculescu reveni, Ciocîrdel își dădu seama dintr-o privire de ce fuseseră necesare cele zece minute.

Amfitrioana își schimbase rochia de stradă cu una de casă, căruia îi mai trebuiau pe puțin zece centimetri pentru a-i acoperi genunchii. Dar, spre deosebire de alte femei, pe care le mai văzuse cu „mini-jupe", în cazul de față nu se putea spune că noua modă ar fi dezavantajat-o. Doamna Niculescu avea picioare lungi, frumoase și genunchi rotunzi.

— Vă rog să mă scuzați pentru întîrziere, dar am alergat atîta prin piață, încît a trebuit să mă schimb, spuse gazda zîmbindu-i cu cochetărie.

În timp ce-și trăgea un fotoliu lîngă cel ocupat de Ciocîrdel, acesta avu timp s-o examineze mai bine. Era într-adevăr o femeie frumoasă, cu corp suplu, cu forme rotunjite, cu un păr șaten, cîrlionțat și ochi negri, magnetizanți.

Femeia se așezase picior peste picior, lăsînd astfel să i se vadă și mai bine pulpele.

Ciocîrdel avu un moment senzația că este dominat, apoi revăzu în minte cele trei victime din pădurea Băneasa și calmul profesional îi reveni. Era posibil ca femeia din fața lui să fie implicată în tripla crimă descoperită în pădure...

— Cu ce vă pot fi de folos? Ați venit pentru o referință? Am început să mă obișnuiesc; cînd cineva are nevoie de o referință pentru un locatar din bloc, vine s-o ia de la mine. Probabil că portăreasa îl trimite, pentru că sînt în permanență acasă...

— Trebuie să vă deziluzionez, doamnă. N-am venit pentru referință, ci pentru o discuție intimă cu dumneavoastră. Sînt maiorul Ciocîrdel din Miliția judiciară.

În timp ce spunea ultima frază, privirile lui îi studiau atent reacția. Dar, în afara unei surprize normale, nu putu citi altceva în ochii ei frumoși.

— Ați spus că doriți o discuție intimă cu mine, la ce vă referiți ? întrebă femeia, continuînd să arboreze frumosu-i zîmbet.

— Doamna Niculescu, spuneți-mi cînd l-ați văzut ultima oară — aici Ciocîrdel făcu intenționat o scurtă pauză — pe Mareș ?

La această întrebare toată siguranța și cochetăria femeii se topiră, făcînd loc unei intense surprize.

Șovăi cîteva clipe, apoi spuse cu fața împietrită de teamă :

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți ? Nu cunosc nici un domn Mareș...

— Pentru a nu exista nici o confuzie, să știți că mă refer la inginerul George Mareș, care locuiește în Nițu Ion.

— Regret, dar nu-l cunosc ! răspunse doamna Niculescu plină de siguranță.

— Eu cred, doamnă, că nu ați pornit pe linia cea mai bună. Avem suficiente dovezi că-l cunoașteți și că știți bine unde locuiește, spuse Ciocîrdel accentuînd pe ultimele cuvinte.

— Vă repet că nu știu cine este...

— Recunoașteți această poză ? spuse Ciocîrdel întinzîndu-i o fotografie. De altfel pe verso se află o dedicație scrisă chiar de mîna dumneavoastră. Dacă negați și acest lucru, putem cere expertiza unui grafolog.

La vederea fotografiei, femeia își pierdu aproape toată siguranța pe care o afișase pînă atunci.

— Văd că sînteți bine informat, nu știam că miliția se ocupă și de astfel de lucruri. În definitiv, ce doriți de la mine ?

— Să-mi spuneți cînd l-ați văzut ultima oară pe Mareș !

— Joia trecută, cînd ne-am despărțit pentru totdeauna.

— De ce v-aţi despărţit ? Ce a intervenit ?

— Asta nu vă priveşte pe dumneavoastră, răspunse, îndîrjită, Puica Niculescu. Apoi, brusc, cu un aer îndurerat, cedă : mi-a spus că vrea să se însoare.

— Ţineţi mult la el ? întrebă Ciocîrdel.

— Da, mult, tare mult !

— Ştiţi că a fost ucis ? întrebă Ciocîrdel cu un glas inflexibil.

Puica Niculescu păru că nu înţelege spusele maiorului, apoi chipul ei se făcu alb ca hîrtia.

— Ce spuneţi ? Ce s-a întîmplat cu Georgică ? Vorbiţi odată ! Mîinile ei crispate apucară braţul lui Ciocîrdel şi începură să-l strîngă cu disperare.

Deşi Ciocîrdel nu putea fi de acord cu relaţiile extraconjugale pe care această femeie le avusese cu victima, văzîndu-i durerea sinceră, încercă un sentiment de milă pentru ea şi, cu un glas plin de compasiune, îi spuse :

— Mareş a fost găsit ucis sîmbătă seara, în pădurea Băneasa. Cînd l-aţi văzut ultima oară ?

Puica Niculescu continua să-l privească parcă fără să-l vadă ; apoi, părînd că se luptă cu ea pentru a se stăpîni, spuse :

— Joia trecută am fost la el pentru o discuţie de adio. Asta este tot ce pot să vă spun. Şi ochii ei, înotînd în lacrimi, implorau înţelegere.

— Vru să-i pună mîna pe umăr, pentru a-i arăta că o înţelege şi că este gata s-o ajute, cînd prin minte îi trecu ca un fulger o imagine similară. Cu trei săptămîni în urmă venise la el o femeie, care — printre hohote de plîns — îi povestise că, întorcîndu-se seara de la lucru, şi-a găsit soţul şi copilul ucişi cu lovituri de topor. Ancheta dovedise ulterior că fusese o crimă premeditată, înfăptuită cu sînge rece chiar de reclamantă.

Amintirea acestui caz ajută pe anchetator să-şi continue, imperturbabil, interogatoriul :

— Pe familia Iordache o cunoaşteţi ?

— Nu, n-o cunosc.

— Poate că fotografiile lor o să vă spună mai mult ? şi Ciocîrdel îi arătă o fotografie — pe care o găsise în portvizitul lui Iordache — reprezentînd pe cei doi soţi.

După o scurtă privire, i-o înapoie, afirmînd cu hotărîre :

— Nu i-am văzut niciodată !

— Puteți să-mi spuneți cum v-ați petrecut timpul sîmbătă după-amiază ?

Între timp, Puica Niculescu își revenise din emoția care o copleșise pînă atunci. După o scurtă ezitare, răspunse :

— Sîmbătă după-amiază, de la ora patru și pînă la ora opt, am fost la o prietenă de-a mea.

— Cum se numește această prietenă și unde locuiește ? întrebă Ciocîrdel, scoțîndu-și din buzunar carnețelul.

Își notă datele cerute, se sculă și se îndreptă spre ușă. În momentul în care apăsă pe clanță, își simți mîna acoperită de palma femeii, în timp ce, privindu-l cu teamă, întrebă :

— Credeți că soțul meu va afla ce-a fost între mine și Georgică ?

— Nu pot să vă dau nici un răspuns, ridică din umeri Ciocîrdel. Ca la orice crimă, consecințele sînt greu de prevăzut.

Înainte de a ieși, ofițerul o rugă să rămînă acasă, fiindcă s-ar putea întîmpla să reia discuția cu dînsa.

Cînd vru să apese pe butonul soneriei de la apartamentul pe a cărui carte de vizită sta scris numele : Constantin Călinescu, auzi de cealaltă parte a ușii soneria unui telefon, urmat de un „alo", „da eu sînt". În același moment din stradă răzbătu zgomotul făcut de un tramvai și nu mai prinse decît încheierea : „bine dragă, bine"...

Ciocîrdel apăsă pe butonul soneriei. Aproape imediat ușa se deschise și apăru o femeie frumușică, între 30 și 35 ani, cu părul roșu, care, fără să pară surprinsă de vizită, îl pofti în casă. În timp ce-l invita, printr-un gest al mîinii, să ia loc, îl întrebă cu un aer afectat ce dorește.

Intrînd imediat în subiect, ofițerul își declină calitatea și o întrebă :

— Întrucît întreprind o anchetă judiciară, vă rog să-mi spuneți cum v-ați petrecut timpul sîmbătă după-amiază ?

Foarte calmă, aceasta răspunse :

— Am stat acasă cu o prietenă.

— Cum se numește această prietenă ?

— Puica Niculescu !

— La ce oră a venit și la ce oră a plecat ?

— A venit în jurul orei patru și a plecat pe la ora opt seara.

— Era acasă și soțul dumneavoastră ? întrebă Ciocîrdel privindu-i verigheta de la mînă.

După o vizibilă ezitare, răspunse :

— Nu, soțul meu a fost reținut în oraș și a venit acasă mai tîrziu.

Ciocîrdel sesiză că a pus punctul pe „i" și continuă :

— Ce telefon are soțul dumneavoastră la serviciu ?

— Ce importanță are asta ? De fapt, ce doriți ? V-am spus numai adevărul, răspunse femeia cu un aer indignat.

— Vă rog să vă păstrați calmul, vreau să-l întreb pe soțul dumneavoastră dacă într-adevăr n-a fost acasă sîmbătă după-amiază !

— Dar de ce să-l întrebați pe el, dacă vă spun eu ? În definitiv, nu înțeleg ce doriți de la mine ?

— Vreau să vă atrag atenția că mărturia mincinoasă se pedepsește prin lege, iar în cazul de față, fiind vorba de uciderea unui om, puteți fi considerată complice, spuse pe un ton necruțător Ciocîrdel.

— Despre ce om ucis vorbiți? întrebă femeia cu o voce gîtuită de spaimă ?

— George Mareș a fost ucis sîmbătă, în jurul orei șase seara.

— Nu este posibil ! Să-l fi omorît Puica ? Vă spun tot ce doriți. Eu n-am nici un amestec. Puica a dat un telefon puțin înainte de a suna dumneavoastră și mi-a spus că dacă va veni cineva din partea soțului ei să întrebe unde a fost sîmbătă seara, eu să confirm că a stat cu mine. Am vrut numai s-o ajut, credeți-mă. Eu n-am nici un amestec în această poveste...

— L-ați cunoscut pe Mareș ? o întrerupse Ciocîrdel.

— Da ! Am fost de cîteva ori la el acasă împreună cu Puica.

— Ce fel de om era ?

— Un băiat foarte simpatic, numai că îi cam plăceau fustele.

— V-a făcut și dumneavoastră curte ?

— Nu, cu mine a fost la locul lui.

— Atunci de unde știți că era afemeiat ?

— Mi-a povestit Puica... L-a surprins cu femei la el acasă.

— Ce știți în legătură cu cearta dintre ei ?

— Puica mi-a spus sîmbătă dimineața, cînd am ieșit împreună după cumpărături, că după-amiază urmează să se vadă cu el și că speră să se împace.

— De sîmbătă și pînă cînd v-a dat telefon, pentru a vă anunța venirea mea, n-ați mai văzut-o ?

— Nu.

Ciocîrdel îi arătă apoi fotografia soților Iordache.

— Îi cunoașteți ?

La semnul negativ al acesteia, Ciocîrdel se sculă și se îndreptă spre ușa de ieșire. În momentul în care o deschidea, doamna Călinescu veni după el și-l întrebă cu o voce plină de teamă :

— Credeți că voi fi chemată la tribunal, ca martoră ?

— Depinde de dumneavoastră...

— Ce trebuie să fac ?

— Dacă vă întreabă doamna Niculescu, să-i spuneți că n-a venit nimeni să se intereseze de ea. Sîntem înțeleși ?

— Vă promit că așa voi face.

— Asta vă și sfătuiesc. Sărut mîna. Și intră în lift.

Cînd coborî în holul blocului, văzu un telefon public. După ce se uită la ceas, scoase o monedă din buzunar și, consultîndu-și nelipsitul carnețel, formă un număr.

Auzi mai întîi apelul, apoi o voce care-l întrebă ce dorește.

— Cu tovarășul Moldovan, vă rog.

— La aparat.

— Vorbește maiorul de miliție Ciocîrdel. Colegii dumneavoastră Toma și Jianu v-au vorbit, probabil, despre vizita mea. Dacă sînt acolo în cinci minute, putem sta de vorbă ?

— Bineînțeles, vă aștept, veni răspunsul.

Agăță receptorul și, ieșind în stradă, se sui în mașina care-l aștepta. Spuse șoferului să-l ducă la institutul în care lucrase Mareș.

În următoarele cinci minute, se afla în fața camerei 106 și, fără să mai bată la ușă, intră.

Cînd păși înăuntru, un bărbat îmbrăcat cu mult gust, de statură potrivită și cu o mustață scurtă, „englezească", îi ieși în întîmpinare cu mîna întinsă.

— Nu-mi vine să cred că este adevărat ceea ce mi-au spus colegii mei. Sîmbătă, la ora unu, cînd ne-am despărțit, era atît de bine dispus !

— Credeți că un asasin poate fi influențat în planurile sale de dispoziția victimei ? întrebă Ciocîrdel, așezîndu-se pe un scaun.

— Aveți dreptate, dar nu reușesc să mă obișnuiesc cu ideea că un om atît de voinic ca Mareș nu mai există. Cu ce pot să vă ajut ?

— Din cîte mi s-a spus, erați prieteni. E adevărat ?

La semnul afirmativ făcut de acesta, Ciocîrdel continuă :

— Probabil că, în această calitate, cunoașteți și problemele sale mai intime ? În această ordine de idei, știți pe cineva interesat în uciderea prietenului dumneavoastră ?

— Regret, dar nu cunosc pe nimeni care ar fi putut să-i dorească moartea.

— Îi cunoașteți ? îl întrebă Ciocîrdel, întinzîndu-i fotografia soților Iordache.

— Nu i-am văzut niciodată !

— Aveți cunoștință de unele neînțelegeri pe care Mareș le-ar fi avut cu cineva în ultimul timp ?

— Din cîte am discutat cu el, am înțeles că într-adevăr avea o supărare. Mă refer la o amică de-a lui, anume Puica Niculescu, care — deși căsătorită — era în relații foarte strînse cu el.

— Ați cunoscut-o personal ? îl întrerupse Ciocîrdel.

— Da, mi-a făcut Mareș cunoștință cu ea, cînd i-am întîlnit într-o zi, întîmplător, pe stradă.

— Și, ulterior, ați mai revăzut-o ?

— Da. Am fost o dată împreună, să dansăm la un restaurant ; Mareș cu Puica, iar eu cu o amică a acesteia.

— De unde o cunoșteați pe prietena doamnei Puica?

— Puica mi-a recomandat-o. Mai exact, după ce am cunoscut-o pe Puica, așa cum vă spuneam, întîmplător, Mareș a întrebat-o dacă n-are vreo amică mai drăguță, să-mi facă cunoștință cu ea. La răspunsul ei afirmativ, a rugat-o s-o aducă și astfel, în seara în care am fost cu toții la restaurant, am cunoscut-o...

— Cum se numea doamna pe care v-a recomandat-o? întrebă Ciocîrdel, stăpînit de o vagă bănuială.

Răspunsul pe care-l primi îi confirmă presupunerea: amica pe care i-o recomandase lui Moldovan era una și aceeași persoană cu cea la care-l trimisese Puica cu o oră mai înainte, pentru a-i atesta alibiul.

— Înainte de a vă întrerupe, vă refereați la o supărare pe care ar fi avut-o Mareș cu Puica. Vă rog să vă continuați relatarea.

— Da. Așa cum vă spuneam, își reluă povestirea Moldovan, după escapada noastră comună de la restaurant, mai precis acum cîteva zile, l-am văzut pe Mareș foarte abătut. Cînd l-am întrebat ce-i cu el, mi-a răspuns că nu știe ce să se mai facă cu Puica, că-l înnebunește cu gelozia ei. De fapt — adăugă Moldovan pe un ton confidențial — cred că mai degrabă el era cel care-i făcea scene de gelozie, dar s-a rușinat să-mi spună adevărul.

— Ce v-a făcut să credeți asta? îl întrerupse din nou Ciocîrdel.

— Cînd am fost împreună la restaurant, am surprins-o de mai multe ori cochetînd cu un tip de la altă masă, iar Mareș — care a remarcat și el privirile ce se schimbau peste umărul lui — a invitat-o destul de brutal să schimbe locul cu al său. Așa stînd lucrurile, i-am recomandat să termine cu această poveste, să rupă relațiile cu Puica. Mi-a replicat că a încercat de mai multe ori să scape de ea, dar fără succes. Atunci l-am sfătuit să-i spună că se însoară. Ideea i-a surîs și mi-a promis că o va adopta. Sîmbătă, spre ora prînzului, a venit să-mi spună că a făcut așa cum l-am învățat eu, dar că „nebuna" vrea să-l mai vadă o dată, pentru a-și lua adio de la el într-un mod civilizat. I-am atras atenția că momentul psihologic venise și că numai dacă era

„tare" putea să scape de „pacoste". M-a asigurat că va fi expeditiv.

— Știți cînd și unde anume trebuia s-o întîlnească ?

— La ora cinci, lîngă grădina Icoanei, și de acolo urma să se ducă undeva la șosea, pentru a-i putea argumenta, în liniște, că totul era terminat între ei. Dar cum o nenorocire nu vine niciodată singură, zece minute mai tîrziu a intrat foarte agitat în biroul meu. L-am întrebat ce s-a întîmplat și mi-a spus că a primit un telefon de la soțul ei, care-i atrăgea atenția că, de nu-i lasă nevasta în pace, va regreta.

— Nu l-ați întrebat ce i-a răspuns ?

— Bineînțeles. Mi-a spus că l-a asigurat că nu știe despre ce este vorba și că nu cunoaște nici o Puică Niculescu. Asta este tot ce pot să vă spun, zise Moldovan privindu-și ceasul.

Ciocîrdel se ridică de pe scaun și, în timp ce-i strîngea mîna, mai puse o întrebare :

— Din cîte știți dumneavoastră, Mareș poseda vreo armă de foc ?

— Nu l-am auzit niciodată vorbindu-mi despre asta.

— Bine ! vă mulțumesc și la revedere, încheie Ciocîrdel.

Cînd ajunse în stradă, se uită la ceas și, constatînd că e unu și un sfert, îi spuse șoferului să-l ducă rapid la IGM.

Cap. VII
Investigațiile căpitanului Apostolescu

Preocupat de indicațiile maiorului Ciocîrdel, Apostolescu se sui în mașina miliției și ceru șoferului să-l ducă la secția în perimetrul căreia intra pădurea Băneasa.

Își dădea seama că Ciocîrdel avusese dreptate ; a căuta un martor într-un loc nefrecventat la vremea respectivă, echivala cu găsirea unui ac într-un car cu fîn.

Dar neavînd alte fire conducătoare, cu atît mai mult trebuia să le exploreze cu atenție pe cele care i se prezentau.

În timp ce mașina gonea cu aproape o sută de kilometri pe oră spre Băneasa, Nicu Apostolescu privea fără să vadă automobilele pe care șoferul lui le depășea, lansînd din cînd în cînd un șuierat de sirenă. Pe măsură ce medita asupra elementelor cunoscute în cazul pe care-l ancheta, i se întări convingerea că Mareș fusese omul cu care familia Iordache trebuia să se întîlnească. Faptul că și el a fost ucis ar putea dovedi că singurul lui rol fusese acela de a momi familia Iordache într-un loc unde putea fi ucisă fără risc. Admițînd că Mareș reprezentase momeala folosită de criminal, rezulta că asasinul își însoțise victima pentru a putea acționa. Deci femeia care fusese în mașină cu Mareș, dorind suprimarea familiei Iordache, îi atrage în pădure și-i ucide. Bine, dar de ce îl ucide și pe Mareș ? Probabil că asasina s-a temut că Mareș ar putea s-o șantajeze ulterior și atunci, după uciderea soților Iordache, îl împușcă, pentru a nu mai avea martori la fărădelegea comisă. Pentru moment Apostolescu se declară mulțumit cu concluzia trasă.

Satisfacția lui nu dură însă mult, deoarece imediat își servi, tot el, un contraargument : „Fir-ar al naibii, dar procesul-verbal al medicului legist îl indică ca primă victimă pe Mareș ! Și atunci este greu de presupus că asasinul ucide un martor care n-avea la ce să fie martor !“ Era atît de adîncit în ipotezele sale, încît nici n-ar fi remarcat că a ajuns la destinație, dacă șoferul, văzîndu-i privirea pierdută, nu i-ar fi atras atenția :

— Tovarășe căpitan, am ajuns !

Apostolescu reveni la realitate și cu un „bine, așteaptă-mă !“, coborî din mașină, intrînd în secția de miliție.

Se îndreptă spre ușa pe care scria : „Comandantul secției“ și, fără să mai bată, intră.

Un bărbat blond, îmbrăcat în haine civile, era așezat la birou, iar în fața lui se afla un plutonier de miliție. La intrarea lui Apostolescu, civilul își ridică ochii albaștri către cel care le tulburase discuția, dar cînd îl văzu,

fața i se lumină de plăcere și, sculîndu-se în picioare, îl veni în întîmpinare.

— Nicule, bine-ai venit! Cu ce ocazie pe la mine, „old boy“ [1] ?

— Pardon, eu sînt încă „player“ [2], îi răspunse rîzînd Apostolescu.

— Ei, lasă, nu mai face pe grozavul, să te văd și pe tine dacă la 42 de ani ai să mai fii în stare să joci rugbi ? interveni locotenent-colonelul Cosma, pe un ton care nu reușea să fie maliţios.

După ce-l invită pe Apostolescu să ia loc, îl întrebă :

— Ai venit să-ţi vezi un vechi coechipier sau...

— Am venit pentru „sau“ și profit de ocazie să-l văd și pe vestitul „arrière“ [3] Fredy...

— Hai lasă... mai întîi, spune-mi ce bei ? O cafea sau preferi un „Pepsi“ ?

— Un „Pepsi“ ; am nevoie de „energie și avînt“, răspunse Apostolescu, făcînd aluzie la reclama acestei băuturi.

În acest timp plutonierul care, la intrarea lui Apostolescu, se sculase în picioare, privind uimit cît de expansiv putea fi sobrul lor comandant, se oferi și primi încuviinţarea să aducă de la bufet două sticle.

Cînd plutonierul se înapoie cu băuturile cerute, îi găsi pe amîndoi făcînd haz de unele amintiri comune din viaţa lor sportivă.

După scurta pauză, necesară golirii celor două sticle de „Pepsi“, Apostolescu intră în miezul problemei :

— Cum probabil ai și ghicit, am venit la tine în legătură cu tripla crimă, comisă în perimetrul secţiei tale...

— Cu speranţa că te voi putea ajuta, așa-i ? îl întrerupse comandantul secţiei. Îmi pare rău, dar nu-ţi pot fi de folos, deoarece am fost plecat în concediu și astăzi este prima mea zi de serviciu. De altfel, cînd ai intrat tu, plutonierul Fundeanu, care răspunde de sectorul în care s-a petrecut drama, tocmai terminase relatarea celor întîmplate.

— Și care este părerea ta ?

---

[1] Bătrîne
[2] Jucător
[3] Fundaș la rugby

— Ca să-ți spun sincer, mă bucur că ancheta a fost preluată de IGM. S-ar părea că este o problemă a dracului de încurcată, spuse Cosma. Dacă nu o să reușiți să depistați criminalul printre prietenii victimelor, adio cu descoperirea făptașului. Din ce mi-a raportat Fundeanu reiese că nimeni nu știe nimic ; și atunci de unde să pornești ancheta ? Dacă este opera unui nebun ? A venit, și-a descărcat pistolul la întîmplare în trei oameni și pe-aci ție drumul. Mai prinde-l dacă poți !

— Cred că ești totuși prea sceptic, Fredi. Ceea ce tu nu știi, este că noi avem în prezent unele indicații. Și Apostolescu îi relată cele știute sau presupuse în legătură cu femeia care-l însoțise pe Mareș în mașină.

Cînd termină, Cosma îl întrebă :

— Presupun că nu ai venit la mine pentru a-mi expune bănuielile voastre...

— Într-adevăr, ai dreptate ! Am venit la voi, ca să-l rog pe plutonierul Fundeanu să mă însoțească la brigadierul silvic care n-a fost interogat ieri de Ciocîrdel.

— Vă referiți la Corban ? interveni plutonierul Fundeanu.

— Nu știu cum îl cheamă, spuse Apostolescu, ridicînd din umeri, probabil Corban, dacă spui că acesta este brigadierul cu care nu s-a discutat încă. Stă departe ?

— Nu, cîteva minute cu mașina.

— Ai ceva împotrivă dacă ți-l răpesc puțin pe Fundeanu ?

— Chiar dacă aș avea, ce crezi că sînt prost să mă pun rău cu „forul tutelar“ ? îi răspunse rîzînd locotenent-colonelul Cosma.

— Înainte de a pleca, spuse Apostolescu întinzînd lui Cosma mîna, țin să-ți mulțumesc atît pentru sprijin, cît și pentru tratație. O să-i trimit și pe băieții din comandament să-ți facă din cînd în cînd cîte o vizită.

— Ei bravo, din ăștia-mi ești „bună ziua ți-am dat belea mi-am căpătat ?“. Nu-i nimic, continuă Cosma rîzînd, dacă tu îi trimiți la mine după Pepsi, eu îți trimit la sfîrșit de lună nota de plată. E bine ?

— Am să mai reflectez asupra acestui aspect, spuse Apostolescu făcîndu-i un semn amical de despărțire, și ieși din birou, urmat de Fundeanu.

Urcară în mașină, iar plutonierul Fundeanu indică șoferului drumul pe care trebuiau să-l urmeze. Între timp Apostolescu medita asupra ipotezei emise de Cosma.

„Să fie oare isprava unui nebun ? Nu, nu este posibil. Asta ar însemna că, în afara celor trei victime și a însoțitoarei lui Mareș, ar trebui să mai intre în horă o persoană străină... Admițînd asta și ținînd seama de faptul că, după toate probabilitățile, însoțitoarea lui Mareș ar fi trebuit să asiste la împușcarea celor trei victime, de ce nu s-a prezentat autorităților, pentru a arăta cum s-au petrecut lucrurile ? Ori era de conivență cu „nebunul", ori crima a fost comisă de ea ?" „De altfel, își continuă Apostolescu raționamentul, întîlnirea fixată familiei Iordache dovedește o crimă cu premeditare, ceea ce presupune acțiunea unui om rațional, nu a unui iresponsabil".

În timp ce era frămîntat de aceste supoziții, privirile sale urmăreau, absente, drumul pe care mașina lor îl străbătea prin pădure. Deodată, interesul îi spori și, punînd mîna pe brațul plutonierului Fundeanu, spuse :

— Bine, dar aici este aleea pe care s-a comis crima !

— Într-adevăr, acesta este drumul care duce spre locuința lui Corban.

— Mai este mult pînă acolo ?

— Nu, aproximativ un kilometru.

— Ce fel de om este acest Corban ?

— Un om foarte de treabă și un gospodar desăvîrșit. O să vedeți de altfel ce fermă are.

— Este de mult guard silvic aici ?

— Cînd am venit acum 15 ani în acest sector, l-am găsit aici. Stă în casa părintească, amenajată însă și modernizată de el.

— S-ar părea că sînteți în bune relații ?

— Ce să fac, tovarășe căpitan. În pustietatea asta oamenii sînt atît de rari, încît legarea unei prietenii este o nevoie, mai cu seamă că și pe linie profesională ne-am ajutat adesea cu el. Cunoscînd la perfecție pădurea, ne-a sprijinit de cîteva ori în acțiunea de prindere a unor bandiți care se aciuiseră pe aici, pentru a prăda și violenta trecătorii singuratici.

— Spune-mi, te rog, unde duce acest drum ? întrebă Apostolescu, indicînd ruta pe care înainta mașina lor.

— Este unica alee care străbate pădurea în linie dreaptă și are o lungime de vreo trei kilometri, precizează Fundeanu.

— Iar crima s-a petrecut la circa cinci sute de metri de Parcul Privighetorilor... spuse gînditor, Apostolescu.

— Și la o mie de metri de casa lui Corban, tovarășe căpitan, îl completă Fundeanu. Deci este firesc ca acesta să nu fi auzit nimic. De aceea nici nu s-a discutat cu el ieri ; de altfel, dacă ar fi știut ceva, ne-ar fi anunțat el singur, ca de obicei.

În fața lor, pe partea dreaptă, apăru o gospodărie. La întrebarea lui Apostolescu, Fundeanu confirmă că este casa lui Corban.

Coborînd din mașină, Apostolescu lăsă să-i scape printre dinți un șuier de admirație. Într-adevăr, cel care locuia în această gospodărie era un om vrednic. Se aștepta la o gospodărie țărănească și avea în față o vilă modernă. Pe partea dreaptă a acesteia se afla un teren de aproximativ un hectar, cultivat cu viță de vie, iar pe partea stîngă, după un gard metalic, se vedea o ogradă în care se hîrjoneau cîțiva purcei sub privirile înțelegătoare ale unei vaci de rasă, în timp ce printre zecile de găini se plimbau țanțoși cîțiva cocoși.

Ajunși în fața porții, Fundeanu apăsă pe butonul unei sonerii ; aproape imediat, apăru din spatele vilei o femeie voinică, de vreo patruzeci de ani, care se bucură văzîndu-l pe Fundeanu.

— Cu ce ocazie pe la noi, tovarășe Fundeanu ?

— Sărut mîna, am vrea să discutăm cîteva chestiuni cu soțul dumitale. Este acasă ?

— Da, trebăluiește prin gospodărie. Dar poftiți înăuntru.

În timp ce-l așteptau în hol pe Corban, Apostolescu putu să constate bunul gust cu care era amenajat interiorul locuinței. O mobilă de hol elegantă, covoare plușate, pe un parchet care strălucea de curățenie și un televizor cu ecran mare creau o ambianță plăcută.

Nu trecu mult și ușa se deschise ; apăru un bărbat slăbuț, cu o figură jovială, care la vederea lui Fundeanu părea sincer încîntat. Îi strînse familiar mîna, după care făcu cunoștință și cu căpitanul Apostolescu.

— Probabil că n-ați venit la mine numai într-o vizită de curtoazie, spuse acesta, dar înainte de a trece la problemele care vă interesează, vă rog să-mi dați voie să vă servesc cu ceva. Ce doriți : o cafea sau o vișinată ?

— Nu vreau să vă deranjați...

— Nu este nici un deranj, vă rog să nu mă refuzați.

— Dacă insistați... Cred că o cafea mai amăruie ar fi binevenită, acceptă Apostolescu.

După ce-i aruncă o privire întrebătoare lui Fundeanu și acesta îi confirmă în mod tacit aceeași dorință, se sculă, făcu cîțiva pași pînă la ușă și, după ce o deschise, strigă : „Lizeta, fă te rog trei cafele amărui". Luă apoi din nou loc în fața celor doi musafiri și spuse pe un ton de scuză :

— Știți, primim atît de rar oaspeți, încît, cînd punem mîna pe vreunul, nu ne îndurăm să-l lăsăm să plece atît de repede.

— Văd că aveți o gospodărie foarte frumoasă, tovarășe Corban, spuse, admirativ, Apostolescu. Nu mă așteptam să găsesc o locuință atît de cochetă în mijlocul pădurii.

— Ei, cu puțină muncă nu-i greu să obții așa ceva, spuse cu modestie Corban.

— Nu este vorba numai de muncă, ci și de pricepere, interveni plutonierul Fundeanu. Tovarășul Corban a reușit să-și tragă curent electric de la rețea și, printr-o pompă electrică, să-și asigure apă la discreție...

— Toate ar fi bune, dacă instalația electrică n-ar funcționa cu intermitențe. De exemplu, ieri seară, pe cînd mă bărbieream, s-a întrerupt curentul și a trebuit să-mi continui rasul la lumina unei lumînări. Rezultatul îl vedeți, și cu un gest își indică bărbia, pe care Apostolescu remarcase încă de la prima vedere un leucoplast mare.

— Se întîmplă să tai cîte o fleică din obraz și fără pană de lumină, spuse rîzînd Fundeanu, în timp ce soția lui Corban aducea o tăviță cu trei cești de cafea ; după ce le puse la îndemîna fiecăruia, ieși.

Apostolescu își aprinse o țigară, trase un fum, apoi sorbi o gură de cafea, și începu discuția :

— Tovarășe Corban, probabil că ai auzit de drama care s-a petrecut în pădure ?

— Da, m-a pus la curent colegul meu Popa, astăzi de dimineață. Într-adevăr este o treabă urîtă. Numai un nebun putea să comită cu sînge rece așa o crimă.

— Puteți să-mi spuneți dacă ați auzit sau ați văzut ceva neobișnuit, sîmbătă după-amiază, prin împrejurimi ?

Guardul silvic schiță din umeri un gest care arăta că nu știe ce să răspundă.

— Încercați să vă reamintiți, nu v-a atras nimic atenția sîmbătă după-amiază, în jurul orei șase ? insistă Apostolescu.

Corban făcu din nou un gest de negație, apoi brusc întrebă :

— Cînd spuneți că s-a petrecut crima ?

— În jurul orei șase.

— Atunci să știți că am văzut totuși ceva ! spuse cu un aer de satisfacție Corban. Sîmbătă pe la ora cinci după-amiază am fost și am băut o bere la Parcul Privighetorilor. Cînd am plecat de acolo, am auzit un zgomot de mașină în spatele meu și, întorcînd capul, am văzut un Getax ; se oprise și din el cobora un bărbat...

— Unde se întîmpla asta și pe la ce oră ? întrebă Apostolescu, cu ochii strălucind de interes.

După o scurtă ezitare, Corban răspunse :

— Eu eram aproape de locul unde mi-a explicat Radu că s-a petrecut omorul, iar mașina de care vă vorbeam a oprit în urmă cu vreo două sute de metri, adică după Grădina zoologică...

— Pe la ce oră ? insistă Apostolescu.

— Cred că era cam cinci și jumătate.

— Vă rog să vă reluați istorisirea. Ce s-a întîmplat după ce taximetrul a oprit ?

— Cum vă spuneam, am întors capul și am văzut un bărbat coborînd, asta este tot ce știu, deoarece pe urmă mi-am continuat drumul spre casă.

— L-ați putea recunoaște pe bărbatul care a coborît din mașină ?

— Cred că da... Deși distanța era destul de mare, completă Corban.

— Mai am o ultimă întrebare, spuse Apostolescu, n-ați auzit împușcături în drumul dumneavoastră spre casă ?

— Nu, n-am auzit nimic. Probabil să asasinatul a fost comis după ce am intrat eu în casă.

— Tovarășe Corban, constat cu multă plăcere că tovarășul Fundeanu, colaboratorul meu, a avut dreptate. Într-adevăr, sînteți un om deosebit de prețios și amănuntul cu Getaxul poate să aibă o importanță hotărîtoare în lămurirea acestei afaceri. În cazul în care-l vom găsi pe călătorul taximetrului, o să mai apelăm poate la dumneavoastră, pentru o confruntare cu acesta. Apostolescu se sculă de pe scaun și, urmat de Fundeanu și Corban, se îndreptă spre poartă. Urmă o strîngere de mînă și automobilul miliției porni spre IGM, cu o scurtă oprire la aeroport, pentru coborîrea plutonierului Fundeanu.

Cînd ajunse în dreptul ușii pe care o carte de vizită indica Miliția judiciară și puțin mai jos numele său, căpitanul Apostolescu scoase o cheie din buzunar, descuie ușa și se îndreptă spre telefon, unde formă un număr cu trei cifre.

După o scurtă așteptare, auzi de cealaltă parte a firului o voce care-l întrebă ce dorește.

— Direcția circulației ?

Primind confirmarea, continuă :

— Aici căpitanul Apostolescu de la „judiciar". În legătură cu o crimă, vă rog să-l găsiți pe șoferul de taximetru care a făcut o cursă la pădurea Băneasa, sîmbătă după-amiază, în jurul orei șase și să-l trimiteți la mine.

Urmă o scurtă pauză, în care, probabil, de cealaltă parte a firului, se notau datele cerute. Apoi Apostolescu reluă :

— Rugămintea mea este ca identificarea și aducerea acestui șofer să se facă cu maximum de viteză : dacă este posibil, o mașină de-a dumneavoastră să-l aducă de acasă, în cazul că e liber, iar de lucrează să-l scoată din cursă.

După ce încheie convorbirea, puse receptorul în furcă.

Rămase un moment gînditor, apoi, amintindu-și că nu și-a scos pălăria, o luă și o aruncă pe un scaun, după care începu să se plimbe agitat prin birou. Mașinal scoase din buzunar o țigară și o aprinse. După cîteva fumuri o strivi în scrumieră și ieși pe culoar. Îl chemă pe subofițerul de serviciu și, după ce-l rugă să rămînă puțin în birou și să-și

noteze cine-l caută, se îndreptă spre uşa pe care sta scris : Maior Pavel Ciocîrdel. Apăsă pe clanţă şi văzînd că uşa-i rezistă, se îndreptă cu paşi mari spre secretariatul direcţiei, unde i se confirmă că ofiţerul nu se înapoiase.

— S-a primit vreo comunicare de la miliţia judeţului Bihor ? întrebă Apostolescu.

— Da ! răspunse secretara, şi-i înmînă o notă stenografiată şi un bilețel.

În drum spre biroul său, îşi aruncă ochii pe bileţelul care conţinea o singură frază :

„Tovarăşul Iordache nu s-a prezentat la ministerul pentru care avea delegaţie". Semnat, locotenent Zaharia.

După ce intră în birou şi află de la subofiţer că n-a fost căutat la telefon, Apostolescu începu să citească stenograma primită, iar cînd termină, sublinie două fraze : „Atît chipul din fotografie, cît şi numele lui George Mareş sînt necunoscute pentru prietenii şi rudele familiei Iordache" şi „Tovarăşa Petrescu Liliana, colegă şi prietenă intimă cu Elena Iordache, susţine că victima i-a spus vineri dimineaţă că pleacă cu soţul ei pentru a-şi aranja, printr-o persoană influentă, mutarea cu serviciul şi locuinţa la Bucureşti".

În timp ce recitea ultima frază, sună telefonul. Era secretara colonelului Gherasim, care-l anunţa că Ciocîrdel este în secretariat şi-l aşteaptă, pentru a intra la şef.

Cap. VIII
O discuţie operativă

Cînd cei doi ofiţeri intrară, colonelul Gherasim vorbea la telefon. Văzîndu-i le făcu semn să ia loc, iar după ce isprăvi convorbirea şi închise telefonul, îi întrebă :

— Ei, băieţi, ce ispravă mi-aţi făcut ?

Pe rînd, atît Ciocîrdel cît şi Apostolescu expuseră rezultatele anchetei, iar Gherasim, după ce-i ascultă cu atenţie, începu să sintetizeze concluziile :

1. Familia Iordache a fost atrasă în pădure de un „om influent", care i-a momit cu mutarea în Capitală. Cine o fi acest făcător de minuni ? Mareș ? De ce nu, dacă s-a întîlnit cu el ?

2. Această Puica Niculescu neagă faptul că l-a însoțit pe Mareș sîmbătă după-amiază la locul crimei ? Mai mult, și-a contrafăcut și un alibi. Cu ce scop ? Oare nu pentru a-și ascunde participarea la crimă ?

3. Cine este misteriosul călător care a venit cu un taximetru în pădure ? A avut vreun rol în această treabă ? Dacă nu, de ce n-a anunțat ?

4. Amenințarea pe care a primit-o Mareș de la soțul Puicăi Niculescu a fost oare fără obiect ?

5. După datele pe care le deținem pînă în prezent, se pare că familia Iordache și Mareș nu se cunoșteau.

— Ce părere aveți, sînt destule probleme de clarificat, nu-i așa ? încheie Gherasim.

Într-adevăr, tovarășe colonel, sînt suficiente. Propun să procedăm prin eliminare ; respectiv s-o interogăm pe Puica Niculescu în lumina alibiului contrafăcut, pe care mi l-a prezentat, fu de părere Ciocîrdel.

— Tovarășe colonel, interveni Apostolescu, eu propun să-i amînăm interogarea, pînă stabilim cine a fost călătorul taximetrului și ce a făcut sîmbătă după-amiază soțul Puicăi Niculescu. Eliminînd aceste două necunoscute, vom avea poate mai multe atu-uri la interogatoriul pe care-l vom lua ulterior bănuitei. De altfel, dacă va susține, în continuare, că nu l-a însoțit pe Mareș în ziua în care a fost ucis, cum o să-i dovedim contrariul : printr-o batistă lăsată pe bancheta mașinii, pe care putea s-o uite cu cîteva zile mai înainte ? Apostolescu făcu o scurtă pauză, apoi continuă : Credeți că faptul că ne-a mințit, cînd a afirmat că în timpul crimei a fost cu doamna Călinescu, este și o dovadă că a făptuit crima ?

— Deci părerea ta este că cele două dovezi pe care le avem împotriva ei, batista și alibiul mincinos, sînt prea slabe pentru a o determia să mărturisească adevărul, spuse gînditor Gherasim.

— De fapt, cred că tovarășul căpitan Apostolescu are dreptate. Dacă o interogăm acum, cînd n-avem încă elementele de combatere bine înlănțuite, n-o să obținem ni-

mic altceva decît punerea în gardă a bănuitei. În consecință, mă aliez și eu propunerii colegului meu, spuse hotărît Ciocîrdel.

— De acord ! Dumneata, tovarășe Ciocîrdel, te vei interesa de felul în care și-a petrecut timpul soțul Puicăi Niculescu sîmbătă seara, în jurul orei șase, iar tu, Nicule, caută să afli cine-i călătorul taximetrului pe care l-a văzut guardul silvic cu puțin înainte de săvîrșirea crimei. E clar ?

— E clar ! răspunseră într-un glas cei doi colaboratori...

Cap. IX
Omul din taximetru

— M-a căutat cineva ? întrebă Apostolescu pe subofițerul pe care-l lăsase în biroul său.

— Da, tovarășe căpitan, Circulația și v-au rugat să-i sunați la acest număr.

— Bine îți mulțumesc, acum poți pleca !

Convorbirea telefonică fu scurtă și se încheie cu un victorios :

— Bravo ! Trimiteți-l, vă mulțumesc.

După cîteva minute în biroul lui Apostolescu intră un bărbat tînăr, care-și mototolea nervos între mîini cascheta, pe care se vedea, cusut cu fir argintiu, cuvîntul Getax.

— Ia loc, tovarășe, îl îndemnă Apostolescu. Dumneata ai făcut o cursă cu mașina, sîmbătă după-amiază, la pădurea Băneasa ?

— Da, tovarășe căpitan.

— Povestește-mi tot ce-ți amintești în legătură cu această cursă.

— La ora patru după-amiază staționam în Piața Universității, cînd a venit un bărbat scund, slăbuț, de vreo 45 de ani, care s-a urcat în mașină și mi-a cerut să-l duc în strada Batiștei. M-am mirat că are nevoie de mașină pentru o distanță atît de scurtă, dar asta era

treaba pasagerului, nu a mea. Cînd am ajuns în strada amintită, mi-a cerut să merg mai încet, apoi să opresc pe dreapta. Văzînd că nu coboară, mi-am spus că aşteaptă pe cineva şi, într-adevăr, privea cu atenţie spre un bloc de peste drum.

Mai erau cîteva minute pînă la cinci, iar eu începusem să-mi pierd răbdarea, cînd mi-a cerut să pornesc maşina şi să urmăresc o doamnă, care tocmai ieşise din blocul pe care-l supraveghease. Am urmărit-o pînă la Grădina Icoanei, unde s-a îndreptat spre un automobil Skoda...

— Ai reţinut numărul ? — îl întrerupse Apostolescu.

— Da, avea numărul 1 B 132.

Apostolescu clătină gînditor din cap ; era maşina lui Mareş şi acum i se relata, probabil, momentul întîlnirii dintre acesta şi Puica. Şoferul îşi reluă povestirea :

— După ce doamna, de care vă spuneam, s-a urcat în autoturism, clientul meu mi-a cerut să mă ţin discret după maşina aceea.

Skoda pe care o urmăream s-a îndreptat spre şosea, a trecut pe lîngă Parcul Privighetorilor, pe lîngă Grădina zoologică, apoi a intrat pe o alee paralelă cu cea care străbate pădurea, pînă la Tunari.

Întrucît aleea pe care intrase autoturismul ştiam că este înfundată, l-am întrebat pe pasagerul meu dacă în această situaţie, mai este cazul să înaintăm, şi el mi-a răspuns negativ. Apoi s-a dat jos din maşină şi mi-a spus să mă întorc şi să-l aştept în faţa Parcului Privighetorilor, iar el a rămas acolo.

— Cît era ceasul cînd a coborît din maşină ?

— Aproape cinci şi jumătate.

— Bine, continuă.

— Începusem să mă întreb dacă n-are să mă ţină acolo toată ziua cînd, pe la ora şase fără un sfert, a reapărut şi mi-a cerut să-l duc în strada Batiştei. Cînd am ajuns în faţa blocului din care ieşise mai înainte doamna de care vă povesteam, mi-a cerut să opresc. După ce a plătit cursa, înainte de a porni motorul, l-am mai putut vedea prin oglinda retrovizoare, intrînd în holul imobilului.

— Ai putea să-ţi recunoşti clientul şi pe doamna pe care ai urmărit-o ?

— Pe clientul meu îl pot recunoaște cu siguranță, dar pe doamnă nu cred, tot timpul am văzut-o numai din spate, spuse șoferul ridicînd cu regret din umeri.

— Dar dacă ai vedea-o din spate, ai putea s-o recunoști ?

— Oho, tovarășe căpitan ! răspunse șoferul rîzînd. Așa picioare nu se întîlnesc prea des !

— Bine ! spuse Apostolescu, încercînd să arboreze un aer mai oficial, deși remarca șoferului în legătură cu picioarele doamnei Niculescu îl amuzase. Spune-mi, te rog, cum te numești și unde poți fi găsit. A, dar mai întîi spune-mi dacă ai auzit vreo împușcătură.

— Nu, n-am auzit nici o împușcătură.

După ce șoferul plecă, Apostolescu începu să se întrebe : „Cine putea fi acest pasager misterios ? După circumstanțele în care a fost urmărită Puica Niculescu, îmi vine să cred că necunoscutul din taximetru era soțul ei. Dar, tot atît de bine putea să fie și un complice... Ba nu ! Dacă erau de conivență, ar fi trebuit să cunoască locul și ora de întîlnire cu Mareș, nu s-o urmărească".

Se uită distrat la ceas și, văzînd că este ora prînzului, își zise că n-ar fi rău să-și ofere o masă bună.

Luă un bilețel de pe birou și scrise :

„Dragă Pavelică, eu am plecat la masă, dacă vii înapoi pînă la cinci, dă-mi un telefon acasă. Am ceva interesant !" Semnă, își luă pălăria și, după ce strecură bilețelul sub ușa biroului lui Ciocîrdel, părăsi inspectoratul.

Cap. X
„O persoană influentă"

Apostolescu se afla întins comod într-un fotoliu, cu picioarele pe un scaun și citea amuzat un roman din colecția „Le Masque", în care un polițist se chinuia să descopere un asasin pe care el îl intuise încă din primele pagini, cînd zbîrnîitul telefonului îi curmă firul supozi-

ţiilor. Ciocîrdel îl anunța că este la birou și că-l așteaptă.

Mai erau doar cîteva minute pînă la cinci, cînd Apostolescu intră în biroul lui Ciocîrdel. Se așeză pe un scaun și, după ce-și împinse pălăria pe ceafă cu degetul arătător, îl întrebă :

— Ai reușit să afli ce-a făcut domnul Niculescu în timpul crimei ?

— Pe dracu ! veni răspunsul lui Ciocîrdel. Cînd i-am spus că sînt cîteva persoane implicate într-o afacere penală și că am vrea să știm cum și-a petrecut timpul sîmbătă după-amiază, s-a înfuriat și cît pe ce să mă dea afară. Pe scurt, sîmbătă după-amiază a lucrat la birou și de acolo pe la ora șase a plecat direct acasă. Nu cunoaște pe nici un Mareș și pe nici un Iordache. Deci tot doamna Niculescu ne poate furniza cheia...

— N-ai putea să-l descrii pe acest domn Niculescu ?

Descrierea făcută de Ciocîrdel corespundea întocmai celei făcute de șoferul taximetrului privind pe călătorul misterios.

— Și dacă totuși domnul Niculescu a fost în pădurea Băneasa, în ziua și la ora cînd s-a comis crima, ce ai spune ? îl întrebă zîmbind Apostolescu.

— Că-ți bați joc de mine !

— Dimpotrivă ! și Apostolescu îi povesti tot ce aflase de la șoferul de taximetru.

— Formidabil, exclamă Ciocîrdel. Cei doi soți sînt așadar complici ?

— Nu, complici n-au fost ! Și Apostolescu își expuse punctul de vedere în legătură cu așteptarea și urmărirea Puicăi Niculescu, care excludea de la sine posibilitatea unei înțelegeri prealabile. Mai degrabă aș înclina să cred că Niculescu, urmărindu-și soția din gelozie, a fost martorul involuntar al fărdelegii comise de aceasta. În această situație — în care pe de o parte a avut satisfacția să-și vadă rivalul înlăturat, iar pe de altă parte s-a temut de consecințe — n-ar fi fost justificat să-și păstreze anonimatul chiar față de soția sa ? Deci s-a retras strategic, fără a se lăsa văzut, pentru a nu fi implicat în crimă...

— Dar de ce n-am admite că Puica Niculescu a fost de acord să se despartă definitiv de Mareș și că s-a întors pe jos ? Soțul ei care o pîndea dintr-un boschet, a

lăsat-o să treacă fără a fi văzut, apoi s-a dus la Mareș și l-a împușcat ? întrebă Ciocîrdel.

— Dacă Puica Niculescu pleca înaintea soțului ei, trebuia implicit să treacă pe sub nasul șoferului de taximetru care-l aștepta pe Niculescu. Cum acesta n-a văzut-o, pînă la înapoierea clientului lui, rezultă că ea a părăsit ultima locul crimei. Deci ea l-a ucis pe Mareș.

— Puica Niculescu avea totuși posibilitatea să plece înaintea bărbatului ei, fără să fie văzută de șofer, dacă o lua pe poteca ce ocolește Grădina zoologică prin partea stîngă. Dar lăsînd asta deoparte, tu îmi emiți niște ipoteze destul de interesante în legătură cu uciderea lui Mareș, dar ai uitat complet că și familia Iordache a fost ucisă, în același timp și de către același criminal ?

— Ai pus degetul pe rană, Pavelică. Aceasta este problema pe care eu nu pot s-o pricep ! Dacă uciderea lui Mareș se încadrează în ceea ce numim noi o banală crimă pasională, moartea familiei Iordache mă năucește de-a dreptul. Un lucru rezultă cert din declarația șoferului de taximetru și anume că, începînd cu ora cinci, nici unul dintre cunoscuții noștri (Mareș, Puica sau soțul ei) nu puteau să stabilească o întîlnire prin telefon cu Iordache, deoarece toți se aflau pe stradă...

— Adică afacerea asta mai are un erou ? îl întrerupse Ciocîrdel.

— Exact ! lipsește „omul cu influență", care a atras familia Iordache în pădure.

— Și pe ăsta de unde-l mai scoatem ?

— Asta aș vrea să știu și eu...

— Mai am o chestiune care mă intrigă, mărturisi Ciocîrdel : de ce nici șoferul de taximetru, care se afla aproape de locul crimei, n-a auzit zgomotul împușcăturilor ?

— Asta-i o chestiune neînsemnată, răspunse Apostolescu cu un aer absent ; probabil că a folosit o armă cu amortizor.

Urmă o tăcere prelungită, în care ambii anchetatori încercau, concentrați, să pătrundă dedesubturile crimei.

— Cred că singura soluție este să-i invităm aici pe soții Niculescu. Poate că din interogatoriu vor rezulta

unele date care să ne conducă și la „personajul cu influență". Alt fir de urmat nu văd, spuse Ciocîrdel.

— Ai dreptate, Pavele, îi chemăm chiar acum aici, și îi interogăm pe rînd.

În acel moment se auzi telefonul sunînd. Ciocîrdel ridică receptorul și răspunzînd : „da, este aici" i-l întinse lui Apostolescu. Acesta, după ce ascultă ce i se spunea, încheie convorbirea cu un „te sărut... pe mînuță".

— Ce s-a întîmplat, dragă ? îl întrebă Ciocîrdel văzîndu-l zîmbind.

— Ai să vezi tu acum. Dă-mi receptorul și formează 271.

Ciocîrdel se execută, urmărindu-l cu o privire intrigată.

— Alo ! cu locotenentul Zaharia, vă rog.

— Noroc ! Căpitanul Apostolescu la telefon. M-ai căutat ? Cum ? Formidabil, îți datorez o bere mare. Trimite-l imediat la maiorul Ciocîrdel în birou... da, sînt și eu acolo, și, întinzînd lui Ciocîrdel receptorul, Apostolescu îl rugă :

— Poți să-l închizi.

— Dar ce s-a întîmplat ? îl întrebă din nou Ciocîrdel, contrariat de agitația bruscă a colegului său.

— O să aflăm imediat, îi răspunse misterios Apostolescu.

În acel moment se auzi o bătaie timidă în ușă și, la invitația lui Ciocîrdel, pătrunse în birou un tinerel de vreo 25 de ani, care întrebă emoționat : „cine este, vă rog, tovarășul căpitan Apostolescu ?"

— Eu sînt. Am auzit că vrei să stai de vorbă cu mine, ia loc și spune-mi cum te cheamă, unde locuiești, cu ce te ocupi. Pe măsură ce nota datele cerute, își dădu seama că interlocutorul său se liniștise.

— Deci ești șofer pe taximetru. Și ce vînt te-a adus pe la noi ?

— Tovarășe căpitan, eu am fost plecat astăzi într-o cursă comercială...

— Ce este aia „cursă comercială" ? întrebă Ciocîrdel.

— Știți, noi sîntem angajați cîteodată de către organizațiile comerciale, ca să ducem mărfuri ușoare de la depozite la magazine. Astăzi a fost rîndul meu să plec

într-o astfel de cursă și m-am înapoiat la centrală abia pe la ora trei după-amiază. Atunci am aflat că Circulația caută un taximetru, care a fost sîmbătă după-amiază în pădurea Băneasa. Cum eu am făcut o cursă acolo, m-am prezentat imediat la miliție, însă tovarășii de la circulație au spus că cel care este interesat în această problemă lipsește pentru cîteva minute, și eu vă aștept de aproape două ore.

— Îmi pare rău, tovarășe, că ai așteptat atît de mult, problema pentru care te-au reținut însă colegii mei este deosebit de importantă. Te rog să fii bun să-mi spui tot ce știi în legătură cu această cursă.

— Păi să vedeți. Pe la ora 6 fără un sfert, veneam pe strada Olari dintr-o cursă, cînd un domn mi-a făcut semn să opresc. M-am bucurat cînd l-am văzut că se urcă în mașina mea...

— De ce te-ai bucurat? îl întrerupse Ciocîrdel.

— Pentru că a mai călătorit cu mine și știți... Întotdeauna era atent cînd îmi plătea cursa.

— Continuă, te rog, îl îndemnă Apostolescu.

— Cum vă spuneam, s-a suit în mașină și mi-a cerut să-l duc repede la Grădina zoologică, pentru că este în întîrziere. Am tras cît am putut și pe la ora șase și zece minute eram acolo. A coborît și m-a rugat să-l aștept vreo jumătate de oră, dar după cîteva minute s-a înapoiat foarte agitat și mi-a cerut să-l las în Piața Romană. Asta este tot ce vă pot spune.

— Spuneai că a mai călătorit cu dumneata? Din ce cartiere s-a mai suit în mașină? întrebă Apostolescu.

— De la Mîntuleasa, unde era stația mea de bază. De altfel a mers și cu colegii mei, care de asemenea îl cunosc pentru dărnicia lui...

— Nu l-ai condus niciodată pînă acasă? întrebă Ciocîrdel.

— Nu. Îl luam de la Mîntuleasa și-l lăsam la cîte un restaurant sau teatru.

— Dar colegii dumitale?

— Asta nu mai știu.

— Cîte mașini staționează la Mîntuleasa? întrebă Apostolescu.

— Cu mine mai sînt trei colegi care au baza acolo. În rest sînt din aceia care, neavînd clienți, și vrînd să facă economie de benzină, staționează cu noi.

— Ești de serviciu acuma? întrebă Apostolescu.

— Nu.

— Bine, atunci ai să faci o mică plimbare cu noi, spuse Apostolescu ridicîndu-se și ieșind din biroul lui Ciocîrdel, urmat de acesta și de șofer.

După ce mașina miliției porni către Mîntuleasa, Apostolescu se întoarse spre martorul care-i însoțea, și-i spuse :

— Vreau să explici colegilor dumitale pe cine căutăm, poate că vreunul dintre ei știe totuși unde locuiește?

— De acord cu dumneavoastră. Da' ce-a făcut că-l căutați?

— Nimic deosebit, vrem numai să stăm de vorbă cu el, răspunse evaziv Apostolescu.

Ajunși în stație găsiră doi șoferi de taximetre care citeau „Informația".

Văzîndu-și colegul însoțit de doi bărbați, unul dintre ei îl întrebă în glumă : domnul vrea să facă o cursă cu taximetrul?

— Hai, lăsați gluma. Spuneți-mi, îl știți pe bărbatul ăla grăsuliu cu chelie care ne dă bacșișuri mari ; aveți idee unde locuiește?

Și unul și altul ridicară însă din umeri.

Celor doi anchetatori nu le mai rămînea decît să aștepte ca omul căutat să se folosească din nou de unul dintre cele trei taximetre, iar șoferul în mașina căruia se va urca să-l urmărească discret și să-i anunțe unde locuiește. Tocmai explicau celor trei șoferi ce doresc de la ei, cînd un al treilea taximetru parcă în stație, iar șoferul se apropie și el de micul grup. Pus în temă de ceilalți șoferi, răspunse că într-o zi el l-a dus cu mașina pînă în fața unui bloc din strada Olari.

— În regulă, îi spuse Apostolescu, stai să dau drumul mașinii noastre și mergem cu a dumitale, să ne arăți blocul în care l-ai văzut intrînd.

Observînd că șoferul se codește, Apostolescu îl întrebă de ce nu pornește mașina.

— Nu vă supărați, dar cursa cine o plătește? întrebă șoferul stingherit.

— Miliția, răspunse rîzînd Ciocîrdel. Noi îți vom semna o notă de plată, pe care dumneata o vei preda o dată cu monetarul la Getax, iar casierul știe ce are de făcut...

— Am înțeles, răspunse mulțumit șoferul și mașina porni.

Pînă la destinație făcură cîteva minute. O dată intrați pe strada Olari, șoferul rulă cîțiva zeci de metri apoi opri pe dreapta.

— Acolo l-am lăsat acum vreo trei săptămîni, nu mai știu exact, spuse șoferul arătînd spre un bloc cu trei etaje.

— În regulă, dă te rog acum mașina înapoi, cu vreo zece metri, spuse Ciocîrdel.

După ce șoferul execută manevra cerută, cei doi anchetatori fură de acord că au un post destul de bun pentru a supraveghea intrarea blocului, fără a risca să se expună unor priviri indiscrete.

— În momentul în care-l zărești, ne atragi atenția...

După ce șoferul îi asigură că și-a înțeles misiunea, Apostolescu începu să discute în șoaptă cu colegul său.

— Ascultă, Pavelică, și dacă omul nostru nu vine toată noaptea, ce facem?

— La asta mă gîndeam și eu, Nicule. În tot cazul, acum este aproape șapte, dacă nu apare în două ore, le duci și dai un telefon la comandament și ceri să ne trimită doi oameni, să continue ei supravegherea.

— Dar șoferul o să fie de acord să stea toată noaptea aici de strajă? întrebă Apostolescu.

— Nici nu este nevoie, cînd o să vină cei doi oameni, să-l aducă și pe puștiul care a fost la noi. Pentru asta nu trebuie decît să le dai adresa lui, spuse Ciocîrdel.

— Ascultă, măi Pavelică, și dacă nu o să dea pe aici o săptămînă, noi o să așteptăm mereu?

— În fond ce vrei? Ai o propunere mai bună? întrebă Ciocîrdel.

— Da! Ce-ar fi dacă l-am pune pe șofer să ne facă o descriere amănunțită a călătorului și apoi să investigăm în bloc?

— Ideea nu este rea, dar va trebui să nu facem prea mult zgomot în jurul nostru, pentru că altfel ne zboară pasărea. Și, punînd mîna pe umărul șoferului din fața lor, Ciocîrdel îl rugă să-l descrie cît mai amănunțit pe amatorul de călătorii cu taximetrul.

După o scurtă ezitare, în care se concentră mai bine, șoferul începu :

— Păi, să tot aibă cam un metru șaptezeci înălțime, grăsuț, chel, în vîrstă de aproximativ patruzeci și cinci de ani. Este întotdeauna îmbrăcat elegant ; dealtfel, nu l-am văzut niciodată fără cămașă albă, întotdeauna impecabil călcată.

— Bine, îți mulțumesc, spuse Apostolescu. Apoi, întorcîndu-se către colegul său : „Tu rămîi în mașină, iar eu mă duc să adulmec prin împrejurimi".

Coborî din mașină și se îndreptă spre intrarea blocului din față. Odată pătruns în hol, începu să cerceteze cu o șovăială studiată numele locatarilor de pe cutiile de scrisori. Nu trecu mult și stratagema se dovedi bună. Un bătrînel care cobora scările cu un cățel în lesă, văzîndu-i ezitările, se oferi să-l ajute, întrebîndu-l ce dorește.

— Sînt de la cooperativa „Prestarea" și un domn care locuiește în acest imobil a fost la noi și ne-a cerut să-i facem un deviz pentru niște amenajări în apartamentul pe care-l ocupă, dar i-am uitat numele și nu știu cum să-l mai găsesc, spuse Apostolescu, mimînd pe omul necăjit.

— Nu fiți așa de îngrijorat, eu stau de douăzeci de ani în acest bloc și cunosc pe toată lumea. Puteți să mi-l descrieți puțin ?

— Sigur că da ! Și Apostolescu repetă descrierea făcută de șofer, dar n-apucă să termine, că bătrînelul îl și întrerupse :

— Ajunge ! Este clar că trebuie să fie vorba de domnul Ionescu Mihai de la etajul II. E un ins foarte manierat și liniștit. Stă la noi de vreo trei ani ; mai rar om atît de politicos.

Probabil că bătrînelul s-ar mai fi întins la vorbă, dacă n-ar fi început să tragă de lesă cățelul, pentru a-i aminti că are treburi presante în stradă.

Totuși, înainte de a ieși, mai adăugă :

— Acum o oră am urcat împreună, cred că este acasă...

După ce-i mulțumi, Apostolescu așteptă pînă se îndepărtă binișor de bloc, apoi ieși în stradă și, apropiindu-se de taximetru, îi spuse șoferului să aștepte în continuare, iar lui Ciocîrdel îi făcu semn să-l urmeze.

— Cred că l-am găsit și se pare că este acasă. Hai să-i facem o vizită.

Ajunși la etajul II, Apostolescu văzu pe una dintre cele două uși ale palierului o carte de vizită cu numele celui căutat. Apăsă pe butonul soneriei. Nu trebui să repete gestul, deoarece ușa se deschise aproape imediat, și pe pragul ei apăru personajul descris de șofer, îmbrăcat cu un halat de casă.

În momentul în care îi văzu chipul, Apostolescu avu certitudinea că-l mai întîlnise undeva, dar nu fu nevoit să-și chinuiască prea mult memoria, deoarece Ciocîrdel începu să vorbească :

— O, ce plăcere deosebită, ce mai face bunul nostru amic, domnul Ionescu ?

Domnul Ionescu, care le deschisese ușa foarte radios, la vederea lui Ciocîrdel îngălbeni și, cu un zîmbet mînzesc, îi răspunse :

— Mă bucur că vă văd, domnule comisar, dar nu înțeleg cărui fapt datorez plăcerea de a fi vizitat de dumneavoastră ?

— Lasă, Ionescule, că-ți povestim noi, numai să ne inviți în casă. Și, cu degetul fixat pe cel de al treilea buton al halatului de casă, îl împinse încetișor înăuntru.

Se aflau într-o garsonieră dublă, foarte elegant mobilată. Văzînd trei fotolii în jurul unei măsuțe, Ciocîrdel îl întrebă :

— Ori de cîte ori ai fost la mine te-am poftit să stai jos, sper că ai să-mi întorci politețea ? Și, fără să mai aștepte invitația, se așeză pe unul din fotolii, făcînd și celorlalți doi semn să-l imite. Apoi, adresîndu-se lui Apostolescu, îl întrebă dacă-l cunoaște pe amfitrion ; primind un răspuns negativ, i-l recomandă : Ionescu Mihai, escroc internațional și de mai multe ori clientul meu personal.

Se întoarse către gazda lor, care continua să-l observe cu teamă, și-i spuse cu ironie :

— Îndrăznește, îndrăznește, ia loc !

— Domnule comisar, începu acesta, de fapt ce doriți de la mine ? Mi-am executat ultima pedeapsă și acum sînt un om liber, care își vede de treaba lui. Muncesc cinstit și...

— Cu ce te ocupi acuma, Ionescule ? îl întrerupse Ciocîrdel. De cînd ești inginer ? Parcă așa scrie pe cartea de vizită de afară, nu ?

— Este o carte de vizită veche, știți dumneavoastră de cînd. Dar vă promit că o s-o schimb imediat, și făcu gestul de a se îndrepta spre ușă.

— Lasă că ai să faci asta după ce plecăm noi. Cu ce te ocupi acuma ? repetă întrebarea Ciocîrdel.

— Sînt achizitor la „Aprozar", dar să știți că-mi văd de treabă, m-am învățat minte acum...

— Îmi închipui că se cîștigă destul de bine la voi, pentru a putea ține un astfel de apartament ? spuse cu insinuare Ciocîrdel.

— Nu trebuie să vă gîndiți la nimic rău, domnule comisar, apartamentul ăsta l-am cumpărat încă înainte... cînd mă mai ocupam și cu alte „afaceri". Acum sînt un om cinstit.

— Ascultă, Ionescule, lasă asta acum. Eu și cu colegul meu, domnul căpitan Apostolescu, am vrea să știm ce ai făcut sîmbătă după-amiază ?

— N-am făcut nimic zău. Am stat acasă și am urmărit programul la televizor...

— Ascultă, Ionescule, tu mă cunoști și știi că eu nu mă țin de poezie, răspunde-mi clar ce ai făcut sîmbătă după-amiază ?

— Dar v-am spus...

— Ce ai căutat la pădurea Băneasa ? îl întrerupse Ciocîrdel pe un ton destul de aspru.

— Ce v-a venit cu pădurea Băneasa ? întrebă Ionescu pălind și pierzîndu-și siguranța de pînă atunci.

— Ascultă, Ionescule, n-am timp de pierdut, pot dovedi că ai fost la Băneasa și că ai comis o crimă. Este de preferat să-ți ușurezi situația, mărturisind totul...

— Nu, domnule comisar! Nu, n-am nimic comun cu asasinarea celor trei oameni. Vă rog să credeți! spuse acesta cu fața schimonosită de spaimă.

— De unde știi că erau trei, dacă n-ai fost acolo? Știi care e pedeapsa pentru crimă sau complicitatea la crimă? interveni Apostolescu.

Ionescu își dădu seama că rezistența lui nu putea induce în eroare pe cei doi anchetatori și se hotărî să vorbească:

— L-am întîlnit pe domnul Iordache acum două săptămîni în tren. Eu mergeam la Cluj, dînsul spre Oradea. La vagonul restaurant toate locurile erau ocupate, cu excepția celui din fața mea. Atunci s-a apropiat de mine și mi-a cerut permisiunea să-l ocupe. După ce mi-am dat asentimentul, am început să discutăm și, din vorbă în vorbă, a început să-mi spună că a fost într-o audiență, pentru a-și obține transferul la București. Dar, fără succes. Atunci, știți, n-am putut rezista tentației. I-am spus că sînt director general într-un minister și m-am oferit să-l ajut să obțină un transfer în București, atît pentru el cît și pentru soția lui. Eventual și o locuință într-un bloc nou...

— În schimbul cărei sume? îl întrerupse Ciocîrdel.

— Pentru 30.000 de lei, pe care trebuia să mi-i dea cînd va veni din nou în București. Sîmbătă, pe la ora cinci, cînd mă pregăteam să ies din casă, m-a sunat la telefon să-mi spună că a sosit în Capitală și că se găsește la Parcul Privighetorilor împreună cu soția lui. A insistat să vin și eu pentru a tranșa afacerea noastră. Fiind însă o figură destul de cunoscută la miliție, spuse Ionescu cu semnificație, i-am spus că la funcția mea, nu-mi pot permite să mă afișez într-un restaurant și i-am propus să ne vedem în apropiere de locul unde se afla el. Respectiv în fața poligonului de tir, la ora șase după-amiază. După ce am ajuns cu mașina la Grădina zoologică, i-am spus șoferului să oprească și să mă aștepte, iar eu am făcut restul drumului pe jos. Cînd am intrat pe alee și am văzut cei trei oameni omorîți, primul meu gînd a fost să mă fac nevăzut...

— De ce? îl întrebă Apostolescu.

— Pentru că nu ţineam deloc să fiu amestecat într-o crimă şi m-am îndepărtat de locul respectiv cît am putut de repede...

— Spune-mi, domnule Ionescu, cînd ai venit, n-ai auzit zgomot de împuşcături ? îl întrebă Apostolescu.

— N-am auzit nimic !

— Ai făcut foarte rău, Ionescule, că n-ai venit imediat să ne anunţi. În sfîrşit, să scrii o depoziţie cu tot ce ne-ai declarat nouă şi să mi-o aduci mîine la ora unsprezece la inspectorat. E clar ? spuse Ciocîrdel.

— Da, domnule comisar ! Spuneţi-mi, întrebă Ionescu timorat, în timp ce-i conducea spre ieşire, credeţi că voi fi amestecat în această treabă ?

— Nu pot să-ţi răspund acuma, dar sper pentru tine că nu, zise Ciocîrdel.

După ce remiseră şoferului de taximetru o chitanţă pentru cursă, Apostolescu îşi consultă ceasul şi văzînd că este trecut de ora opt, îi spuse lui Ciocîrdel că ştie în apropiere un restaurant, unde se poate mînca o friptură bună, idee cu care colegul său se declară imediat de acord.

În timp ce stăteau amîndoi la una din mesele restaurantului „Odobeşti", în aşteptarea comenzii făcute, Apostolescu îl întrebă pe Ciocîrdel :

— Eşti sigur că Ionescu ne-a declarat tot ce ştie ? Oare nu este amestecat în această crimă ?

— Cine ? Ionescu şi omor ! Nu, în nici un caz ! Ar fi în stare să vîndă unui bijutier bani de nichel drept monezi de aur, să convingă un orb să cumpere un televizor, sau să cîştige o partidă de pocher, în care ceilalţi trei jucători să fie jnapani... Dar în ceea ce priveşte un omor nu, nu este în stare... De altfel este mult prea deştept pentru a se băga într-o astfel de afacere.

— Atunci lucrurile s-au mai clarificat puţin. Acum cunoaştem persoana influentă, cu care familia Iordache avea întîlnire şi, întrucît considerăm că Ionescu nu este amestecat în asasinat — de altfel şi după spusele şoferului, el a ajuns acolo cu un sfert de oră mai tîrziu, de clipa comiterii crimei — se întăreşte bănuiala noastră împotriva familiei Niculescu. Ori separat, ori împreună,

cei doi membri ai acestei familii par, într-un fel sau altul, implicaţi în această triplă crimă.

Apostolescu făcu o scurtă pauză, dar înainte de a relua firul discuţiei, Ciocîrdel interveni rîzînd :

— Știu ce vrei să spui ! Ne vom lămuri probabil mîine, după ce-i vom interoga pe cei doi soţi Niculescu. Am ghicit ?

— Exact ! Și acum hai să ne mîncăm friptura, hotărî Apostolescu arătînd spre ospătarul care se apropia de masa lor.

Cap. XI
Interogarea soţilor Niculescu

A doua zi cei doi amici se aflau în cabinetul colonelului Gherasim căruia îi expuneau noile date ale cercetărilor pe care le efectuaseră.

După ce ascultă și ultimul raport, prezentat de Apostolescu, colonelul Gherasim luă cuvîntul :

— Deci ca urmare a discuţiei avute cu escrocul Ionescu, se întărește și mai mult bănuiala că această crimă a fost comisă de unul dintre soţii Niculescu, dacă nu chiar de amîndoi... Cred că aveţi dreptate, ambii au fost prezenţi la locul și ora cînd s-a făptuit crima și ambii neagă acest lucru. De ce ar face-o, dacă nu pentru a ne ascunde ceva ? Ei bine, sînt de acord să-i chemaţi astăzi aici și să discutaţi cu ei.

— Tovarășe colonel, și ce facem dacă Niculescu refuză să se prezinte ? După felul impulsiv în care a discutat cu mine ieri, nu m-ar mira s-o facă și pe asta...

— Nu-ţi face probleme. Dacă refuză să vină de bună voie, avem suficiente dovezi pentru a putea obţine de la Procuratură un mandat de arestare preventivă. Acum porniţi la treabă !

— Cu cine începem ? întrebă Ciocîrdel, după ce ieșiră de la colonelul Gherasim.

— Cred că ar trebui s-o chemăm mai întîi pe Puica Niculescu ; relatarea ei ar putea influența direct felul în care-l vom interoga pe soț.

— De acord ! Hai la mine să-i poftim !

Intrară în biroul lui Ciocîrdel. Acesta formă imediat un număr de telefon.

Nu trebui să aștepte prea mult ; de cealaltă parte a firului îi răspunse o voce de femeie. În acest timp Apostolescu, așezat călare pe un scaun, îl urmărea cu bărbia sprijinită în palme.

— Alo ! Doamna Niculescu ? Sărut mîna, la telefon maiorul Ciocîrdel... Da, exact, am fost la dumneavoastră ieri... Tocmai, doamnă, este necesar să veniți astăzi la noi, pentru a mai discuta unele aspecte ale problemei... Nu, îmi pare rău, dar va trebui totuși să amînați coaforul... Da, este absolut necesar... Acum este ora opt și jumătate, așa că aveți suficient timp pentru a ajunge la mine pînă la nouă și jumătate... Nu, o să vă aștepte cineva la intrare și o să vă conducă la mine... sărut mîna !

După ce închise telefonul, se adresă amuzat lui Apostolescu :

— O să ai ocazia să vezi acum o femeie frumușică... dar ce folos, dacă-i atît de ușuratică ! Apoi din nou ridică receptorul și formă un număr :

— Cu tovarășul director Niculescu. Urmă o scurtă pauză, apoi auzi vocea celui pe care-l chemase. După ce-i explică ce dorește și îi spuse că-l așteaptă la ora zece și jumătate, închise telefonul și i se adresă lui Apostolescu :

— Deși a părut surprins, a fost de acord cu invitația mea...

— Cu atît mai bine, eu mă duc la mine în birou, să-mi mai rezolv din problemele pe care le am. Cînd vine Puica Niculescu, anunță-mă.

Adîncit în lucrări, nu și-ar fi dat seama că a trecut o oră dacă nu l-ar fi sunat Ciocîrdel să-i spună că-l așteaptă.

Cînd intră la acesta și o văzu pe fosta prietenă a lui Mareș trebui să admită că atît fotografia, cît și descrierea făcută de colegul său erau palide pe lîngă original. Puica Niculescu era într-adevăr o femeie frumoasă. Puțini bărbați ar fi rezistat tentației de a-i face curte.

Văzînd că Apostolescu o contemplă cam mult, Ciocîrdel se sculă în picioare și făcu prezentările, după care continuă :

— Tovarășul căpitan Apostolescu vrea să mai discute cu dumneavoastră în legătură cu relatarea pe care mi-ați făcut-o ieri dimineață.

— Doamnă Niculescu, își începu Apostolescu interogatoriul, intrînd direct în miezul problemei, ați făcut ieri o depoziție maiorului Ciocîrdel, o mai mențineți ?

— Da, bineînțeles ! răspunse aceasta cu un aer surprins ; corespunde realității...

— Tocmai, vedeți, nu corespunde realității...

— Ce vreți să spuneți cu asta, că am mințit !? se arătă indignată Puica Niculescu.

— Nu, n-am vrut să spun că ați mințit, ci numai că ați omis o parte de adevăr și anume cea mai importantă, replică Apostolescu inflexibil.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți ! Dar vocea femeii părea mai puțin sigură.

— I-ați relatat colegului meu că sîmbătă după-amiază erați la prietena dumneavoastră, doamna Călinescu; dar din verificarea făcută a rezultat că nu este adevărat, întrucît în acea după-amiază a fost ucis un om care făcea parte din anturajul dumneavoastră. Vă rog să-mi spuneți unde ați fost ?

Probabil că Puica Niculescu nu se aștepta ca doamna Călinescu s-o trădeze, de aceea rămase un moment descumpănită. Apoi încercă să-l înfrunte :

— Poate că am fost acasă la un alt bărbat ! În definitiv, cine vă dă dumneavoastră dreptul să interveniți în problemele intime ale unei femei ?

— O rog pe doamna Niculescu, spuse imperturbabil Apostolescu, să ia notă de faptul că nu mă interesează problemele intime ale unei femei decît cînd consider că acestea pot aduce lumină într-o problemă judiciară. În cazul nostru, trei oameni au fost uciși și noi avem toate motivele să credem că dumneavoastră sînteți autoarea...

— Trebuie să vă dovediți spusele, îl întrerupse Puica Niculescu, enervată.

— Doamnă Niculescu, noi avem dovada că dumneavoastră aţi fost cu Mareş în maşină la locul şi ora cînd a fost ucis, schimbă Apostolescu tactica. Ţinînd seama de faptul că negaţi aceasta şi că aţi încercat să induceţi în eroare justiţia, prin prezentarea unui fals alibi, noi considerăm că aveţi motive puternice să ne ascundeţi adevărul şi atunci o să vă reţinem la noi sub inculparea de omucidere, pînă vă veţi hotărî să vorbiţi.

Pe măsură ce asculta, rezistenţa Puicăi Niculescu se frînse şi deodată izbucni în plîns :

— Nu ! Nu este adevărat ! Nu l-am ucis eu ! Puteam eu să omor un om care mi-a fost atît de drag ?

— Atunci vă rog să ne relataţi tot ce s-a întîmplat sîmbătă după-amiază, insistă Apostolescu, fără a se lăsa impresionat de lacrimile acesteia.

— Am să vă spun tot numai să nu afle soţul meu ! Făcu o scurtă pauză, pentru a-şi tampona cu o batistă lacrimile ce se scurgeau din frumoşii ei ochi, şi continuă : dacă aţi şti cît am suferit în ultimele zile ! Mai întîi despărţirea de Georgică şi apoi vestea morţii lui... Dacă nu-l lăsam singur în pădure, acum ar fi fost cu mine...

— Nu vă supăraţi, doamnă Niculescu, eu vă înţeleg durerea, dar insist să-mi povestiţi de la început ce s-a întîmplat sîmbătă ? o întrerupse Apostolescu, nerăbdător să afle cît mai multe amănunte.

— Vă spun totul ! Sîmbătă dimineaţa i-am dat un telefon lui Georgică şi i-am cerut să ne vedem după-amiază. M-a refuzat, spunîndu-mi că este ocupat. Am insistat şi, pînă la urmă, a fost de acord să ne întîlnim lîngă Grădina Icoanei, la ora cinci. Ţinea prea mult la mine, ca să mă poată refuza...

— Iertaţi-mă că vă întrerup, spuse Apostolescu, dar dacă ţineaţi atît de mult unul la altul de ce trebuia să vă despărţiţi ?

Întrebarea lui Apostolescu atinsese probabil un punct sensibil, deoarece femeia plecă ochii şi se îmbujoră :

— Mă acuza că înainte cu cîteva luni, cînd a fost el într-o delegaţie, am cunoscut un bărbat care, de altfel, îi fusese coleg cu mulţi ani în urmă...

— De unde ştia că l-aţi cunoscut ?

— L-a informat un prieten de-al lui, care m-a văzut împreună cu acest domn. L-am convins însă pe George că n-a fost nimic între mine și omul acela, și lucrurile au revenit la normal. Joia trecută însă, pe cînd mergeam după cumpărături, m-am întîlnit întîmplător în oraș cu același domn și, în timp ce stăteam de vorbă, a trecut Georgică pe lîngă noi cu mașina și ne-a văzut. Eu nu l-am zărit, dar cînd am ajuns acasă, destul de tîrziu, fiindcă mai zăbovisem prin magazine, m-a chemat la telefon și mi-a spus că, deși i-am jurat că n-o să mă mai văd cu acel bărbat, astăzi am fost cu el, o dovadă fiind și ora la care m-am înapoiat acasă. Am încercat să-i explic, însă mi-a închis telefonul. Nu l-am mai sunat în seara aceea, voiam să-l las puțin, să se mai liniștească. A doua zi l-am tot sunat, însă n-a vrut să vorbească cu mine și i-a pus pe colegi să-mi spună că este plecat. În sfîrșit, sîmbătă a răspuns el și, așa cum v-am mai spus, am hotărît să ne vedem în acea după-amiază.

— Vă rugăm să ne povestiți ce s-a întîmplat după ce l-ați întîlnit la Grădina Icoanei ?

— Da, așa cum vă spuneam, la ora cinci ne-am întîlnit acolo și am plecat spre șosea. Am trecut pe lîngă Grădina zoologică și a oprit mașina pe o alee liniștită. Tot drumul n-a scos un cuvînt, însă după ce a oprit mașina a început iar să mă chinuiască cu gelozia lui. La un moment dat, m-a acuzat din nou că am fost joi cu bărbatul cu care mă văzuse stînd de vorbă pe stradă. Pînă atunci am plîns și am încercat să-l împac, dar n-am mai rezistat ; pînă la el nimeni nu și-a permis să mă jignească atît de grosolan. Am coborît și, după ce am trîntit ușa mașinii, am luat-o pe o scurtătură din spatele Grădinii zoologice, am ieșit la autobuz și am plecat acasă. Asta-i tot ce s-a întîmplat.

— Cît era ceasul cînd ați plecat din locul acela ?

— Am ajuns acolo pe la cinci și jumătate și nu cred să fi stat mai mult de cincisprezece minute, deci aproximativ pe la șase fără zece m-am suit în autobuzul care tocmai atunci intrase în stație.

— Mareș n-a încercat să vă rețină cînd a văzut că plecați ? întrebă Apostolescu.

— Nu, credea probabil că am să mă întorc singură înapoi, cum s-a mai întîmplat și altă dată.

— De ce ați încercat să ne induceți în eroare cu un alibi fals ? întrebă Apostolescu.

— La început, cînd a venit la mine tovarășul, și cu un semn al capului arătă spre Ciocîrdel, am crezut că este trimis de soțul meu și am negat orice legătură extraconjugală. Ulterior, cînd mi-am dat seama care era adevăratul motiv al vizitei, l-am întrebat pe tovarășul maior dacă voi fi implicată în proces ca martoră. Dînsul mi-a dat un răspuns evaziv și atunci, de teamă să nu afle soțul meu ceva, după plecarea tovarășului maior am sunat-o la telefon pe prietena mea și am rugat-o să susțină că sîmbătă după-amiază am fost împreună...

— Mai am o întrebare : vă amintiți dacă atunci cînd ați venit, sau cînd ați plecat, era cineva prin apropiere ?

La răspunsul negativ al acesteia, Apostolescu o anunță că interogatoriul s-a sfîrșit și că poate pleca, urmînd ca, în cazul în care vor mai avea nevoie de unele precizări, s-o caute din nou prin telefon.

După ce Puica Niculescu se ridică de pe scaun și părăsi biroul, Ciocîrdel se uită la ceas și spuse :

— Este aproape ora zece și jumătate, acum trebuie să sosească și bărbatul ei.

— Oare n-or să se întîlnească ?

— Fii liniștit, am dat dispoziție ca pe el să-l aducă pe scara a doua, tocmai pentru a preîntîmpina o astfel de posibilitate. Dar, spune-mi, ce împresie ți-a făcut ea ? întrebă Ciocîrdel.

— În afară de faptul că este ceea ce de obicei se numește o „poamă bună", cred că în asasinarea lui Mareș și a familiei Iordache n-are nici o vină. De altfel am impresia că nici soțul ei nu este vinovat...

— Ai înnebunit, Nicule ! Atunci cine i-a ucis ? Noi ? exclamă înciudat Ciocîrdel.

Prefăcîndu-se că nu l-a auzit, Apostolescu urmă, imperturbabil :

— Crezi că Niculescu și-a urmărit soția prin tot orașul ca s-o abandoneze pînă la urmă în brațele amantului ? Nu, în nici un caz. El a plecat numai după ce a văzut-o pe ea

părăsindu-l pe Mareș și cum șoferul de taximetru ne-a declarat că Niculescu s-a înapoiat la mașină la șase fără zece minute, rezultă că Puica a plecat înainte de această oră din mașina lui Mareș. Și dacă admitem că uciderea victimelor a avut loc la ora șase, rezultă că nici unul dintre soții Niculescu nu se mai afla acolo în momentul respectiv, deci...

Dar Apostolescu nu-și mai putu termina fraza : în ușă se auzi o ciocănitură.

Un bărbat scund și slăbuț, de vreo patruzeci și cinci de ani intră, urmat de un subofițer de miliție în uniformă. La un semn al lui Ciocîrdel, ultimul se retrase închizînd ușa, iar bărbatul fu prezentat lui Apostolescu drept tovarășul Niculescu.

Dacă Apostolescu ar fi încercat vreodată să-și imagineze o figură caracteristică de șef, obișnuit să fie distant cu subordonații, atunci avea în fața sa prototipul acestuia.

În timp ce Niculescu se așeza pe scaun, cu un zîmbet de mulțumire, care de fapt aducea mai mult a rînjet, Apostolescu făcu, fără să vrea, o paralelă între interlocutorul său și soția acestuia. Evident, Puica Niculescu avea o scuză pentru încercările ei de a găsi în afară ceea ce nu-i oferea căminul.

Cu toată antipatia pe care o resimțea față de omul din fața sa, în momentul în care Apostolescu își începu interogatoriul, singurul lucru care avea importanță pentru el era să stabilească odată adevărul...

Cînd îl întrebă dacă își mai menține depoziția făcută maiorului Ciocîrdel cu o zi înainte, ochii lui Apostolescu priviră pătrunzători în cei spălăciți ai omului din fața sa și avu impresia că citește o șovăială, o teamă...

Răspunsul veni totuși cu o nuanță de impulsivitate :

— Bineînțeles, de ce ar trebui să-mi schimb declarația ? Am lucrat la birou pînă la ora șase, cînd am plecat acasă. Dacă este vorba numai de o confirmare a celor spuse, nu cred că ați procedat bine chemîndu-mă la dumneavoastră, replică cu asprime cel chestionat.

— Tovarășe Niculescu, v-am chemat aici pentru a stabili adevărul și nu pentru a vă cere confirmarea spuselor dumneavoastră de ieri, preciză Apostolescu, ferm.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți ! replică Niculescu, de data aceasta cu o voce mai șovăielnică.

— Știți bine ce vreau să spun : dumneavoastră n-ați fost nici acasă, nici la birou sîmbătă după-amiază, între orele patru și șase. Sînteți aici pentru a ne spune unde ați fost în acest interval de timp. Și, continuă Apostolescu, sînt obligat să vă atrag atenția că, în conformitate cu legile existente, mărturia mincinoasă se pedepsește prin lege...

— Vreau și eu să vă atrag atenția, spuse Niculescu pe un ton vădit enervat, că încercarea dumneavoastră de a mă timora, precum și faptul că m-ați insultat, făcîndu-mă mincinos, nu vor rămîne fără urmări...

— Tovarășe Niculescu, interveni Ciocîrdel, care pînă atunci stătuse în expectativă, nu cred că este cazul să ne amenințați cu „urmări" ; noi nu ne facem decît datoria de a încerca să stabilim un adevăr pe care dumneavoastră îl ascundeți. Dacă nu vă hotărîți să vorbiți, vom cere Procuraturii, pe baza probelor pe care le avem, un mandat de arestare...

— Ce probe aveți ? îi întrerupse Niculescu.

— Că sîmbătă după-amiază, în jurul orei șase, ați fost în pădurea Băneasa. Mai exact, cînd trei oameni au fost asasinați, interveni sec Apostolescu.

— Nu este adevărat ! Cu ce vă dovediți spusele ?

— Este nevoie să vă confruntăm cu șoferul de taximetru care v-a dus pînă acolo ?

La replica lui Apostolescu, toată agresivitatea lui Niculescu se topi ca prin minune. În timp ce privirile lui căutau spre parchet, își scoase o batistă și începu să-și tamponeze fruntea îmbrobonată de sudoare. Apoi, deodată, cu o voce sugrumată :

— Am să vă spun totul. Da, este adevărat, am fost la Băneasa — și evitînd ochii anchetatorului, continuă rușinat — pentru a o urmări pe soția mea...

— Vă rog să ne povestiți tot ce s-a întîmplat sîmbăta trecută, inclusiv motivele pe care le-ați avut pentru a vă urmări soția, spuse Apostolescu.

— Am fost informat de către o cunoştinţă că soţia mea întreţine relaţii cu inginerul Mareş.

— Cînd aţi fost informat ?

— Vineri seara.

— Şi a doua zi i-aţi dat telefon lui Mareş pentru a-l ameninţa, aşa este ? întrebă Ciocîrdel.

— Da ! Am vrut numai să-l sperii, ca să-mi lase soţia în pace...

— Cine este persoana care v-a informat despre această legătură ?

— Nu vă pot spune decît că este o amică intimă.

— Numele ei ? întrebă necruţător Apostolescu.

— Este măritată şi...

— Cum se numeşte ?

— Călinescu !

— Sînteţi de mult în legătură cu această doamnă ?

— De aproape doi ani, răspunse cu jumătate de glas Niculescu.

— Interesant, spuse Ciocîrdel gînditor, de ce i-a trebuit atît de mult, pînă să vorbească despre această „combinaţie“ ?

— Ce vreţi să spuneţi cu asta ? întrebă Niculescu, ridicîndu-şi capul dintre mîini.

— Că doamna Călinescu cunoştea legătura soţiei dumneavoastră de aproape un an, de cînd a început. De ce v-a informat tocmai acum, cînd ea era pe deasupra, şi nu atunci cînd intervenţia dumneavoastră ar fi fost mai oportună ?

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi. Mioara cunoştea această legătură de acum un an ?

— Exact !

— Bine, dar ea mi-a spus că a aflat abia în ziua respectivă. Aha ! exclamă Niculescu, abia acum pricep... În urmă cu trei săptămîni mi-a mărturisit că ţine atît de mult la mine, încît ar fi gata să se despartă de soţul ei pentru a se căsători cu mine. I-am răspuns că, atît timp cît sînt cu Puica, nu se poate pune problema unui mariaj între noi, deoarece n-am nici un motiv să divorţez de ea. Probabil că s-a hotărît să-mi servească un motiv de divorţ. Asta explică de ce era atît de bine informată asupra numărului de

telefon al lui Mareș, precum și asupra zilei cînd acesta trebuia să se întîlnească cu Puica.

— Tovarășe Niculescu, spuse Apostolescu cu o voce înțelegătoare, vă rog să ne povestiți ce s-a întîmplat după ce ați ajuns la pădurea Băneasa. Restul îl cunoaștem.

— Mașina lui Mareș a intrat pe o alee, care, după cum mi-a spus șoferul, se înfundă. Atunci, de teamă ca acesta să nu fie martor la scena ce presupuneam că va urma, i-am cerut să mă aștepte, iar eu am intrat pe jos în alee. În momentul în care mă aflam la vreo cincizeci de metri de mașină, s-a deschis portiera și Puica a coborît. Am auzit-o spunînd : „Ești un măgar !“ și a trîntit ușa mașinii. Am mai avut timp să mă ascund după un copac, și am urmărit-o de departe pînă s-a urcat în autobuz. După care, m-am dus la taximetrul care mă aștepta și am plecat acasă.

— Dar de ce nu voiați să fiți văzut de soția dumneavoastră ? întrebă Ciocîrdel.

— Îmi este destul de greu să vă explic... dar, abia după ce Mioara mi-a spus că soția mea are un amant, mi-am dat seama că nu pot trăi fără Puica. Mă obișnuisem să văd în ea un obiect care îmi aparține și nu puteam rezista la ideea de a o pierde. Cînd a coborît din mașină, am crezut că amenințarea mea a avut un efect asupra lui Mareș și că lucrurile vor reveni la normal... Mi-am spus că dacă Puica mă zărește acolo, voi fi obligat să iau atitudine, ceea ce ar fi însemnat divorțul și eu nu doream s-o pierd. În definitiv, dacă a ajuns în situația să aibă un prieten, n-a fost oare și vina mea că am neglijat-o ? își încheie Niculescu depoziția pe un ton de scuză.

— Asta o știți dumneavoastră mai bine ! spuse Apostolescu puțin ironic. Apoi continuă : Vă rog să-mi spuneți acum de ce ați încercat să ne induceți în eroare ?

— Păi, să vedeți... am vrut să evit amestecul miliției în chestiunile mele personale. De altfel nici acum nu înțeleg de ce dați atîta importanță acestei probleme ?...

— Pentru că inginerul Mareș a fost ucis, pe cînd dumneavoastră și soția vă aflați în pădurea Băneasa ! îl lămuri Apostolescu. În sfîrșit, continuă acesta, fără să mai țină seama de surpriza întipărită pe fața interlocutorului său,

vă rog să-mi spuneți dacă, atîta timp cît vă găseați acolo, ați auzit împușcături ? Sau ați văzut ceva care să vă atragă atenția ?

— Nu, n-am auzit și n-am văzut nimic.

Cap. XII
Cine este criminalul?

La ora 11,30 Ciocîrdel și Apostolescu se aflau în cabinetul colonelului Gherasim, căruia îi raportau rezultatele anchetei.

În încheierea informării, Apostolescu spuse :

— După mine datele acestui caz se prezintă, schematic, astfel :

a) Familia Iordache pleacă de la parcul Privighetorilor la ora cinci și jumătate, să-l întîlnească pe escrocul de Ionescu.

b) Mareș intră pe o alee înfundată — paralelă cu cea pe care se afla familia Iordache — la ora cinci și jumătate, însoțit de Puica Niculescu și supravegheați de soțul acesteia, iar la ora șase fără un sfert rămîne singur.

c) La ora șase și zece minute vine Ionescu și-i găsește împușcați.

Rezultă că într-un interval de 25 de minute (de la plecarea soților Niculescu și pînă la descoperirea făcută de Ionescu), Mareș traversează cei aproximativ zece metri de pădure, care-l despărțeau de aleea pe care aștepta familia Iordache și este împușcat. Mai întîi el, și apoi cei doi membri ai familiei Iordache. Întrebarea cheie, după mine, continuă Apostolescu, este de ce a traversat Mareș pădurea pentru a ieși în întîmpinarea familiei Iordache, de a cărei existență n-avea de unde știi ? După toate probabilitățile, el aștepta ca Puica Niculescu să se răzgîndească și să vină înapoi la mașină. Dar ceva sau cineva l-a făcut să-și părăsească automobilul și să plece în întîmpinarea crimina-

lului. Dacă am ști ce anume a atras atenția lui Mareș și l-a scos din mașină, cred că descoperirea criminalului ar fi mult ușurată.

— Tovarășe colonel, aș vrea să fac o precizare care, așa cel puțin am impresia, merge în întîmpinarea ideii ce-l preocupă pe căpitanul Apostolescu... Făcu o scurtă pauză, pentru a primi încuviințarea colonelului Gherasim și, la semnul de încurajare al acestuia,Ciocîrdel continuă : Duminică dimineața, cînd am deschis această anchetă, am constatat că Mareș a traversat în fugă cei zece metri de pădure care îl despărțeau de cealaltă alee. Am ajuns la această concluzie, atît datorită urmelor de pași imprimate în pămîntul moale dintre copaci și care erau la o distanță de circa un metru una de cealaltă, cît și datorită rămurelelor rupte. De asemenea, obrazul lui prezenta urme ușoare de biciuire cu crenguțe, pe care din cauza grabei n-a mai avut timp să le evite. Adică, își precizează ideea Ciocîrdel, ajung la aceeași concluzie, ca și colegul meu, că ceva l-a făcut pe Mareș să-și părăsească în grabă mașina. Ceva neprevăzut și presant în același timp...

Tot timpul cît cei doi colaboratori își prezentau raportul și concluziile, colonelul Gherasim desena de zor pătrățele pe hîrtia din fața sa. Cine nu-l cunoștea ar fi putut crede că era complet absent la discuție. Pentru colaboratorii săi, însă, jocul cu stiloul era proverbial, deoarece reprezenta momentul de maximă concentrare al șefului lor. De aceea, cînd Ciorcîrdel termină de vorbit, ridică încet capul, și, privind pe Apostolescu, spuse :

— Sînt de acord cu raportul și cu concluziile acestuia, dar cu o excepție : din cei trei oameni interogați în legătură cu acest omor, consider că unul a primit din partea voastră un certificat de bună purtare gratuit.

Ciocîrdel se arătă surprins. Apostolescu schiță un zîmbet ușor ; deși Gherasim îl observă, continuă :

— Sînt de acord că atît Ionescu, cît și tovarășul Niculescu pot fi scoși din cauză, deoarece la ora cînd a avut loc crima, primul era în drum spre Băneasa, iar al doilea ajungea la el acasă, fapt stabilit prin mărturiile celor doi șoferi de taximetre.

În ceea ce privește însă pe Puica Niculescu, aceasta a fost într-adevăr văzută de soțul ei părăsindu-l pe Mareș la șase fără un sfert și luînd autobuzul spre oraș. Dar ce siguranță avem că pe drum nu s-a răzgîndit și a coborît la prima stație ? A luat apoi autobuzul în sens invers și s-a întors înapoi. A intrat pe alcea paralelă cu aceea pe care aștepta Mareș, l-a strigat și, cînd acesta a alergat în întîmpinarea ei, l-a împușcat !

Urmărind efectul spuselor sale asupra lui Apostolescu și, văzîndu-l că este nelămurit, continuă :

— Știu ce vrei să întrebi, Nicule. Ce s-a întîmplat cu familia Iordache ? Ei bine, cînd a intrat Puica Niculescu pe alee, aceștia nu ajunseseră încă acolo. Dar în timp ce-l striga pe Mareș, și l-a împușcat, familia Iordache, atrasă probabil de zgomot, s-a apropiat și a văzut totul. Pentru a nu avea martori la fărădelegea săvîrșită, le-a hărăzit și lor aceeași soartă. În felul acesta totul se explică și avem un mobil plauzibil al asasinatului : crimă pasională. Acum, te rog, Nicule, să-mi spui de ce nu ești de acord cu mine ? întrebă Gherasim.

— Tovarășe colonel, logica dumneavoastră este perfectă și recunosc că am îmbrățișat-o și eu, după ce l-am interogat pe soțul Puicăi Niculescu, deoarece înlătura toate necunoscutele acestui caz. Însă „n-a ținut", deoarece, după plecarea lui Niculescu, am dat un telefon la I.T.B. și am întrebat care este frecvența autobuzelor care fac legătura cu pădurea Băneasa. Mi s-a răspuns că, de obicei, circulă două autobuze, din sfert în sfert de oră. Întrucît însă în ultima săptămînă autobuzele circulau goale, din lipsă de călători, s-a hotărît ca un autobuz să fie retras. Rezultă că Puica Niculescu trebuia să aștepte circa o jumătate de oră, pentru a se întoarce înapoi cu autobuzul din care coborîse, deci sosea după crimă.

— Dacă așa stau lucrurile, m-ai convins, dar... mai există o ipoteză : Puica Niculescu pleacă cu autobuzul, coboară la prima stație și se întoarce repede pe jos : și atunci, în rest, totul se putea petrece după cum am presupus mai înainte, spuse Gherasim, privindu-l întrebător pe Apostolescu.

— Tovarășe colonel, trebuie să vă raportez că am luat în seamă și această ipoteză, dar am abandonat-o, deoarece am ajuns la concluzia că acoperirea cu piciorul a distanței dintre prima stație de autobuz și locul unde a fost comisă crima necesita cel puțin douăzeci de minute. Rezultă că, în cazul cel mai bun, putea să ajungă la locul crimei o dată cu Ionescu.

— Dar, dacă, după ce a coborît la prima stație de autobuz, a folosit auto-stopul, înapoindu-se cu o mașină de ocazie ? Cît timp îi trebuia în această situație ? Și nu numai atît, continuă Gherasim, dar în definitiv ce a făcut această femeie, după ce la ora șase fără un sfert s-a urcat în autobuz ? Poate cineva să-mi răspundă ? și Gherasim îi privi cercetător pe amîndoi. Făcu o scurtă pauză, apoi i se adresă lui Ciocîrdel : pentru că lui Apostolescu, văd că nu-i surîde această ipoteză, am să te rog pe dumneata să faci investigațiile necesare.

— Tovarășe colonel, insistă Apostolescu, eu plec de la ideea că, deși Mareș moare primul, nu el a reprezentat obiectivul asasinului, ci familia Iordache...

— Cine putea să dorească moartea soților Iordache, cînd aceștia sosiseră în București abia cu două ore mai înainte ? îl întrerupse Gherasim.

— Asta nu știu, dar flerul meu îmi spune că în localul unde aceștia au luat masa s-a întîmplat ceva care nouă ne scapă. Poate au fost văzuți de cineva care-i cunoștea și avea motive să-i ucidă ?

Gherasim, care-l urmărise cu interes, îl întrebă :

— Și ce propui ?

După ce își consultă ceasul și văzu că este aproape ora unu, Apostolescu spuse :

— Să-mi acordați 24 de ore, pentru a face investigații între restaurantul unde a luat masa familia Iordache și locul unde a fost ucisă.

— Sînt de acord, veni răspunsul șefului, dar în timp ce tu te vei ocupa de restaurant, tovarășul Ciocîrdel o să verifice ce anume a făcut Puica Niculescu după ce a luat autobuzul.

Cap. XIII
Pe urmele criminalului

Plecînd de la colonelul Gherasim, cei doi colegi intrară în birourile lor, să se îmbrace.

Apostolescu, văzînd că Ciocîrdel nu vine să-l ia, așa cum se înțelesese cu el, se îndreptă către biroul acestuia.

Întîrzierea lui Ciocîrdel se justifică prin prezența lui Ionescu, care-l întîmpină cu un „să trăiți domnule comisar".

— Domnul Ionescu, explică Ciocîrdel, a venit să ne aducă declarația scrisă asupra celor petrecute în pădurea Băneasa...

— Aș vrea să vă întreb, îl întrerupse acesta, dacă urmează să fiu amestecat și eu în această afacere ?...

— Am impresia că te-ai amestecat singur în ea, răspunse rîzînd Apostolescu.

— Bine, dar dumneavoastră știți că nu i-am omorît eu !

— Fii liniștit, nimeni nu te va învinovăți de omucidere, ci doar pentru tentativă de escrocherie...

— Dar din ce reiese asta ? întrebă cu prefăcută mirare Ionescu.

— Din cele ce ne-ai spus ieri rezultă că, în schimbul unei sume de bani, ai promis familiei Iordache atît transferul cît și o locuință în București, nu ?

— Da, este adevărat, asta am spus-o așa, pentru dumneavoastră, dar ce eram prost să scriu și în declarație ? Să mă condamn cu mîna mea ?

— Dar ce-ai scris ? întrebă Apostolescu luînd în mînă declarația și citi cu glas tare : „la ora șase aveam o întîlnire de afaceri cu familia Iordache, în pădurea Băneasa..."

— Ce înseamnă aia „afaceri", mă Mișulică ? interveni Ciocîrdel, cu un aer candid.

— Ei, știți dumneavoastră, domnule comisar...

— Regret, dar va trebui să scrii din nou declarația și să spui exact de ce trebuia să te întîlnești cu familia Iordache, spuse Ciocîrdel ; uite, ai acolo hîrtie și cerneală.

— Domnule comisar, mă nenorociți, abia am scăpat de la „pîrnaie", vreți să mă băgați iar și acum ,așa pe nevinovate ! Puteți să-mi faceți ce vreți, dar eu nu scriu altceva în declarație...

— Nici nu este nevoie, interveni Apostolescu, care se amuza de figura jalnică a escrocului. Toată convorbirea care a avut loc acum, între noi, a fost înregistrată pe bandă de magnetofon. Uite, aici magnetofonul și, băgînd mîna sub etajera pe care acesta stătea, îl porni. Cînd Ionescu se apropie pentru a se convinge, îl văzu, spre spaima lui nedisimulată în funcțiune.

— Mișule, mai iei doi ani pentru tentativă de escrocherie ! spuse Ciocîrdel, care prinsese jocul lui Apostolescu.

Dar Ionescu nu mai avu cînd să se lamenteze, deoarece, brusc inspirat, Apostolescu îi puse o întrebare :

— Domnule Ionescu, cînd ți-a dat telefon Iordache de la „Parcul Privighetorilor" ca să te invite și pe dumneata acolo, s-a referit și la tranșarea „afacerii" discutată în tren ?

— Nu ! De altfel, nici n-aș fi admis discutarea unei astfel de probleme prin telefon. Ce, credeți că mi-am făcut educația într-un schit de călugări ? Dacă era vreun procuror lîngă el și asculta convorbirea, nu mă ardeam ?... Tot ce mi-am permis să-l întreb, prin telefon, continuă după o scurtă pauză Ionescu, a fost dacă mi-a adus timbrele, adică cei 30 000 de lei...

— Și ce ți-a răspuns ? îl întrerupse Apostolescu, care anume pentru această precizare îl întrebase ce s-a discutat prin telefon.

— Că i-a adus, bineînțeles !

— Și dacă noi n-am găsit această sumă asupra soților Iordache, nu înseamnă că i-ai luat dumneata ? întrebă Apostolescu.

— Vai de capul meu ! exclamă speriat Ionescu. Nici nu m-am apropiat de ei. Cum i-am zărit, am și făcut stînga-mprejur și mi-am luat tălpășita... De altfel, vă rog să-l întrebați și pe domnul comisar Ciocîrdel, care mă cunoaște de mulți ani, dacă eu mă țin de jefuirea morților.

Apostolescu medită un moment asupra faptului că, în nici un caz, dacă Ionescu și-ar fi însușit banii lui Iordache, n-ar fi declarat că are cunoștință de existența acestora asupra victimei. Apoi îi puse o nouă întrebare :

— Domnule Ionescu, cînd ai intrat pe aleea unde zăceau împușcați cei trei oameni, n-ai văzut nimic care să-ți atragă atenția ?

Un moment, descumpănit de întrebare, făcu o pauză meditativă ; apoi spuse șovăind :

— În momentul în care am văzut oamenii aceia zăcînd plini de sînge pe alee, cred că mi-a stat mintea în loc de frică, și singurul meu gînd a fost să dispar cît mai repede de acolo. Acum, dacă încerc să revăd amănuntele, cred că înainte de a da cu ochii de cele trei victime, am văzut un bărbat dispărînd în pădure. Dar, vă repet, poate să mi se fi părut, de frică...

— Mă Mișule, spuse Apostolescu cu bucurie în glas, ai merita să înfunzi pușcăria numai pentru că nu ne-ai spus pînă acuma chestiile astea...

— Dar nici nu m-ați întrebat, domnule comisar ! se înveseli Ionescu, văzînd că informațiile sale prezintă interes.

— Ai putea să-l recunoști, dacă l-ai vedea ?

— Nu, domnule comisar ! Cred că abia luasem colțul aleii, adică eram la vreo două sute de metri de el...

— Crezi că el te-a văzut ? veni întrebarea lui Apostolescu.

— Da, cred că el m-a văzut înainte de a-l zări eu ; de aia probabil că a dispărut atît de repede.

— Dacă mergem acolo, ai putea să ne arăți locul pe unde a intrat în pădure ?

— Cred că da !

— Bine, hai să mergem, spuse Apostolescu și ieși, urmat de ceilalți doi.

În drum spre pădurea Băneasa, Ionescu încercă să aducă vorba : „dar cu mine cum rămîne ?“ Apostolescu îi răspunse însă scurt : „vedem noi, o să mai analizăm această problemă.“

De fapt chiar în seara în care luase lui Ionescu interogatoriul, stabilise cu Ciocîrdel să nu-i facă trimiterea în fața instanței judecătorești pentru tentativă de escrocherie, deoarece nu se constituise nimeni parte civilă. Tot ce urmăreau cei doi anchetatori era să-l sperie puțin, în speranța că-l vor mai cuminți.

Mașina intră pe alee și opri la cîțiva metri de locul unde fusese făptuită crima. După ce coborîră din autoturism, Apostolescu îi ceru lui Ionescu să-i indice cam pe unde intrase în pădure bărbatul pe care îl văzuse dispărînd. După ce aruncă o privire în jurul său, Ionescu indică, cu destulă siguranță, locul dintre un boschet și un tei înalt.

Apostolescu îl rugă pe Ionescu să aștepte pe alee, iar el și Ciocîrdel pătrunseră în pădure. Găsiră într-adevăr urme care indicau trecerea unui om.

După aproximativ cincizeci de metri, atenția le fu atrasă de o urmă de încălțăminte bine imprimată în pămînt. Se lăsară amîndoi în genunchi lîngă ea, și, fără s-o atingă, începură examinarea ei.

Cîteva minute mai tîrziu, Ciocîrdel ridică privirea către Apostolescu și-i spuse :

— Mă duc la mașină să iau aparatul de fotografiat.

— Și ruleta centimetrică, strigă după el Apostolescu.

La înapoiere Ciocîrdel făcu cîteva fotografii ale urmei, iar Apostolescu, care între timp o măsurase cu centimetrul, constată :

— Este urma lăsată de un pantof stîng nr. 41, cu talpă de microporos. Spițul prezintă o deformare, probabil datorită aplicării unui petic. Să mergem mai departe.

Continuară să înainteze printre copaci și, după aproximativ o sută de metri, urmele se îndreptau spre drumul asfaltat, de unde nu mai puteau fi urmărite.

Pe cînd se întorceau, la locul unde lăsaseră mașina, Apostolescu i se adresă cu un aer satisfăcut lui Ciocîrdel :

— Ce părere ai ? Dacă asasinatul ar fi fost comis de Puica Niculescu, și tu te-ai transpune în locul ei, ce-ai fi făcut ? Te-ai fi înfundat în pădure sau ai fi încercat să

ajungi cît mai repede la stația de autobuz, pentru a dispare ? Asta fără a lua în considerare faptul că, în mod cert, Puica Niculescu nu poartă pantofi bărbătești.

— Sînt convins că ai dreptate, îi răspunse Ciocîrdel, dar tot va trebui să verific ce a făcut Puica de la ora șase fără un sfert, cînd a plecat cu autobuzul.

— Bine, dar înainte de asta, am să te rog să mă însoțești la restaurantul unde a luat masa familia Iordache.

Ajunși la mașină, se urcară și-i cerură șoferului să oprească la Parcul Privighetorilor. Cînd coborîră din mașină, Ciocîrdel i se adresă cu un aer grav lui Apostolescu :

— Și cu Ionescu ce facem ? Îl trimitem acasă, să-și ia schimburile necesare pentru „pension" ?

— Da, îi răspunse Apostolescu cu același ton, să se ducă acasă să-și ia schimburile și într-o oră să fie cu ele la... „Nufărul", să i le spele.

Ionescu care asistase la această discuție, în care i se hotăra soarta, înghețat de spaimă, exclamă apoi plin de bucurie :

— Să trăiți, domnilor comisari, mă conformez ! Și, făcînd stînga-mprejur, se îndreptă grăbit spre ieșire, de teamă ca cei doi anchetatori să nu se răzgîndească.

Apostolescu avu încă timp să strige după el :

— Dacă mai vii la noi cu vreo „găinărie", să știi că o adunăm și pe cea cu „transferul la București"...

Ionescu îi asigură din mers că n-o să mai fie cazul, dar nici una dintre părți nu excludea posibilitatea unei revederi.

După ce intrară în restaurant și discutară cu personalul localului, ajunseră la concluzia că nu vor putea obține date suplimentare.

În afară de familia Iordache și de guardul silvic Corban, nici unul dintre puținii clienți nu părăsiseră localul între orele cinci și jumătate, șase.

Ieșind din restaurant, cei doi ofițeri de miliție se despărțiră. Ciocîrdel plecă spre stația de autobuz, pe urmele Puicăi Niculescu, iar Apostolescu se înapoie la IGM.

Cap. XIV
Descoperirea banilor dispăruți

Cînd ajunse la IGM, Apostolescu se duse direct spre cabinetul colonelului Gherasim, pentru a-i cere sfatul asupra căilor de adîncire a investigațiilor. Dar nu-l găsi ; era plecat într-o anchetă. Atunci ofițerul intră gînditor în birou și începu să-l măsoare în lung și-n lat. Apoi se decise și își comandă, prin telefon, o cafea neagră.

În ciuda aparentei stări de pasivitate, mintea lui căuta cu înfrigurare cheia enigmei : „Deci mobilul presupus s-a dărîmat ca un castel făcut din cărți de joc ! Crima pasională s-a transformat într-un jaf banditesc calificat. Noua situație, excluzînd necesitatea ca asasinul să fi avut în mod automat legături prealabile cu victimele, complică și mai mult lucrurile".

Nemulțumit de perspectivele pe care le întrevedea, începu să-și revadă notițele luate în cele două zile de anchetă. „Dacă din cercul bănuiților exclud pe soții Niculescu și pe escrocul Ionescu cine mai rămîne ? se întrebă Apostolescu. Ei, asta e bună ! Oare ce hram poartă doamna Călinescu în toată treaba asta ? În fond este o figură destul de interesantă. Deși căsătorită, trăiește de doi ani cu soțul Puicăi Niculescu și asta n-o împiedică să facă cunoștință și cu Moldovan, prietenul lui Mareș. Dacă are o mobilitate atît de mare în „sentimente", iar Mareș la rîndu-i are renumele unui „cuceritor", de ce n-aș admite posibilitatea că între ei să fi existat legături mai strînse decît credeam noi ? Legături, care au dus la necesitatea suprimării lui Mareș, uciderea familiei Iordache putînd fi provocată de apariția neașteptată a acestora. Bine, dar dispariția banilor nu exclude mobilul sentimental pe care-l invoc din nou ? Nu, nu este obligatoriu, deoarece subtilizarea celor 30 000 de lei putea să fie făcută chiar cu scopul de a ne deruta, în stabilirea mobilului real. În concluzie, am să rog pe Ciocîrdel, care a mai discutat cu doamna Călinescu, să stabilească ce a făcut aceasta în ziua și la ora

cînd au fost ucise cele trei victime. Deci se va relua dialogul cu doamna Călinescu. Să vedem cu cine n-am discutat încă suficient?" Cînd ajunse la numele: Gheorghe Popa — guard silvic, îl sublinie. „În definitiv ce știm despre acest cetățean? că-i place să bea și că atunci cînd s-a făptuit crima se afla undeva prin comună. Cam puțin! Probabil că Ciocîrdel s-a lăsat impresionat de nasul lui roșu și s-a lipsit de mărturia acestuia. Nu-i nimic, am să discut cu el". Și, după ce își privi ceasul, care indica orele două după-amiază, se hotărî: „chiar astăzi".

Punîndu-și notițele pe birou, formă un număr de telefon și așteptă pînă i se răspunse.

— Cu tovarășul locotenent-colonel Cosma, vă rog... Alo, Fredi?... Bună, Apostolescu te deranjează... Nu, nu pentru Pepsi! Am nevoie de plutonierul Fundeanu, este în secție?... Perfect, fii te rog amabil și spune-i să rămînă acolo pînă vin să-l iau... Nu, dragă, în cel mult jumătate de oră sînt la voi, și, dacă este posibil, să mă aștepte afară... Îți mulțumesc și la revedere!

Înainte de a părăsi IGM-ul, Apostolescu avu grijă să-i lase maiorului Ciocîrdel cîteva rînduri prin care-i argumenta necesitatea unei discuții cu doamna Călinescu. Nu trecuse nici jumătate de oră de la convorbirea telefonică, și mașina în care se afla Apostolescu opri în fața secției.

— Tovarășul Fundeanu, spuse Apostolescu după ce-și strînseră mîinile, vreau să stau de vorbă cu Gheorghe Popa. Știi unde poate fi găsit?

— La ora asta trebuie să fie la ocolul silvic...

— Perfect, explică, te rog, șoferului cum putem ajunge acolo.

După zece minute se aflau în ocolul silvic, unde aflară că Gheorghe Popa nu se prezentase la serviciu de două zile. Nimeni nu le putu spune de ce lipsea.

În timp ce coborau treptele de piatră ale ocolului silvic, Fundeanu veni cu ideea că ar putea fi bolnav și propuse o vizită la domiciliul acestuia. Apostolescu se declară de acord cu propunerea plutonierului. Se îndreptară spre mașină.

Dar deodată se auziră interpelați de o voce cunoscută:

— Vă salut! Ce mai faceți, tovarășe căpitan?

Apostolescu întoarse surprins capul și-l recunoscu pe Corban.

— Bună ziua, tovarășe ! Îl căutăm pe colegul dumneavoastră, pe Popa, dar n-am avut succes. Iar acum vroiam să mergem la el acasă.

— Dacă nu ne întîlneam, aţi fi consumat benzina degeaba pînă acolo ! spuse rîzînd Corban. Venind spre ocolul silvic, l-am zărit pe Popa intrînd în restaurantul Băneasa..

— E mult de cînd l-aţi văzut ? întrebă Apostolescu.

— Păi, cît am făcut de acolo și pînă aici, adică vreun sfert de oră.

După ce-i mulțumiră și-și luară rămas bun de la Corban. Apostolescu și Fundeanu se suiră în mașină, pornind către restaurantul Băneasa.

În timp ce mașina rula spre locul unde fuseseră informați că-l pot găsi pe Gheorghe Popa, căpitanul Apostolescu se întreba dacă nu-și pierde timpul încercînd să scoată ceva de la acest martor. Din experienţa pe care o cîștigase în anchetele întreprinse pînă atunci — în calitatea sa de detectiv — avea multe rezerve asupra utilității informațiilor furnizate de martori, mai cu seamă dacă acestora le plăcea alcoolul.

— Am ajuns, tovarășe căpitan ! spuse șoferul.

— Tovarășul Fundeanu, spuse Apostolescu după ce coborîră din mașină, cred că ar fi mai bine să faci dumneata oficiul de ghid, deoarece îl cunoști atît pe cetățeanul pe care-l căutăm, cît și localul.

— Cu multă plăcere, tovarășe căpitan ! spuse Fundeanu începînd să urce treptele restaurantului, urmat de Apostolescu.

Negăsindu-l pe Popa în restaurant, coborîră la barul din subsol. Dar nici acolo nu era. Apostolescu tocmai presupunea că au ajuns prea tîrziu și omul căutat o fi plecat, cînd plutonierul Fundeanu îl rugă să aștepte puțin și se îndreptă către un chelner.

După ce schimbă cîteva cuvinte cu chelnerul, reveni lîngă Apostolescu.

— E aici, tovarășe căpitan. Stă la măsuța aceea, spuse Fundeanu, indicînd o masă situată în apropierea barului. Probabil că s-o fi dus la toaletă...

— Bine, să-l așteptăm, spuse Apostolescu. Pînă atunci, hai să bem și noi ceva.

Nu terminară de băut cele două sticle de Pepsi comandate de Apostolescu, și Fundeanu atrase atenția superiorului său asupra unui bărbat robust, îmbrăcat în uniforma guarzilor silvici. Acesta, fără să le acorde atenție, se îndreptă cu pași siguri spre măsuța de lîngă bar.

Apostolescu îl lăsă să se așeze, apoi îi spuse plutonierului :

— Tovarășe Fundeanu, îl cunoști personal pe Popa ?

— Da, tovarășe căpitan !

— Perfect ! Prezintă-mi-l, te rog ! și se îndreptară spre masa unde se așezase Gheorghe Popa.

— Bună ziua, tovarășe Popa ! i se adresă Fundeanu.

Acesta tocmai se pregătea să-și mai toarne un păhărel de coniac. Ridică ochii surprins către cel care-l salutase și, recunoscîndu-l pe Fundeanu, îi spuse cu o bucurie nedisimulată :

— Bună ziua, tovarășe plutonier ! Ai picat la timp, spuse el, arătîndu-i sticla pe care o ținea în mînă. Astăzi aveam de gînd „s-o fac lată" și n-aveam partener. Ia te rog loc și să degustăm împreună această licoare minunată...

— Îmi pare rău, dar trebuie să te refuz. Sînt în interes de serviciu, nu pot să beau. Dă-mi te rog voie să-ți prezint pe tovarășul căpitan Apostolescu de la Miliția judiciară, spuse Fundeanu.

În timp ce-i strîngea mîna, Apostolescu avu impresia că citește în ochii guardului surprindere și teamă.

— Faptul că sînteți în interes de serviciu vă împiedică oare să luați loc la masa mea ? întrebă guardul.

— Nicidecum, spuse zîmbind Apostolescu, dar n-avem timp...

— Bine, dar atunci ce pot face pentru dumneavoastră ? întrebă Popa nemulțumit că fusese refuzat.

— Tovarășe Popa, am venit să discutăm puțin în legătură cu crima care a fost descoperită duminică dimineața în pădurea Băneasa.

— Vă stau la dispoziție ! Dar nu văd ce aș mai putea adăuga la depoziția pe care am făcut-o ieri ?

— Vroiam să vă întreb dacă n-aţi văzut pe cineva sau dacă nu v-a atras atenţia ceva sîmbătă după-amiază ?

— Îmi pare rău că nu vă pot ajuta, dar sîmbătă după-amiază mă aflam în comuna Băneasa.

— Cam la ce distanţă ? întrebă, cu o prefăcută curiozitate, Apostolescu.

— La vreo zece kilometri de locul unde mi-a explicat colegul dumneavoastră, tovarăşul maior Ciocîrdel, că s-a făptuit crima....

— Ia te uită, spuse Apostolescu pe un ton de glumă, în loc să fiţi prin apropiere, ca să vedeţi şi auziţi ce s-a petrecut la locul crimei, dumneavoastră vă aflaţi la zece kilometri depărtare. Dar apropo, unde eraţi, în fond, sîmbătă după-amiază, în jurul orei şase ?

— De fapt, cred că dumneavoastră pot să vă spun — zise Popa adoptînd un ton complice — sîmbătă pe la ora trei m-am dus la bufetul din comună să-mi iau nişte ţigări. Dar acolo m-am întîlnit cu alţi trei prieteni şi ne-am pus pe un chef, care cred că s-a întins pînă pe la ora unsprezece noaptea.

— Bravo ! exclamă cu admiraţie Apostolescu. Şi aţi reuşit să staţi pe scaun, fără să vă mai dezmorţiţi, opt ore ?

— N-am spus că nu m-am mişcat de pe scaun ! După atîta băutură, vă daţi seama că nici n-ar fi fost posibil. Dar problema care mă obliga să părăsesc, din cînd în cînd, localul nu necesita o absenţă mai mare de zece minute.

— Şi coechipierii dumneavoastră de chef au susţinut cu aceeaşi dîrzenie competiţia ?

— Bineînţeles ! Eu nu mă aşez la masă decît cu oameni care ştiu să ţină la băutură...

— Cum se numesc aceşti prieteni ? întrebă Apostolescu.

— Dacă aveţi intenţia să le probaţi şi dumneavoastră posibilităţile, vă dau un sfat, spuse zîmbind Popa, să aveţi solda întreagă la dumneavoastră.

— Bineînţeles ! Dacă se va pune problema unei astfel de competiţii, am să ţin seama de recomandarea pe care mi-aţi făcut-o răspunse pe acelaşi ton de glumă Apostolescu, în timp ce-şi nota numele şi adresele oamenilor.

Deşi discuţia părea amuzantă, Apostolescu îşi dădu

seama că Popa realizase încă de la început intenția lui de a stabili ce făcuse în după-amiaza în care fuseseră ucise cele trei victime. Ceea ce-l intriga era însă nesiguranța pe care o vedea adesea strecurîndu-se în ochii interlocutorului său. De aceea, ceru încă o precizare :

— Tovarășe Popa, era multă lume la bufet cînd ați fost dumneavoastră acolo ?

— Desigur ! Prin tradiție, sîmbăta ne adunăm cu toții acolo ! Aș putea spune că, de fapt, am transformat bufetul într-un fel de club, deoarece toți consumatorii se cunosc bine între ei. De altfel, e și firesc să fie așa, dacă țineți seama de faptul că marea majoritate a celor ce vin acolo sînt localnici.

Răspunsul plin de siguranță, pe care i-l dăduse guardul, îl făcu pe Apostolescu să se gîndească fugitiv la un joc care-i plăcuse mult în copilărie. Cineva ascundea un obiect, iar el trebuia să-l găsească numai după indicația „cald" sau „rece". Ei bine, era pe „rece", dar simțea că trebuie să existe și un „cald". Pentru Apostolescu era evident că întrebările pe care le pusese lui Popa — cu intenția de a verifica ce făcuse acesta în timpul crimei — primiseră un răspuns atît de prompt, pentru că, interlocutorul se așteptase la ele. O dovadă era aceea că, atunci cînd l-a întrebat în treacăt dacă era lume multă în local, guardul și-a dat seama ce urmărește și s-a grăbit să-l asigure, sub o formă mascată, că nu numai comesenii lui pot certifica că el se afla în cîrciumă la ora cînd s-a comis crima, ci încă mulți alții. Apostolescu n-avea nici un dubiu că cel interogat se afla în cîrciumă la ora cînd fusese comisă crima. „Și totuși de ce ține atît de mult să mă convingă că în timpul cînd s-a comis asasinatul se afla într-o cîrciumă situată la zece kilometri de locul crimei ?" se întrebă, intrigat, Apostolescu.

În timp ce medita asupra scopului pe care-l urmărise Popa, Fundeanu, înțelegînd că Apostolescu are nevoie de un răgaz pentru a-și limpezi gîndurile, înjghebă cu guardul o conversație despre un amic comun.

Deodată Apostolescu zări sticla de coniac străin din fața lui Popa. Avu impresia că s-a apropiat de „caldul" pe care-l căuta.

— Tovarășe Popa, cît costă o sticlă de-asta ? întrebă candid Apostolescu ?

— E cam pipărat prețul, răspunse omul stingherit.

Apostolescu își dădu seama că a găsit drumul pe care-l căuta ; teama disimulată a interlocutorului său, care pentru a-i ocoli privirile întoarse capul spre ușă, deși nimic nu justifica acest gest, era un indiciu vrednic de luat în seamă.

— Dar veniturile dumneavoastră vă permit asemenea cheltuieli ? insistă pe aceeași temă Apostolescu.

— Păi, să vedeți... tovarășe căpitan, răspunse Popa, șovăind ; am tot văzut boierii bînd coniac din ăsta și astăzi mi-am pus în gînd să-l gust și eu.

— De ce tocmai astăzi ?

— Pentru că... pentru că, am cîștigat la „Loto" și mi-am putut face gustul, răspunse triumfător Popa.

— Bravo ! Vă felicit ! Barem ați cîștigat o sumă mai mare ?

— Destul de mare, aproape 30 000 de lei...

— Și cînd s-a întîmplat evenimentul ăsta fericit ?

— Acum două săptămîni ! îi răspunse Popa, ferindu-și din nou ochii de privirile sfredelitoare ale lui Apostolescu. Dar banii i-am ridicat abia ieri seară...

— Din ce loc, tovarășe Popa ?

— Cum adică din ce loc ? întrebă încurcat Popa.

— Adică de la ce filială ați ridicat banii cîștigați ? precizează Apostolescu, sigur că a găsit în sfîrșit „caldul" pe care-l căutase pînă atunci.

— Păi, din centru ! Știți, acolo, pe Calea Victoriei, peste drum de poștă !...

— Tovarășe Popa, replică Apostolescu, abandonînd tonul amical pe care-l folosise pînă atunci — s-ar părea că nu sînteți prea sigur pe afirmațiile dumneavoastră și de aceea consider că este necesar să verificăm lista cîștigătorilor de la „Loto". În acest scop, vă rog să mă însoțiți la filiala de unde spuneați că v-ați încasat premiul.

Guardul pălise, iar privirile sale dezorientate dovedeau că intrase în panică.

— Bine, tovarășe căpitan, reuși el să spună, dar, în definitiv, ce aveți cu mine ? Doar v-am spus unde mă aflam, cînd a fost comisă crima ! Dacă vreți, puteți să-mi verificați spusele...

— O să facem și asta, să nu aveți nici o teamă ! Acum am să vă rog să chemați ospătarul și să faceți plata !

Popa scoase un portvizit, plin cu bancnote noi-nouțe, de cîte o sută de lei, și-și plăti consumația.

În drum spre IGM, Apostolescu îl lăsă pe plutonierul Fundeanu la bufetul unde Popa susținea că-și petrecuse sîmbăta, pentru a-i verifica alibiul, iar el și gaurdul continuară drumul în tăcere.

Intrați în biroul lui Apostolescu, acesta îi făcu semn lui Popa să se așeze, apoi începu interogatoriul :

— Acum, vă rog să-mi răspundeți de unde aveți banii ?

— Dar la urma urmei de ce vă interesează pe dumneavoastră de unde am banii ? Atîta timp cît sînt la mine, înseamnă că-mi aparțin, nu ? spuse Popa care, pe drum, se gîndise probabil la o nouă tactică de apărare. Sînt bani economisiți de mine...

— Atunci de ce mi-ați spus că sînt cîștigați la „Loto" ?

— Poate că am glumit !...

— Tovarășe Popa, vă rog să lăsați glumele pentru prietenii dumneavoastră i-o reteză sever Apostolescu. Dați-mi, vă rog, să văd banii pe care-i aveți la dumneavoastră.

După o scurtă examinare, Apostolescu puse teancul de bancnote pe birou. Apoi scoase un carneţel din buzunar și, după ce răsfoi cîteva file, se opri. Luă iar bancnotele în mînă și aruncă din nou o privire asupra lor, lăsînd interlocutorului său înspăimîntat impresia că execută o confruntare. În cele din urmă spuse :

— Domnule Popa, întrucît seria bancnotelor aflate în posesia dumitale este identică cu seria bancnotelor care s-au aflat în posesia uneia dintre victime, mai exact a lui Iordache, te acuz de omucidere multiplă și te declar arestat pentru acest delict !

— Nu e adevărat ! N-am ucis pe nimeni ! Strigă înspăimîntat Popa.

— Atunci cum explici prezența banilor uneia dintre victime la dumneata ?

— N-am nici o legătură cu crima, vă jur !

În acel moment zbîrnîi telefonul. Făcînd semn acuzatului să aștepte, Apostolescu ridică receptorul. Era plutonierul Fundeanu, care-l anunța că, în urma investigațiilor efectuate, a rezultat că scurtele absențe ale lui Popa din

cîrciumă nu i-ar fi putut furniza acestuia timpul material necesar pentru a se deplasa la locul crimei și a se întoarce.

Apostolescu închise gînditor telefonul, apoi reluă interogatoriul :

— Domnule Popa, nu crezi că ar fi mai bine să renunți la tactica „învîrtirii limbii în gură“ și să-mi spui cum au ajuns banii aceștia în posesia dumitale ? Să știi că ți-ai ușura mult situația. În caz contrar, voi fi nevoit să te trimit la arestul preventiv. Deci, este la latitudinea dumitale să alegi ceea ce-ți convine... Ce părere ai ?

— Tovarășe căpitan... vă spun totul... zău că sînt nevinovat !... N-am nici un amestec în crima de care mă acuzați ! bîigui Popa, epuizat.

— Că nu ești vinovat, mi-ai mai spus. Ceea ce vreau de la dumneata este să-mi povestești cum ai intrat în posesia banilor victimei ? ! Te ascult...

— Tovarășe căpitan, așa cum v-am mai spus, la orele trei după-amiază m-am dus la bufet și am rămas acolo pînă la unsprezece noaptea. Cînd am ieșit de la bufet îmi era rău de atîta băutură și, după ce m-am despărțit de prietenii mei, am plecat de unul singur, să mă aerisesc puțin. Băusem prea mult. La un moment dat m-am împiedicat de ceva. Cînd m-am uitat, am văzut trupul unui bărbat întins pe alee. Am crezut că este și el beat și am început să-l scutur de umăr. Îmi amintesc și acum că, în timp ce-l scuturam, am simțit un lichid pe mînă ; era sînge. De spaimă, m-am trezit din beție. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să văd cine era, ca să anunț miliția. Dar cînd i-am deschis portvizitul, am văzut teancul de bancnote ...Nu știu cum s-a făcut, dar mi-am pierdut capul. Am luat banii și, după ce-am pus la loc portvizitul, am plecat imediat la mine acasă... Vă jur că acesta este adevărul curat !... N-am nici o legătură cu crima...

Cînd Popa își termină depoziția, Apostolescu apăsă pe butonul unei sonerii de pe biroul lui. Nu trecu mult și apăru un bărbat tînăr, îmbrăcat în uniformă de sublocotenent.

— Domnule Popa, am să te rog să-l însoțești pe tovarășul Simionescu la dînsul în birou, să dai o declarație scrisă în legătură cu ce mi-ai spus adineauri. Apoi, adresîndu-se sublocotenentului, continuă : În timp ce-și scrie

depoziția, te rog să verifici dacă are cazier judiciar. Dacă are, rămîne în arestul preventiv.

— Și dacă n-are ?

— Un moment, răspunse Apostolescu, adresîndu-se de data aceasta lui Popa. Unde e restul de bani, pînă la suma de 30 000 lei ?

— La mine acasă, tovarășe căpitan ! răspunse, cu vocea sugrumată de teamă, acuzatul.

— Repet, reluă Apostolescu adresîndu-se sublocotenentului, în a doua ipoteză îl însoțești la dînsul acasă și iei banii. Iar dumneata, domnule Popa, pînă la noi ordine, nu ai voie să părăsești localitatea.

Cap. XV
O urmă nouă

După plecarea celor doi, Apostolescu își privi ceasul ; era ora patru și un sfert. Deodată privirile îi căzură pe o foaie de hîrtie împăturită, băgată sub telefon. N-o văzuse pînă atunci... O desfăcu. Recunoscu scrisul mărunt și ordonat al maiorului Ciocîrdel, care-l anunța că doamna Niculescu plecase din pădurea Băneasa — după ce se despărțise de Mareș — la IAL, pentru a-și plăti chiria.

Întrucît din evidența IAL rezulta că chiria fusese încasată în după amiaza respectivă, iar casieria este deschisă sîmbăta numai între orele cinci și șase jumătate, se putea trage concluzia că dacă bănuita s-ar fi înapoiat la Mareș, după plecarea soțului ei, n-ar mai fi avut timp să plătească chiria în ziua aceea. De altfel și nota pe care i-o lăsase Apostolescu — înainte de a pleca după Popa — îl informa că doamna Călinescu poate fi exclusă din cercul bănuiților, deoarece în ziua respectivă, între orele 5 și 7 jumătate după amiază, fusese la coafor. Fapt verificat de el personal.

Cu toate că lămurirea dispariției banilor reprezenta un pas înainte în dezlegarea misterioasei crime, totuși noul

element nu făcea decît să încurce și mai mult lucrurile. Deoarece se revenea mereu la primul mobil, acela al crimei pasionale, cu singura deosebire că de astă dată știa în mod precis că nici una dintre persoanele sentimental interesate de persoana lui Mareș n-a avut posibilitatea să comită crima. Deci, concluzia care se impunea era ori că dosarul acestei crime nu cuprindea întregul cerc al celor care puteau fi implicați, ori că nu fusese bine examinat.

Apostolescu se hotărî să mai reexamineze o dată dosarul triplei crime din pădurea Băneasa. Începu să răsfoiască atent foile dactilografiate și notițele scrise de mînă adunate între coperțile dosarului.

Trecu astfel aproape o jumătate de oră, cînd ochii i se opriră pe o frază din certificatul medico-legal al lui Iordache : „În șanțurile inelului lucrat în filigran, de la mîna stîngă a victimei, s-au găsit urme de sînge din grupa 0, iar grupa sanguină a acestuia a fost A."

Înfrigurat, Apostolescu începu să cerceteze certificatul lui Mareș ; găsi ce căuta, sublinie „grupa B". Luă apoi în mînă și certificatul Elenei Iordache, pe care sublinie cu satisfacție „grupa A". Se hotărî să acționeze. Ieși din birou ca o furtună.

Colonelul Gherasim se pregătea tocmai să plece acasă, cînd Apostolescu intră la el radios.

— Ce s-a întîmplat, Nicule ? întrebă Gherasim surprins.

— Tovarășe colonel, am nevoie de un ordin de percheziție și de un mandat de arestare.

— Ușurel ! Chestiile astea nu se emit fără o justificare serioasă. Ia povestește, spuse Gherasim, scoțîndu-și pardesiul și reașezîndu-se în fotoliu.

— După ce ascultă expunerea lui Apostolescu, Gherasim, fără să-i mai răspundă, sună secretara și o rugă să-i facă legătura cu Procuratura. Urmă o discuție de cîteva minute, la capătul căreia închise telefonul ; apoi i se adresă lui Apostolescu :

— Ia-ți doi oameni cu tine și dă apoi fuga la procurorul Rădoi să-ți ridici mandatele. Mult noroc !

Cap. XVI
Arestarea

La ora patru mașina în care se aflau Apostolescu și cei doi însoțitori ai săi opri în fața casei guardului silvic Corban.

Nu trecu mult din clipa în care Apostolescu apăsase pe butonul soneriei, și Corban își făcu apariția. Cînd îl văzu pe Apostolescu, păru plăcut surprins și-l pofti în casă.

— În timp ce-i ruga să ia loc, Corban spuse :

— S-ar părea că uciderea celor trei victime a avut și o urmare pozitivă... faptul că m-am împrietenit cu căpitanul Apostolescu, așa-i ?

— Apropo de asta, tovarășe Corban, să știți că din prima clipă în care v-am cunoscut, am avut impresia că noi ne-am mai întîlnit în urmă cu mulți ani.

— N-aș crede ! exclamă Corban surprins. Cu ce ocazie nē-am fi putut cunoaște ?

— Ia amintiți-vă, n-am făcut noi armata împreună ?

— Mă îndoiesc, răspunse amuzat Corban, eu am făcut armata la marină !

— Pînă nu-mi arătați livretul militar, nu vă cred, îi replică rîzînd Apostolescu.

Continuînd să rîdă, Corban băgă mîna în buzunarul interior al hainei și scoase din portvizit un livret militar, pe care i-l întinse. Apostolescu își aruncă numai o privire pe una dintre paginile acestuia și i-l înapoie.

— Aveți dreptate, dar semeni ca două picături de apă cu acela cu care te-am confundat. Apoi continuă, cu o nuanță de regret în glas :

— Tovarășe Corban, am de îndeplinit o misiune penibilă. Trebuie să-ți fac o percheziție în casă...

— Pentru ce ? întrebă acesta surprins.

Supraveghindu-i atent reacțiile, Apostolescu adăugă, utilizînd același ton șovăielnic :

— S-a primit un denunț prin care sîntem sesizați că dumneata ești autorul celor trei crime, că ai urmărit să le jefuiești. Bineînțeles, continuă Apostolescu, pe același ton,

noi nu punem bază pe o anonimă, dar datoria e datorie. De altfel iată și mandatul de percheziție :

Cu un aer voit indiferent, Corban ridică din umeri :

— Mă rog, făceți-vă datoria !

O oră mai tîrziu, după terminarea percheziției, Apostolescu se apropie de guard și, ridicînd din umeri, îi spuse :

— Tovarășe Corban, s-ar părea că într-adevăr denunțul primit este tendențios. Citind ușurarea de pe fața interlocutorului său, ofițerul continuă cu un aer candid : apropo, ce aveți în această cutie ?

Ochii lui Corban priviră o clipă neliniștiți spre cutia din oțel, pe care unul dintre colaboratorii lui Apostolescu o scosese dintr-un dulap și o pusese pe un scaun în timpul percheziției, și răspunse evaziv :

— Economiile mele personale.

— Vreți să ne dați și nouă voie să ne aruncăm o privire în ea ?

— Cu plăcere, dar nu știu ce-am făcut cu cheia, explică acesta încurcat.

— Doar nu le-ați pierdut ?

— Mă tem că da ! De vreo două săptămîni nu le mai găsesc.

— Bine și dacă aveți nevoie de bani, ce faceți ?

— Bani de cheltuială am ! De altfel consider că pierderea cheilor este providențială, fiindcă numai așa o să pot într-adevăr să-mi cruț economiile, spuse Corban, încercînd să schițeze un zîmbet.

— E tare neplăcută treaba asta, spuse Apostolescu pe un ton de regret ! Înseamnă că vom fi obligați s-o luăm cu noi...

— A nu, asta nu se poate ! Sînt economiile mele și nici o lege nu mă obligă să le supun unui control al miliției...

— Aveți dreptate, dar există și o excepție : în cazul unei anchete judiciare, toate bunurile bănuiților pot fi verificate. De altfel recent a apărut și-o lege care permite controlul averilor considerate ca dobîndite în mod ilicit. Deci, indiferent de legea pe care-o invocăm, avem împuternicirea să controlăm conținutul acestei casete...

— Acțiunea dumneavoastră se numește abuz de putere și am să vă dau în judecată ! exclamă cu indignare Corban.

— Vă rog să nu exagerați ! Atît timp cît avem un ordin al Procuraturii, nu este cazul să vorbiți de un abuz...

Apostolescu făcu o scurtă pauză, după care spuse răspicat :

— În numele legii, vă arestez sub învinuirea de omucidere !

Corban rămase un moment uluit, apoi figura lui de bonom deveni stacojie de indignare. Dar nu mai apucă să protesteze, deoarece Apostolescu îl bătu pe umeri cu subînțeles, spunîndu-i :

— Fii înțelegător și nu ne obliga să folosim forța. Apoi, întorcîndu-se spre unul dintre însoțitori, continuă : Păun, să nu uiți, să ici, o dată cu caseta, și pantofii aceia pe care ți i-am arătat în dormitor.

După o jumătate de oră, Apostolescu, ajutoarele sale și arestatul se aflau în biroul său de la IGM.

După ce îi invită să se așeze, ieși pentru a se înapoia cu maiorul Ciocîrdel.

Nerăbdarea lui Corban atingea paroxismul, în timp ce Apostolescu și Ciocîrdel discutau între ei în șoaptă. Tocmai se pregătea să întrebe de ce a fost adus acolo, cînd ușa se deschise și intră un locotenent de miliție.

— Pentru caseta asta te-am chemat. Crezi că este o problemă ? întrebă Apostolescu, arătînd spre caseta lui Corban.

— Mă jigniți, tovarășe căpitan ! Pe asta poate s-o deschidă și fiul meu care a împlinit săptămîna trecută șase luni !

Într-adevăr, în cîteva secunde, caseta fu deschisă.

La mulțumirile lui Apostolescu, locotenentul Barbu îi răspunse :

— Sper că data viitoare o să mă chemați pentru ceva mai serios ; nu de alta, dar stricați reputația celor de la „spargeri", noi ne ocupăm de „safe-uri", nu de „pușculițe".

După ce Barbu ieși din birou, Apostolescu trase lîngă el caseta deschisă și, împreună cu Ciocîrdel, începu să o inventarieze.

Găsiră în ea o sumă de circa 40 000 lei și numeroase ceasuri, brichete, stilouri de toate tipurile. În timp ce le examina, Apostolescu spuse cu o ironie admirativă :

— Cu ce are aici domnul Corban ar putea deschide o „Consignație" !

În acest timp cei doi colaboratori, care participaseră la percheziționarea casei lui Corban, își aruncară o privire complice. Ei știau că ori de cîte ori cuvîntul „tovarășe" era înlocuit cu „domnule", beneficiarul schimbării putea considera că i s-a dovedit vinovăția.

Căpitanul Apostolescu ceru apoi lui Corban să pună pe biroul lui tot ce are prin buzunare.

După ce Corban se conformă ordinului primit, cu vădită nemulțumire, atenția lui Apostolescu fu atrasă de un carnețel cu scoarțele cam uzate.

După ce-l luă și-l răsfoi puțin, i-l întinse lui Ciocîrdel, dînd drumul în același timp magnetofonului de sub biroul său ; apoi i se adresă lui Corban :

— S-ar părea că se cîștigă bine cu șantajul, nu ?

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți, despre ce șantaj îmi vorbiți ? se arătă Corban ofensat.

— Ascultă, domnule Corban ! Din acest carnețel rezultă că dumneata te ocupai cu șantajarea perechilor de îndrăgostiți care se plimbau prin parc...

— Asta este o calomnie ! îl întrerupse Corban indignat.

Prefăcîndu-se că nu l-a auzit, Apostolescu urmă :

— În carneţelul dumitale figurează grupate perechi de nume, iar în dreptul fiecăruia se află o literă, C sau N, asta probabil că indică starea civilă, căsătorit sau nu. Continuă apoi, imperturbabil : probabil că atunci cînd zăreai o pereche, o urmăreai discret și cînd considerai că sînt, ca să spun așa, „într-o situație mai dificilă", interveneai și-i legitimai. Dacă numai una dintre cele două persoane era căsătorită, atunci era sigur că suma ce urma s-o primești pentru a păstra discreție asupra celor văzute avea să fie sensibil mai mare. Desigur că ți se întîmpla să găsești și perechi căsătorite, de la care nu puteai scoate nimic și atunci îi mustrai și le spuneai probabil părinteşte : „Ce dumnezeu, n-aveți casă ?" Ținînd seama de conținutul acestei casete, s-ar părea că adesea trebuia să fii îngă-

duitor, continuă cu ironie Apostolescu, dacă n-aveau bani, te mulțumeai și cu alte obiecte : ceasuri, stilouri, brichete...

— Asta este o minciună ! obiectele din casetă sînt cumpărate din banii mei. Tot ce ați spus pînă acum pe seama mea nu este decît o calomnie. Cu ce puteți dovedi că este așa cum susțineți ? întrebă Corban sigur de el.

— Dacă dorești, nimic mai simplu ! îi vom convoca pe toți cei înregistrați, prin bunăvoința dumitale, în acest carnet. Cred că declarațiile acestor oameni vor fi o dovadă destul de elocventă ?

Corban îl întrerupse nervos :

— Bine ! Admițînd că luam unele atenții de la perechile care frecventau pădurea, este asta o dovadă că eu i-am ucis pe cei trei oameni ?

— Eu am spus că șantajai, nu că luai „atenții", precizează Apostolescu, apoi continuă : sîmbătă după-amiază erai ca de obicei în restaurant, cînd a intrat perechea Iordache. Aceștia au rîs și au glumit tot timpul, ceea ce te-a făcut să crezi că sînt doi tineri din provincie, veniți într-o escapadă la București, mai cu seamă că verighetă purta numai femeia. După ce au plecat din restaurant, i-ai urmărit prin pădure și probabil că i-ai văzut sărutîndu-se, ceea ce ți-a întărit bănuielile. Cînd ai considerat că este cazul, ai intervenit și ai încercat să-ți obții, ca de obicei, drepturile. Dar în locul „atențiilor" la care te așteptai, Iordache te-a luat la bătaie, așa-i ? întrebă Apostolescu. Văzînd că guardul nu-i răspunde, continuă : Tăietura pe care spuneai că o ai de la aparatul de ras, provenea în realitate de la rărfuiala asta. Să știi că, de altfel, asta te-a și pierdut, deoarece pe inelul victimei s-au găsit urme de sînge, care după cum am constatat din însemnarea existentă în livretul militar — pe care ai avut bunăvoința să mi-l arăți — aparțin grupei dumitale sanguine.

Apostolescu făcu o pauză, pentru a urmări efectul spuselor sale asupra inculpatului, care nu mai putea privi în ochii săi, și continuă :

— Probabil că lovitura primită de la Iordache te-a speriat și ai scos pistolul pentru a-l tempera. Între timp, Mareș, atras de zgomot, o fi crezut că iubita lui este în primejdie și a năvălit spre dumneata. Surprins de zgomotul ce venea din spatele dumitale, te-ai întors spre noul

venit și l-ai împușcat. Dîndu-ți seama de consecințe, te-ai hotărît să-ți suprimi martorii. Mai întîi ai tras în Iordache, apoi în soția acestuia care încerca să fugă...

— Nu este adevărat ! Este o minciună ! La ora cinci și jumătate, cînd am părăsit localul, m-am dus direct acasă...

— Acum vorbesc eu ! îl opri autoritar Apostolescu. După ce i-ai împușcat, te-ai îndepărtat de locul crimei, dar te-ai întors repede înapoi, probabil ca să-i buzunărești. Ai avut însă ghinionul ca un martor, care tocmai venea, să te zărească și atunci ai dispărut în pădure. Una dintre urmele găsite acolo corespunde întocmai acestui pantof, care-ți aparține. Cînd te-am întrebat, la prima noastră întîlnire, dacă ai zărit pe cineva, te-ai grăbit să-mi vorbești de un taximetru pe care l-ai văzut la ora cinci și jumătate. Ai făcut asta cu scopul de a-mi dovedi că ești de bună-credință. În realitate te-ai temut că tot voi afla că ai părăsit localul după familia Iordache. Dacă ai fi știut că martorul, care te-a văzut, a venit tot cu un taximetru — și în felul acesta puteam să-l depistăm și pe el — ai fi renunțat să ne mai vorbești de getaxul pe care l-ai văzut la ora cinci și jumătate.

— Ajunge ! Mărturisesc totul ! exclamă Corban. Da, eu i-am ucis, dar vă jur că n-am vrut, probabil că băusem prea mult. Nu știu ce-a fost cu mine... Eram terorizat de pumnii lui Iordache, cînd din spate am auzit zgomotul făcut de cineva care alerga printre copaci. M-am întors, să văd ce este și am simțit șocul produs de reculul pistolului. Mi-am dat seama că-l împușcasem, numai cînd l-am văzut căzînd... În clipa aceea mi-am pierdut capul și i-am împușcat și pe ceilalți doi... Vă rog să mă credeți, n-am vrut să ucid pe nimeni...

— Atunci cînd porți asupra ta bomboane sau țigări, destinația lor este precisă, le vei mînca, respectiv fuma, dar un pistol încărcat ? De ce-l țineai, dacă nu pentru a ucide ? îl întrebă Ciocîrdel.

— Ca să mă apăr, vă rog să mă credeți ! Nu de puține ori am reușit să-mi scap pielea, amenințînd cu revolverul...

— Unde este arma cu care i-ai împușcat ? întrebă Apostolescu.

— Am aruncat-o în lacul Băneasa. După vizita pe care mi-ați făcut-o ieri, m-am temut s-o mai păstrez.

— Ai să ne arăți mîine, cînd facem reconstituirea crimei, unde ai aruncat-o. Acum te rog să-mi spui ce armă era și de unde o ai ? întrebă Ciocîrdel.

— Era un Walther-Baby, de calibrul 6,35 și l-am găsit, după luptele care au avut loc în pădurea Băneasa, în 1944...

— Era prevăzut cu surdină ? întrebă Apostolescu, care pricepu că asta-l interesa pe Ciocîrdel.

Corban răspunse că arma folosită de el nu avea dispozitiv de reducere a zgomotului.

Urmă o consultare tacită între Ciocîrdel și Apostolescu, după care ultimul spuse celor doi ofițeri de miliție, care asistaseră la discuție, să ducă pe inculpat la arestul preventiv.

Rămași singuri în birou, Ciocîrdel își întrebă colegul :

— Dacă arma n-a avut surdină, cum se explică faptul că nimeni n-a auzit împușcăturile ?

— Simplu, așa cum am și presupus de altfel. Crima a avut loc la ora șase, adică la cincisprezece minute după plecarea familiei Niculescu... cu zece minute înainte de venirea escrocului Ionescu, nu se afla nimeni atît de aproape încît să poată auzi împușcăturile. Și acum, hai la șef să-i raportăm elucidarea cazului, hotărî Apostolescu închizînd magnetofonul.

Văzîndu-i atît de radioși, colonelul Gherasim avu certitudinea că „băieții“ lui făcuseră o treabă bună. Apostolescu povesti felul în care decursese arestarea și interogarea criminalului, precum și modul în care fuseseră recuperați banii luați de la Iordache.

— Dacă doriți, își termină Apostolescu raportul, vă aduc banda de magnetofon pe care am înregistrat interogatoriul...

— Nu, o s-o audiem mîine, după reconstituire. Acum te rog să-mi explici de ce i-ai cerut lui Corban livretul militar înainte de percheziție ?

— Bănuiala mea că într-adevăr Corban este ucigașul a apărut după ce am văzut că inelul lui Iordache avea urme de sînge dintr-o grupă care nu se regăsea la cele trei victime. Imediat am asociat acest fapt cu tăietura pe care Corban pretindea că o are de la bărbierit. Dar de la această coroborare, plecată din presupuneri și pînă la rea-

litate trebuia să am o certitudine asupra grupei sanguine a lui Corban. Singura posibilitate operativă era, după părerea mea, consultarea livretului militar, unde există o rubrică ce indică grupa sanguină... mai cu seamă că această grupă este deosebit de rar întîlnită, cam două cazuri la sută.

— Și dacă grupa sanguină a lui Corban nu corespundea cu cea găsită pe inelul lui Iordache, ce făceai ? Renunțai la percheziție ?

— Bineînțeles, ce sens mai avea ? Era evident că bănuielile mele ar fi fost neîntemeiate și preferam să mă retrag, înainte de a aduce o acuzație de omucidere unui nevinovat.

— În tot cazul, vă felicit pentru felul în care v-ați descurcat ! Apoi, întorcîndu-se spre Apostolescu : Mai cu seamă pe tine, care în opt zile mi-ai elucidat două cazuri deosebit de dificile, încheie cu satisfacție Gherasim.

Cei doi colaboratori mulțumiră și se îndreptară spre ușă.

— Apropo, Nicule, se adresă colonelul Gherasim lui Apostolescu, în momentul în care acesta deschidea ușa, să știi că nu intră în sarcinile de serviciu obligația de a o invita în oraș pe Puica Niculescu, pentru a-i comunica rezultatul anchetei.

Apostolescu vru să protesteze, dar șeful său nu-i dădu răgaz :

— De altfel, nici n-o să ai cînd, deoarece mîine dimineață ai să te prezinți la mine ; vreau să-ți predau dosarul unei sinucideri suspecte.

După ce ieșiră pe culoar, Ciocîrdel întrebă amuzat :

— Chiar aveai de gînd s-o consolezi pe Puica Niculescu ?

— Să-ți spun drept, m-am gîndit la asta, dar nu pricep cum de m-a „mirosit“ șeful ? Ei, și acum, drept premiu pentru treaba pe care am lămurit-o, hai la barul „Ambasador“. Luăm cîte un coniac dublu, da ?...

Cuprinsul

Căpitanul Apostolescu anchetează 5

O afacere încîlcită 102

Redactor : E. GROZEA
Tehnoredactor : C. PĂLĂNCEANU

Bun de tipar 23.07.69. Apărut 1969. Hîrtie tipar de 53 g/mp. Format 16/54×84. Coli tipar 12,5. B 193.

Tiparul executat sub comanda nr. 90 459 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1, București — Republica Socialistă România

Editura militară

Lei 5,25

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim